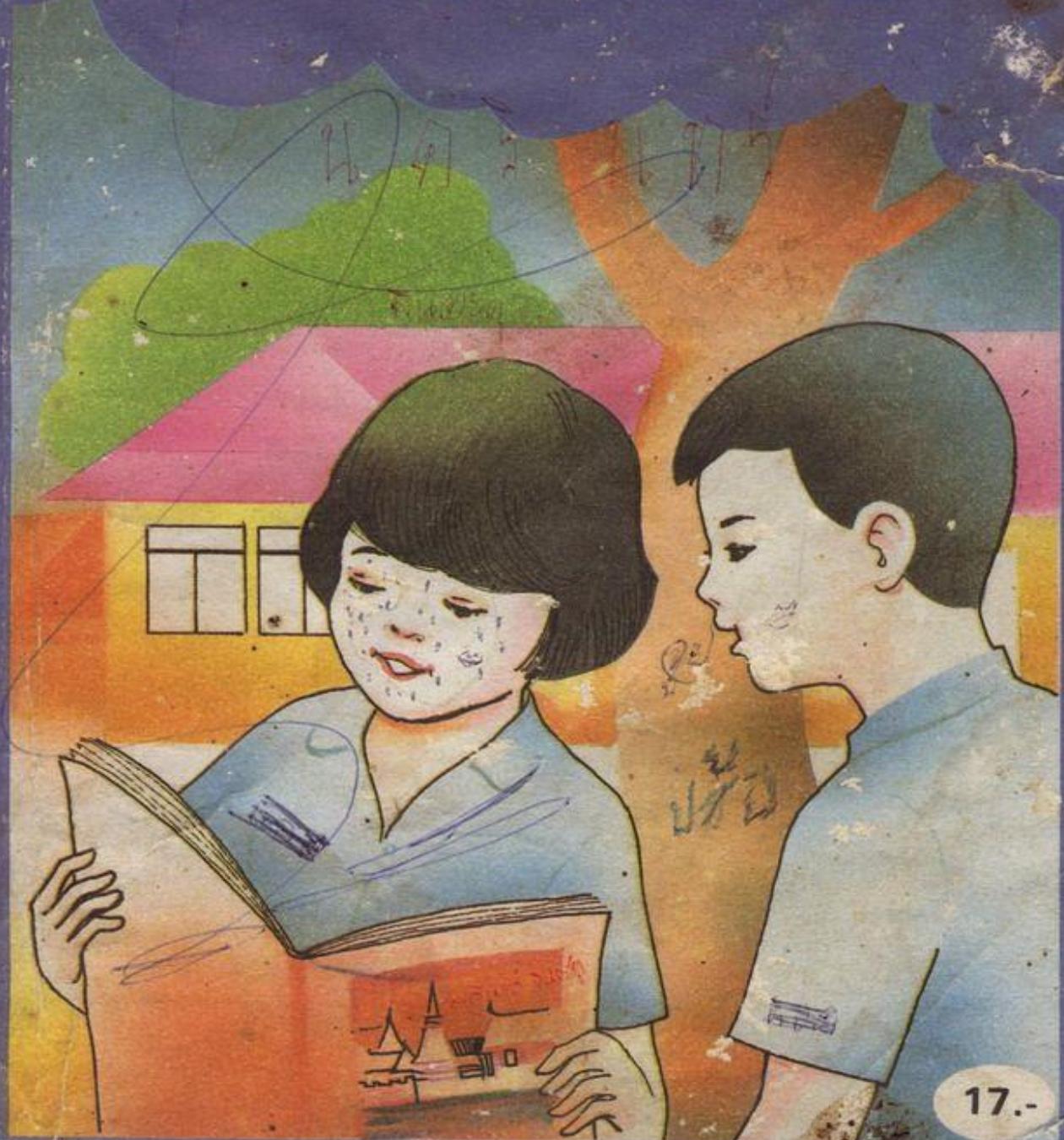

หนังสือเรียน ภาษาไทย

กระทรวงศึกษาธิการ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ เล่ม ๒
ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช ๒๕๒๐

หนังสือเรียนภาษาไทย เล่ม ๒

ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ

พิมพ์ครั้งที่สิบ ๑๕๐,๐๐๐ เล่ม

พ.ศ. ๒๕๓๔

ปกกระดาษราคาเล่มละ ๑๙.๐๐ บาท

(ห้ามขายเกินกว่าราคาที่กำหนดไว้นี้)

องค์การค้าของครุสภากจัดพิมพ์สำนักนาย

พิมพ์ที่โรงพิมพ์ครุสภากลาดพร้าว

๕๒ ถนนลาดพร้าว บางกะปิ กรุงเทพมหานคร

มูลค่าต้นที่ความพิริยะราชนบัญญัติ

ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง อนุญาตให้ใช้หนังสือในโรงเรียน

ด้วยกรมวิชาการได้จัดทำหนังสือเรียนภาษาไทย เล่ม ๒ ชั้นประถม ศึกษาปีที่ ๕ ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช ๒๕๒๑ ขึ้น กระทรวงศึกษาธิการได้พิจารณาแล้ว อนุญาตให้ใช้หนังสือนี้ในโรงเรียนได้

ประกาศ ณ วันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๒๔

A handwritten signature in black ink, likely belonging to the Minister of Education, is placed above the name.

(นายอบ ทองไช่มุกต์)

ผู้ตรวจราชการกระทรวง รักษาราชการแทน
รองปลัดกระทรวง ปฏิบัติราชการแทน
ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

คำนำ

ด้วยกระทรวงศึกษาธิการได้พิจารณาเห็นควรให้มีการจัดทำสื่อการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทย ระดับประถมศึกษา ขั้น เพื่อใช้ประกอบการเรียน การสอนตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช ๒๕๒๑ อีกทั้งเพื่อให้เหมาะสมกับกลาสมัยและความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาการ จึงได้แต่งตั้งคณะกรรมการจัดทำหนังสือเรียนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ ขึ้น ดังคำสั่งแนบท้ายหนังสือนี้

คณะกรรมการได้จัดทำหนังสือเรียนภาษาไทย เล่ม ๒ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ โดยเรียนเรียงเนื้อหาให้นักเรียนอ่านด้วยความสนุกสนาน เพลิดเพลิน พร้อมทั้งสอดแทรกความรู้ทางภาษาตามที่หลักสูตรกำหนดไว้ อย่างครบครัน นอกจากนี้ยังมีแบบฝึกท้ายบทเรียนแต่ละบท เพื่อให้ผู้เรียนฝึกทักษะทางภาษาให้บรรลุผลตามจุดประสงค์ของหลักสูตรด้วย

ในการทำแบบฝึกหรือกิจกรรมท้ายบทดังกล่าวนี้ ขอให้ครูและนักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งในหนังสือโดยเคร่งครัด กล่าวคือ ห้ามทำแบบฝึกกิจกรรม หรือเขียนลงในหนังสือเรียน

กรมวิชาการหวังว่าหนังสือเรียนภาษาไทยเล่มนี้จะเป็นประโยชน์ ต่อการเรียนการสอนได้เป็นอย่างดี และขอขอบคุณทุกท่านที่ได้มีส่วนช่วยเหลือในการจัดทำไว้ ณ โอกาสนี้

นายเอกวิทย์ ณ ถลาง.

(นายเอกวิทย์ ณ ถลาง)

อธิบดีกรมวิชาการ

๑๗ พฤษภาคม ๒๕๒๔

สารบัญ

หน้า

บทที่ ๑	เยาวชนคนดี	๑
บทที่ ๒	เกียรติศักดินักรบไทย	๑๔
บทที่ ๓	บุญบั้งไฟ	๒๗
บทที่ ๔	กรรมของนายประกัน	๔๙
บทที่ ๕	ไทยช่วยไทย	๕๖
บทที่ ๖	ศึกถลาง	๗๐
บทที่ ๗	แม่เจ้าปัญญา	๙๑
บทที่ ๘	หลงเชื่อ	๑๐๑
บทที่ ๙	平原หาภาพ	๑๑๕
บทที่ ๑๐	ความสามัคคี	๑๒๔
คำประพันธ์ในหนังสือเรียน		๑๓๓
หนังสืออ่านนอกเวลา		๑๓๔
การผจญภัยของผ้าขาวริ้ว		๑๔๕
เมากลี ลูกหมายปา		๑๕๗
ประมวลคำศัพท์		๒๐๑

บทที่ ๑๑

เยาวชนคนดี

ทางราชการจัดชุมนุมเยาวชนชั่งอยู่ในพื้นที่ ปฏิบัติการของหน่วย พัฒนาการเคลื่อนที่ทั่วประเทศที่กรุงเทพฯ ทุกปี ยกเว้นบางปีที่มี อุปสรรคขัดข้อง ปืนทางราชการให้หน่วยพัฒนาการเคลื่อนที่ ชึ่งใช้อักษรย่อว่า นพค. ทั่วประเทศเลือกสรรตัวแทนเยาวชนไปร่วมชุมนุม อีกเช่นเคย การคัดเลือกจัดทำอย่าง ยศธรรม ตัวแทนเยาวชนของแต่ละ จังหวัดต้องมาแข่งขันกันอีก ณ ที่ตั้งฐาน นพค. กรรมการต้องเลือกสรร

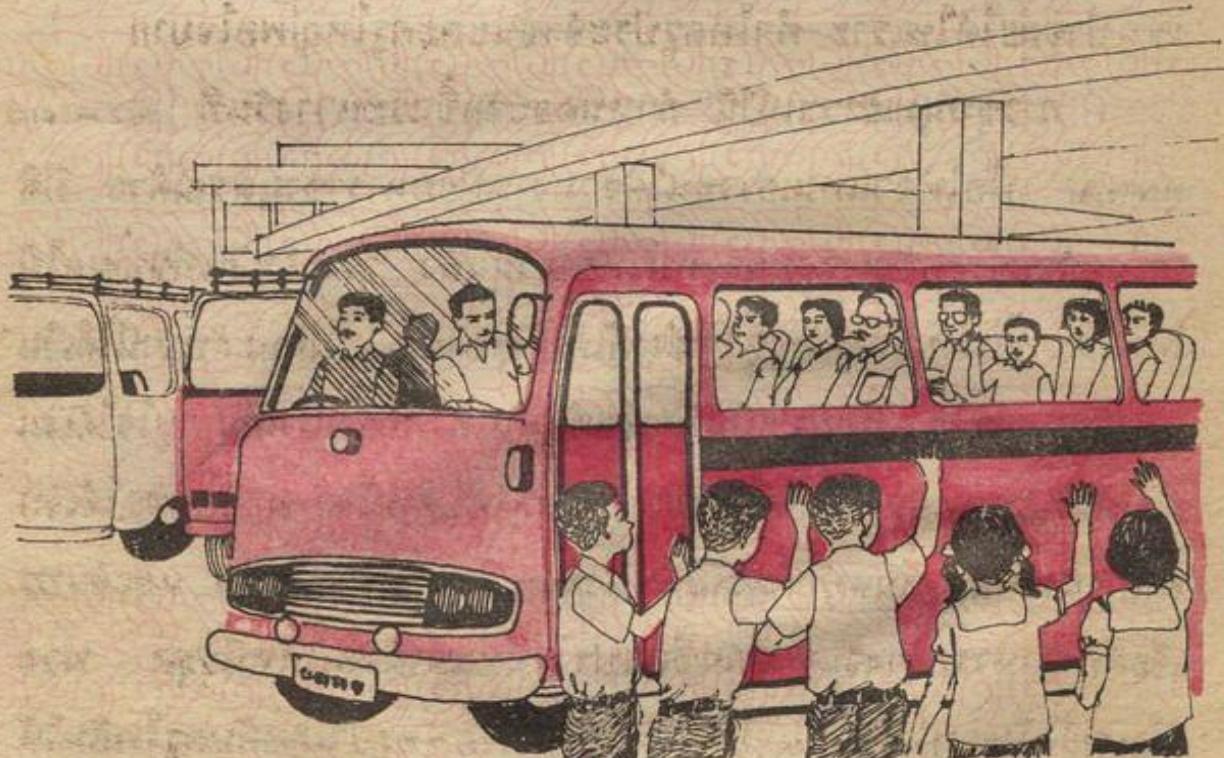
ເອົ້າຜູ້ທີ່ມີຄວາມຮູ້ຄວາມສາມາດ ອຸສາດ ແລະ ມີຄວາມປະພູດິດີເປັນຕົວແທນ
ເຍວັນ ເພຣະຕົວແທນເຍວັນແຫລ່ານີ້ຈະຕ້ອງເປັນຜູ້ນໍາເຍວັນໃນທ້ອງຄືນ
ໃນຄຽງນີ້ປິດໄດ້ຮັບຄັດເລືອກເປັນຕົວແທນເຍວັນຄົນໜຶ່ງດ້ວຍ ເຂົ້າຮູ້ສຶກສືໃຈ
ຈົນສຸດຈະພວຣະນາ ພ່ວ ແມ່ ຍາຍແລະພື້ນ້ອງ ຄຽມນາອາຈາරຍ໌ ຕລອດຈນ
ເພື່ອນຜູ້ “ໄດ້ກຣາບຂ່າວກີພລອຍດີໃຈດ້ວຍ

ຢຶ່ງໄກລ້ວນທີ່ຈະຕ້ອງເດີນທາງໄປຮ່ວມຊຸມນຸມເຂົ້າເທົ່າໄຣ ປິດກົ່ອງຮູ້ສຶກ
ຕື່ນເຕັນເຂົ້າແກ່ນັ້ນ ເຂົ້າຕ້ອງເຕີຣີມແລະຝຶກຂ້ອມກິຈກາຮມຫລາຍອ່າງໄປແສດງ
ເປັນຕົ້ນວ່າ ກາຮຮ້ອງເພັນແລະເລັ່ນດົນຕີ່ ກາຮແສດງກາຍກາຮມ ກາຮປະດີໜົງ
ຂອງໃຊ້ແລະຂອງເລັ່ນໆ່າຍ ຈາກເຕີເວັສດຸ ກາຮພູດໃນທີ່ຊຸມນຸມຫຸນ ກາຮເນື່ອນ
ບຣາຍສີ່ງຕ່າງ ວລວ ປິດສາມາດກຳທຳໄດ້ດີທຸກກິຈກາຮມ ໂດຍເນັພະ
ເຂົ້າເປົາຂ່າຍລຸ່ມໄດ້ໄພເຮົາ ທຳໄຫ້ຄຽມປະຈຳໜັນແລະຄຽມໃຫ້ຢູ່ພອໃຈມາກ

ກາຮຊຸມນຸມເຍວັນປີນີ້ ກໍາທັດຈະຈັດຂຶ້ນຮະຫວ່າງວັນທີ ២០ - ៣០
ຕຸລາຄມ ເພື່ອໃຫ້ຕົວແທນເຍວັນໄດ້ຮ່ວມງານປີມທາງຮາຈານຸສຣົນດ້ວຍ ປິດ
ເຕີຣີມຕ້ວອຍ່າງພຣກພຣ້ອມລ່ວງໜ້າຫລາຍວັນແລ້ວ ວິຮະນາເງິນທີ່ຂາຍຜລໄມ້
ໃນສວນມາເຊື້ອຜ້າຂັນຫນູ້ເລັກ ອ່າງດີໃຫ້ປິດສອງຜົນ ມານະກັບມານີໄດ້ເງິນ
ຈາກການຂາຍໄຟໄກ ຊື້ອສນຸດບັນທຶກປົກແໜ້ງສີສາຍໃຫ້ປິດທີ່ເລີ່ມ ທູ້ໃຈໄດ້ເງິນ
ຄ່າເຍັບກະຮະທົງຫ່ອມກ ຊື້ອປາກກາລູກລື່ມໃຫ້ປິດທີ່ດ້ານ ເພີ່ມໄດ້ເງິນ
ຄ່າລ້າງດ້ວຍໜາມ ຊື້ອສນູ່ງໆຕົວໃຫ້ປິດທີ່ກ່ອນ ສມຄິດ ດວງແກ້ວ ແລະຈັນທາ
ເຈີຍດຄ່າອາຫາຮກລາງວັນຊ່າຍກັນຊື້ອແປງພຣ້ອມຍາສີພັນໃຫ້ທີ່ນຶ່ງຊຸດ ພວກ
ຜູ້ໃຫ້ຢູ່ກີໃຫ້ຂອງທີ່ຈໍາເປັນແກ່ປິດຄົນລະອ່າງ ເກສະຕ່ອມກົບຄຽມໄພລິນໃຫ້
ຮອງເຫັນຜ້າໃບອ່າງດີທີ່ນຶ່ງຄູ່ ສ່ວນຜູ້ປົກຄອງຂອງເພື່ອນທີ່ສົນທ ຕລອດຈນ

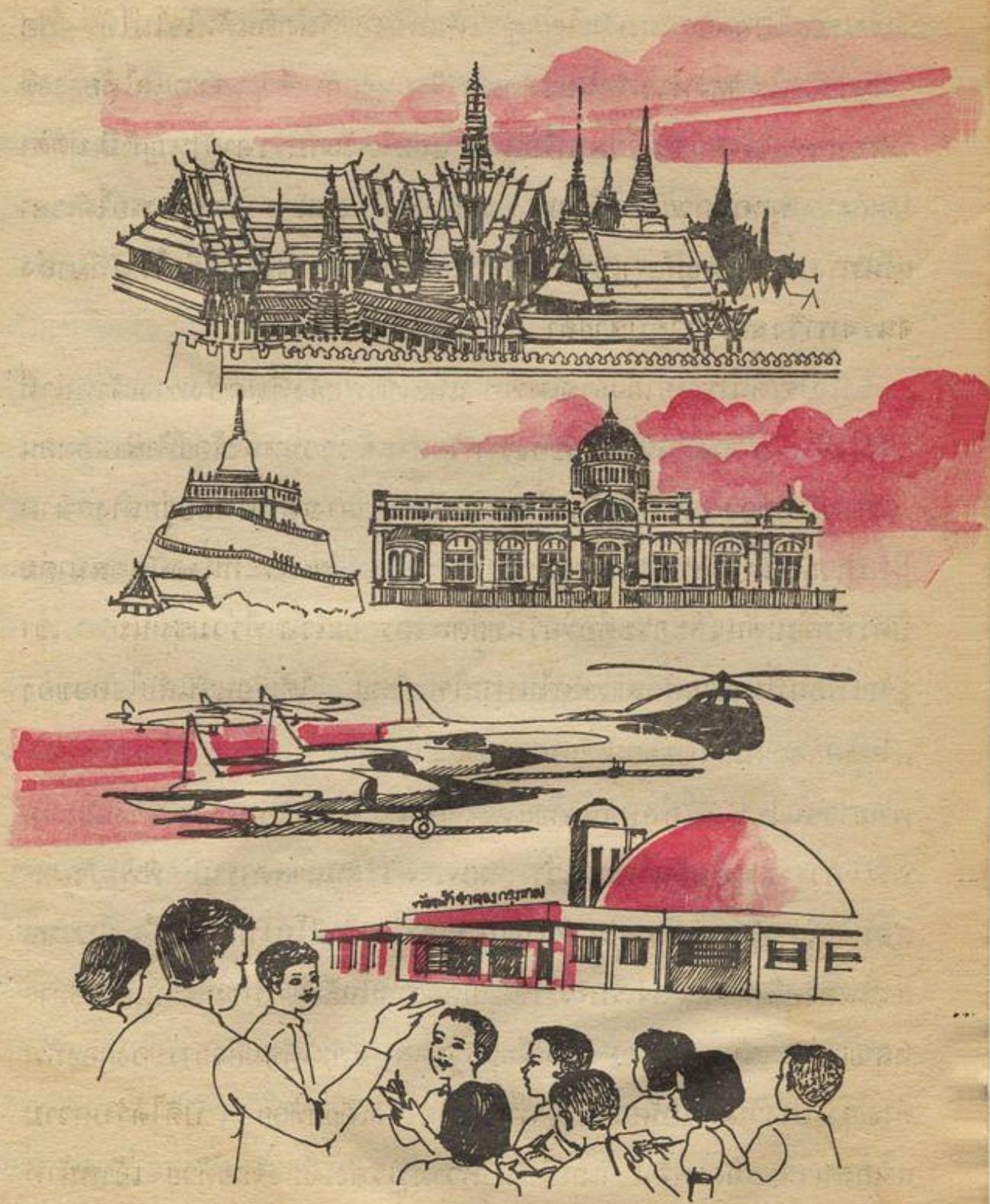
ครูบาอาจารย์บังก์ให้เสื้อกล้าม การเงงขานั่น การเงงขยาย ฉุ่งเท้า
ผ้าเช็ดหน้าและเสื้อเชิ้ต ปิตรุสึกชาบชึ้นในไมตรีจิตของเพื่อน ๆ และ^๑
ความเมตตาปรานีของผู้ใหญ่ ตอนเย็นก่อนวันออกเดินทางหนึ่งวัน
พรรคพวงเพื่อนฝูงของปิติ พากันมารวมซัมนุมที่บ้านของเขาย่า
พร้อมหน้าพร้อมตา ยายและพี่ของปิติทำอาหารที่อร่อยเป็นพิเศษเลี้ยง
พวงเด็ก ๆ ด้วย

ถึงวันเดินทาง ปิดกรอบลายย ฟือ แม่ และพี่ ๆ ล่าน้องชาย
แล้วเข้าไปกดគ้อเจ้านิล เจ้านิลทำท่าเหมือนรู้ว่าปิติกำลังจะจากไป
มันเอ้าหัวชบลงกับอกของปิติ "ไม่ว่าเข้าจะขับเขี้ยวนไปทางไหนเจ้านิล

ก็เดินตามไปตลอดเวลา โครงการฯ เห็นแล้วอุดรูสีกตีนตันใจไม่ได้ พ่อ
บอกปิติว่าไม่ต้องห่วงเจ้านิลและปานิล พ่อ กับพี่ๆ จะคุ้มให้อย่างดี
ปิติจึงคลายใจ เขารำล่าเพื่อนๆ และไหว้ลานบรรดาผู้ใหญ่ที่มีเมตตา
มาส่ง ทุกคนอยู่พรให้เข้า ย้ายปลื้มใจจนน้ำตาไหล พอดีเวลา
เดินทาง ครูใหญ่ก์พาเข้าไปขึ้นรถประจำทาง ปิติโบกมือให้ผู้ที่มาส่ง
จนรถพาวิ่งลดเลี้ยวลับสายตา

ปิติเดินทางมาถึงกรุงเทพฯ และเข้าพักยังที่พักช่องทางเจ้าหน้าที่
จัดไว้ให้ มีตัวแทนเยาวชนของจังหวัดต่างๆ รวมหนึ่งร้อยห้าสิบเอ็ดคน
มีเจ้าหน้าที่ของ นพค. เป็นพี่เลี้ยง พากเขากางเต็นท์พักอยู่กลางสนาม
ในบริเวณสนามเสือป่าใกล้พระบรมราชูปถัลงม้าและพระที่นั่งอนันตสมาคม
ปิติรู้สีกตีนเต้นและกระตือรือร้นอยู่ตลอดระยะเวลาที่ร่วมชุมนุม เขาย
รู้จักเพื่อนที่มาจาก ทั่วสารทศ ในประเทศไทย "ไดเรียนรู้นิสัยใจคอของ
เพื่อนตลอดจนขนบธรรมเนียมของแต่ละท้องถิ่น กรรมการจัดการชุมนุม
พาเยาวชนไปทัศนศึกษาหลายแห่ง เช่น พระบรมมหาราชวังและวัด
พระแก้ว ซึ่งมีชื่ออันໄพเราะว่า วัดพระครรภ์ตนศาสตราราม พิพิธภัณฑ-
สถานแห่งชาติ ภูเขาทอง ห้องพัจำลอง สถานีโทรทัศน์ เมืองโบราณ
สวนสัตว์ดุสิต และฟาร์มจะระเข้ นอกจากนั้นยังได้ไปชมสถานที่ราชการ
หลายแห่ง เช่น รัฐสภา ทำเนียบรัฐบาล และได้ชมกิจการของกองทัพ
ต่างๆ บางวันก็ไปทัศนศึกษาที่จังหวัดใกล้เคียงด้วย ปิติได้รับความ
สนับสนุนเพลิดเพลิน และได้รับความรู้เรื่องเมืองไทยด้วย เจ้าหน้าที่
หน่วยงานต่างๆ ของรัฐบาลมาชี้แจงเรื่องราวต่างๆ ให้พากเข้าใจ

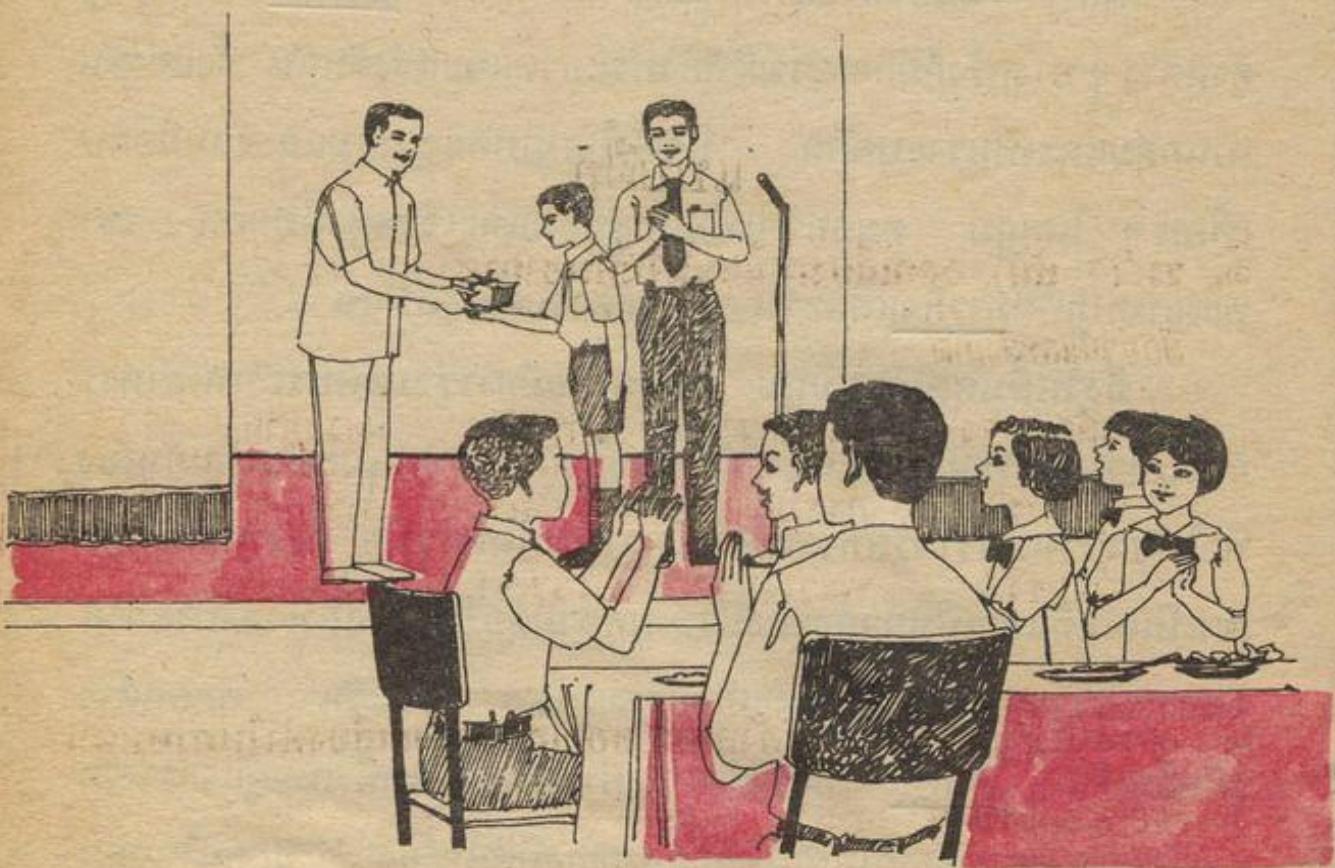
เรื่องของบ้านเมืองทุกวัน ๆ ทำให้พวกรเข้าใจปัญหาและวิธีการ
ที่จะช่วยให้ประเทศไทยต้องรอดปลอดภัย ความรักชาติ ความสุน
พระมหากษัตริย์ที่พวกรเข้าเคยรู้สึกอยู่ก่อนแล้วก็ยิ่งเพิ่มพูนขึ้นเป็นทวีคูณ
สิ่งที่ประทับใจปิติมากที่สุด จนไม่อาจลืมได้เลยในชีวิตของเขาก็คือ การได้เข้าเฝ้าฯ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระ^{สั่งมราชา} สมเด็จพระ^{สั่งมราชา}ทรงให้คดีเดือนในการประพฤติปฏิบัติ
ตนที่จะเป็นประโยชน์แก่ตนเอง แก่สังคม และแก่ชาติบ้านเมือง ปิติ
รู้สึกซึ้งชื่นใจเมื่อเข้าเฝ้าฯ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและสมเด็จ
พระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ณ พระตำแหน่งกิจกรรมการใหญ่重任 เขารู้สึกซาบซึ้งในกระแสพระราชดำรัสของพระองค์ จนอยากระบุบน
กราบทวายคำสัตย์ปฏิญาณว่า เขายจะเป็นคนดีที่ชาติต้องการ พระองค์
ทรงมีพระราชดำรัสแก่เยาวชนเป็นใจความสำคัญว่า ประเทศไทยโชคดี
ที่มีเยาวชนเข้าใจความเป็นมาของชาติบ้านเมือง เยาวชนทุกคนย่อม
ทราบดีว่า ประเทศไทยจะเจริญรุ่งเรืองและมั่นคงต่อไปในภายหน้า
ก็ เพราะความรักชาติ ความกล้าหาญ เสียสละ และความสามัคคีของคน
ในชาติ ดังนั้นจึงต้องพยายามศึกษาหาความรู้ หมั่นทำความดี พัฒนา
ตนเองเพื่อเป็นกำลังของชาติบ้านเมือง การที่เยาวชนจากทุกแห่งของ
ประเทศไทยมาร่วมชุมนุมกัน จึงเป็นโอกาสอันดีที่จะได้ทำความรู้จัก
และเรียนรู้ซึ่งกันและกัน เพื่อจะได้ร่วมมือร่วมใจพัฒนาประเทศไทย
ให้ดีขึ้นมา พระองค์ได้ทรงยกตัวอย่างการเสด็จพระราชดำเนินไปตามจังหวัดต่าง ๆ ว่า ทำให้พระองค์ทรงเข้าใจปัญหาและ

ความต้องการของแต่ละท้องที่ อันเป็นประโยชน์ในการที่จะร่วมมือกัน สร้างสรรค์บ้านเมืองให้เจริญอย่างทั่วถึง คืนนั้นก่อนnoon ปิติระลึก ถึงพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และพระพักตร์อัน เปี่ยมไปด้วยพระเมตตาของพระองค์และสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถแล้วเขากันอนฝันดีตลอดคืน

ทุก ๆ วันมีกิจกรรมที่ให้ทั้งความสนุกสนานบันเทิงและความรู้ ด้านต่าง ๆ บางครั้งก็มีกิจกรรมที่ต้องประกวดและแข่งขันกัน ทั้งแข่งขัน เป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคล ปิติซึ่งใจปฏิบัติกิจกรรมและร่วมมือกับ เพื่อน ๆ ในกลุ่ม ตลอดจนเพื่อนกลุ่มอื่นและเจ้าหน้าที่ทุกคน เข้า พยายามปฏิบัติภารกิจแต่ละวัน ๆ ด้วยความตั้งใจที่สุด

ถึงวันสิ้นสุดการชุมนุม คืนสุดท้ายมีการร่วมรับประทานอาหาร กันระหว่างเยาวชนกับเจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้องกับการชุมนุมอย่างเป็นกันเอง ทำให้เยาวชนมีความรู้สึกว่าทุกคนมีความรักใคร่ห่วงใย ต้องการให้พาก เป็นคนดีและเป็นกำลังของประเทศไทยต่อไป พอดีกับเวลาประกาศ ผลการประกวดและการแข่งขันกิจกรรมต่าง ๆ แต่ละวัน ทุกคนต่าง รู้สึกดีเด่น โ้มปากในงานคืนนั้นเชิญท่านผู้ใหญ่คนหนึ่งเป็นผู้แจกรางวัล รางวัลยอดเยี่ยมของงานกลุ่มได้แก่กลุ่มของปิตินั้นเอง ทุกคนในกลุ่ม และเจ้าหน้าที่ที่เป็นพี่เลี้ยงดีใจมาก รางวัลที่หนึ่งประเภทบุคคลได้แก่ เยาวชนจากจังหวัดหนึ่ง ซึ่งมีความสามารถมากทุกด้าน ส่วนปิติได้รับ รางวัลที่สอง เมื่อประกาศผู้ได้รับรางวัลหมวดแล้ว ผู้อำนวยการชุมนุม เยาวชนอกมาประกาศว่า “ท่านผู้มีเกียรติทั้งหลาย ในการชุมนุมเยาวชน

ครั้งนี้เราได้ค้นพบเยาวชนคนดีที่เราประทับใจแล้ว เขา มีความประพฤติ เป็นที่ประทับใจเพื่อนเยาวชนด้วยกันและเจ้าหน้าที่ทุกคน เพราะเป็น คนน่ารัก สุภาพอ่อนโยนและให้ความร่วมมืออันดีต่อบุคคล ทำงาน ร่วมกันได้ ได้เป็นอย่างดี มีความตั้งใจปฏิบัติภารกิจของตนแต่ละวัน ด้วยความเอาใจใส่และกระตือรือร้น การประภาดหรือการแข่งขันกิจกรรม

ทุกครั้งเขาใช้ความพยายามจนสุดความสามารถ ถึงจะแพ้หรือชนะก็ไม่ ได้ทำให้เขาเสียใจหรือดีใจ เพราะเขารู้ว่าเขาได้ทำอย่างดีที่สุดแล้ว แต่การที่ได้ช่วยเหลือเอื้อเฟื้อผู้อื่น และทำตัวให้เป็นประโยชน์ต่อ

หมู่คณะกลับเป็นสิ่งที่เข้าพอยและดีใจที่สุด เราต้องการเยาวชนเช่นนี้^๙
เพื่อจะช่วยบ้านเมืองต้องการความร่วมมือร่วมใจในการทำงานของทุก
ฝ่าย เยาวชนคนดีของเรานี่ คือ เด็กชายปิติ พิทักษ์ธิน"

ปิติรู้สึกปลาบปลื้มจนหัวอื้อ เขาไม่ได้ยินเสียงปรบมือที่ดัง
กึกก้องนั้นเลย

แบบฝึก

๑. รร (ร หัน) ออกรสีบานหนึ่อนนี่ในหันอาทิต

ฝึกอ่านและสังเกต

เลือกสรร	กรรไกร	ฉกรรจ์	บรรยาย
ยุทธธรรม	กรรมการ	สร้างสรรค์	บรรณา
ตั้งครรภ์	พร摊นา	บรรพชา	ธรรมชาติ

๒. การอ่านคำที่มาจากการอังกฤษ ออกรสีบานกล้ายเสียงคำในภาษาเดิม

ฝึกอ่านและสังเกต

เสื้อเชิ้ต	เต็นท์	ฟาร์ม	พลาสติก
------------	--------	-------	---------

๓. ภาษาไทยมีคำแสดงลักษณะของสิ่งของหลังจำนวน

ฝึกอ่านและลังเกต

๓.๑	ผ้าขนหนู	๒	ผืน		ปากกา	๑	ด้าม
	สมุด	๑	เล่ม		เสื้อ	๑	ตัว
	ไข่	๑	ฟอง		คน	๑๕๐	คน
	ขลุย	๑	เลา		ของ	๓	อย่าง
๓.๒	แปรงพร้อมยาสีฟัน	๑	ชุด	ร่องเท้า	๑	คู่	
	เสื้อ กางเกง	๑	ชุด	เสื้อผ้า	๑	ชุด	

๔. การอ่านตัวเลข ออกรสีบังแทกต่างกันไปตามลักษณะที่ใช้

ฝึกอ่านและจำ

จำนวน	๑๑	อ่านว่า	สิบ - เอ็ด
	๑๑	"	ยี่ - สิบ - เอ็ด
	๑๐๑	"	หนึ่ง - ร้อย - เอ็ด
	๑๐๑	"	หนึ่ง - ร้อย - สอง

หมายเลขโทรศัพท์ โทร.๙๗๔๖๖๘๐ อ่านว่า โท - โท - สี - หนึ่ง - หก - โท - ศูนย์

๕. ฝึกอ่านคำที่มีไม้ขenk (ๆ) ต่อท้าย

ช้ำพยางค์เดียว	เล็ก ๆ	อ่านว่า	เล็ก - เล็ก
ช้ำสองพยางค์	ทุกวัน ๆ	"	ทุกวัน - ทุกวัน
ช้ำสามพยางค์	แต่ละวัน ๆ	"	แต่ละวัน - แต่ละวัน

ข้อสังเกต

นางคำไม่ใช้ในยมก เพราะทำหน้าที่คนละอή่าง

เช่น	เข้าเป็นคน ๆ เดียวกัน (ผิด)	เข้าเป็นคนคนเดียวกัน (ถูก)
	เป็นหน้าที่ ๆ ต้องทำ (ผิด)	เป็นหน้าที่ที่ต้องทำ (ถูก)

๖. การใช้วา_yาต้องเลือกใช้คำให้เหมาะสมกับโอกาสและบุคคล

ฝึกอ่านและสังเกต

คำ	ใช้กับ สมเด็จพระสังฆราช	ใช้กับ พระมหาภัตtriy
บ้าน	พระตำหนัก	พระบรมมหาราชวัง พระตำหนัก
หน้า	พระพักตร์	พระพักตร์
คำพูด	พระโอวาท	กระแสรพระราชนำรัส
พูด	ตรัส	มีพระราชนำรัส
ความเมตตา	พระเมตตา	พระเมตตา
เข้าพบ	เข้าเฝ้า	เข้าเฝ้าทูลละอองธุลีพระบาท
ไป	เสด็จ	เสด็จพระราชนำเนิน
ปฏิญาณ	—	ถวายคำสัตย์ปฏิญาณ
ให้คติเตือนใจ	ทรงให้คติเตือนใจ	ทรงให้คติเตือนใจ

๗. ข้อความบางอย่างนี้ประโยคต่อเนื่องลำดับความกันหลายประโยค ต้องอ่านทั้งประโยคข้างหน้าและประโยคข้างหลัง จึงจะเข้าใจความได้ถูกต้อง

ฝึกอ่านและสังเกต

๗.๑ เขาต้องเลือกเอาผู้ที่มีความรู้ความสามารถ ฉลาด และ มีความประพฤติดีเป็นตัวแทนของเยาวชน

๗.๒ ปิติตั้งใจปฏิบัติกิจกรรม และร่วมมือกับเพื่อน ๆ ในกลุ่ม ตลอดจนเพื่อนกลุ่มอื่นและเจ้าหน้าที่ทุกคน

๗.๓ เขายังเปาขลุยจนเปาได้ไฟเราะ ทำให้ครูประจำชั้นและ ครูใหญ่พอดีมาก

๗.๔ เมื่อรับประทานอาหารกลางวันแล้ว นานีจึงชวนเพื่อน ๆ ไป นั่งเล่น

๗.๕ เกษตรอำเภอภักดิ์ครูไพลินให้รองเท้าผ้าใบอย่างดีหนึ่งคู่

๘. ข้อความบางข้อความนี้ใจความไม่ครบสมบูรณ์ในประโยคเดียว จึง อาจจะมีประโยคที่เป็นข้อความขัดแย้ง หรือข้อความให้เลือกอย่างใด อย่างหนึ่งต่อไปอีก และจะต้องอ่านให้จบทั้งสองประโยค จึงจะเข้าใจความได้ถูกต้อง

ฝึกอ่านและสังเกต

ยิ่มเป็นสิ่งที่ทำได้ไม่ยากแต่มีคุณค่ามาก

เพื่อนคนหนึ่งยิ่มไม่เป็นเต็มคนดีมีความจริงใจ

ท่านบอกให้เพื่อนคนนั้นของนุญาตผู้ปกครองไปอยู่ที่วัดกับท่าน
สักอาทิตย์ค่ำค่า หรือ ถ้ากลัวผู้ปกครองไม่เชื่อ ท่านจะเขียน
จดหมายให้ถือไปให้ผู้ปกครอง

๙. อักษรบ่อนิยนใช้พัญชนะต้นของพยางค์ หรือตัวสะกดของคำเดิม
จะย่อคำให้เหลืออักษร ๒ - ๓ ตัว
ฝึกอ่านและสังเกต

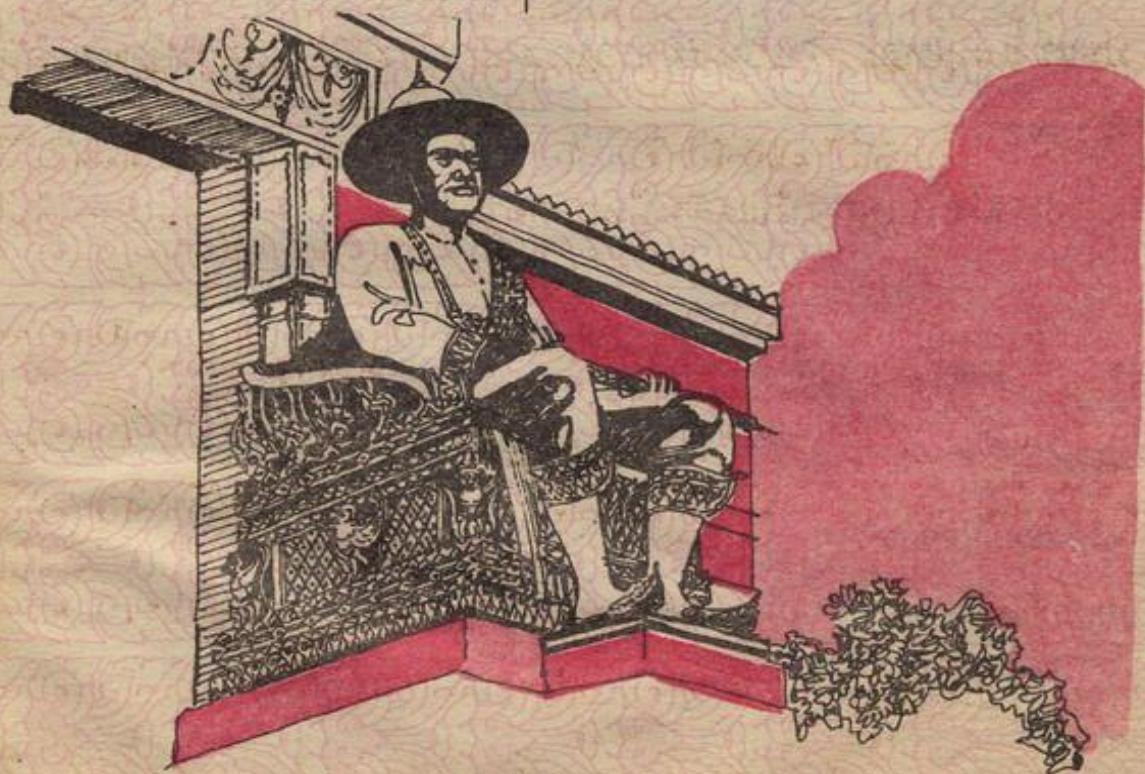
๙.๑ ชื่อตัวแทน	รัฐมนตรี	- ร.ม.ต.
๙.๒ ชื่อบค	ร้อยตรี	- ร.ต.
	พันตำรวจตรี	- พ.ต.ต.
	พลอากาศโท	- พล.อ.ท.
๙.๓ ชื่อจังหวัด	พิจิตร	- พ.จ.
	พิษณุโลก	- พ.ล.
	แพร	- พ.ร.
	เพชรบูรณ์	- พ.ช.

บทที่ ๑๒

เกียรติศักดินักรบไทย

“พีระกับพีมานะทำหมวดไว้ในรูปร่างเปลกลด” ชูใจหัก
พลางเข้าไปยืนดูใกล้ ๆ วีระกับมานะกำลังช่วยกันทำหมวดปีกทรงสูง
มียอดแหลมอยู่อย่างขะมักเขมัน

“หมวดของเจ้าพระยาจักรี พวกพีจะจัดนิทรรศการ เกียรติศักดิ์
นักรบไทย” วีระตอบ พลางเอาการริการตัดกระดาษสีดำเน็นชั้น ๆ
และตัดกระดาษสีทองเป็นเรียวเล็ก ๆ

“เจ้าพระยาจักรีคือใครคะ” ชูใจซักขณะที่ช่วยมานะทาก้าวที่
หมวดเพื่อปิดกระดาษสีดำ และใช้กระดาษสีทองลิบแทรกตามปีกหมวด

“อ้าว นี่ชูใจไม่ทราบหรือว่า เจ้าพระยาจักรีคือใคร” มานะถาม
“เจ้าพระยาจักรีก็คือพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช
ปฐมกษัตริย์แห่งราชวงศ์จักรียังไงล่ะ”

“อ้อ จำได้แล้ว น้องชายเจ้าพระยาจักรีชื่อเจ้าพระยาสุรศิห์
นันขอบอ่านประวัติของท่านตั้งแต่สมัยท่านเป็นนายสุด Jin Da”

“แล้วชูใจได้อ่านพระนิพนธ์ของสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ
หรือเปล่า ท่านทรงนิพนธ์เกี่ยวกับเจ้าพระยาจักรีและเจ้าพระยาสุรศิห์
เป็นโคลงสีสุภาพไว้น่าฟังมาก นั่นยังไงล่ะ พี่คัดลอกโคลงบางบทมา
ไว้อ่านและใช้ประกอบการจัดนิทรรศการ” วีระพูดพลางซึ่ไปที่สมุด
ปกแข็งเล่มใหญ่ ซึ่งเป็นสมุดรวมคำประพันธ์ สุภาษิตและอื่น ๆ
ที่เข้าขอบ

ชูใจรีบดูสารบัญแล้วเปิดออกอ่านทันที

ทัพอะแซหุนกี้	มารอน ランヤ
ลองฟากฝั่งสาคร	ค่ายล้อม
ผลล้านหมื่นลล่อน	ดูดาย
ปรบกษัทแหห้อม	แม่น้ำลำแคว

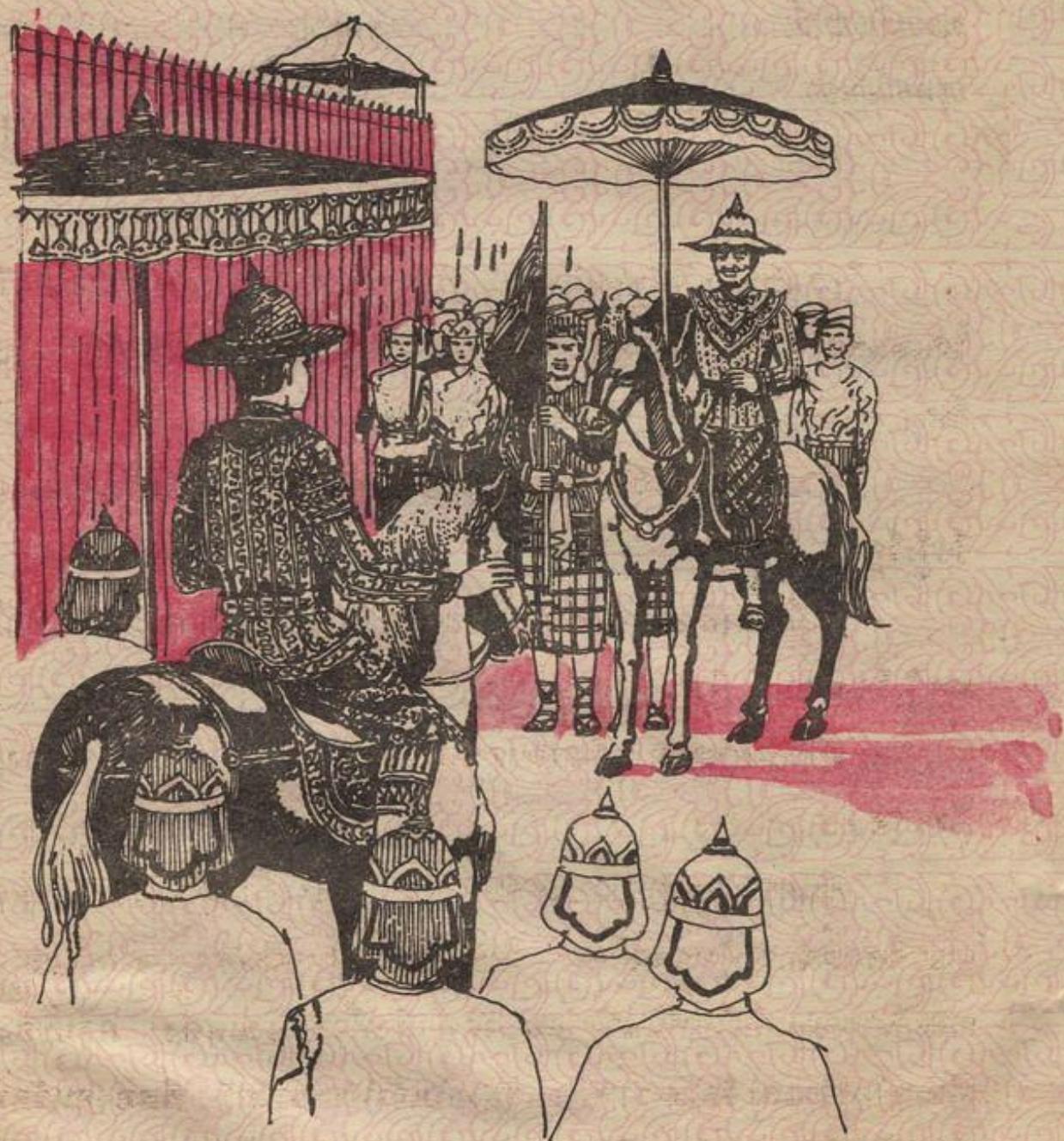

เจ้าพระยาผู้พี่
ว่าทัพไทยจงพัก
คดยสูพม่าอีกข้อ
อยุพิษณุโลกได้

เจ้าพระยาผู้น้องชื่อ^๑
เห็นว่าควรออกดี
แต่เพม่าคนมากมี
ฝ่ายทัพไทยต้องย้าย

นามจัก รีนา
หยุด ໄว
ต่ออยุทธ
ละเอวากหการณรงค์
สุรลีท
อริร้าย
เกินปราบ
ล่าเบ้าในนคร

สองเจ้าพระยาต่อสู้	สามารถ
ไทยเก่งพม่าก้าว	ต่อกร้าว
ต่างหาญบ่มินลาด	ลักษณ์อย
ฤทธิ์ต่อฤทธิ์แรงร้า	ผลด้วยขั้นนะกัน
อะแซหุ่นกี้แม่	ทัพแดง
เห็นทัพไทยไปเยี่ยง	ย่อท้อ
ไทยน้อยแต่ไปเกรง	ทัพพม่า
แม่ทัพยังหนุ่มฟ้อ	อยากรู้จักกัน
หุ่นกี้ให้ล้ำเมื่อ่อน	เอียดาน
อ้าท่านผู้ศัตรูขาม	สยบลี้
ข้าไคร่จะทราบความ	กำหนด
อายุท่านเป็นี้	มากน้อยเพียงไร
บุนศึกจอมทากลัว	ประเทศไทย
สามลิบปีเศษเศษ	ตอบด้วย
อายุท่านจอมเดช	แม่ทัพ พม่าເຂຍ
ว่าเจ็ดลิบลองมิน้อย	แก้แล้วขำนาญ
ตัวท่านยังหนุ่มแท้	วัยฉกรรจ์
รูปพิลาสเนิดฉัน	อะเค้อ
ฝีมือเลิศโรมรัน	ตีต่อ
อาจสู้เราชาติเชื้อ	เฒ่าผู้ข้าญลงมาร

อุดส่าห์รักษาตมไว้	งดี
ตัวท่านนั้นบุญมี	ภาคหน้า
จะเป็นปืนธนบุรี	ผดุงเขต
มธุพจน์อันข้า	กล่าวแล้วเป็นจริง

“อะแซหุ่นกี้นี่เก่งนะคะ ทำนายอนาคตของเจ้าพระยาจักรีไว้ได้แม่นยำจริง ๆ” ชูใจพูด วีระกับมานะยิ้มให้กัน มานะพูดว่า “ชูใจ ก็เก่ง อ่านคำประพันธ์แล้วเข้าใจเรื่องได้หมด”

“คำบางคำฉันก็ไม่รู้ความหมาย แต่อ่านทั้งวรรคแล้วเข้าใจ ฉัน จึงรู้เรื่อง”

“ถ้ามีเวลาค้นคว้าความหมายของคำจากพจนานุกรม จะทำให้ เรายรู้เรื่องดีขึ้น” วีระเสริม

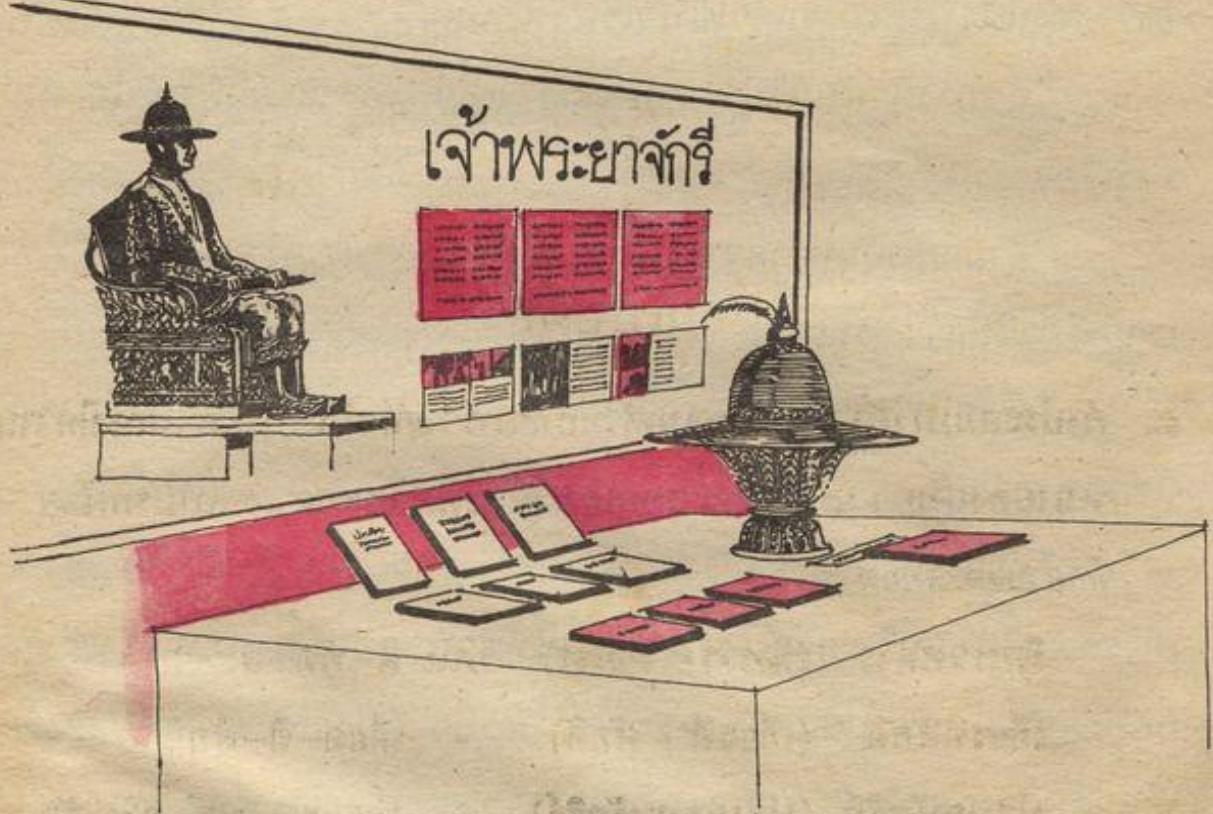
“พี่จัดนิทรรศการกันสองคนหรือคะ” ชูใจยังติดใจเรื่องจัด นิทรรศการ

“คุณครูให้พวกเราแบ่งกลุ่ม แต่ละกลุ่มก็ปรึกษาหารือว่าจะสุดดี เกี่ยวดิศก็ต้องกรบไทยคนไหน โดยไม่ให้ซ้ำกับกลุ่มอื่น จากนั้นแต่ละ กลุ่มก็แบ่งงานกันไปค้นคว้า และจัดทำสิ่งที่จะต้องแสดง กลุ่มของพี่ เลือกค้นคว้าและจัดนิทรรศการเกี่ยวกับเจ้าพระยาจักรี พี่สองคนจัดหา คำประพันธ์สุดดีและเครื่องแต่งกายของเจ้าพระยาจักรีไปร่วมแสดง”

“มีใครเลือกช้าบ้านบางระจันหรือเปล่าคะ”

“มีเชีจະ บางกลุ่มก็เลือกท้าวเทพกระษัตรี ท้าวครีสุนทร บางกลุ่มเลือกพันท้ายนรสิงห์ บางกลุ่มเลือกพระยาพิชัยดาบหัก ที่เลือกสมเด็จพระครีสุริโยทัยก็มี บางกลุ่มก็เลือกท้าวสุรนารี พรุ่งนี้ชูใจชวนเพื่อน ๆ ไปดูที่ห้องเรียนของพีชี พากเราจะจัดตั้งแต่ตอนเข้าทีเดียว”

“ค่ะ ฉันจะชวนเพื่อน ๆ ไป นีต้องทำพิธีบวงสรวงหรือเปล่าคะ”

“ไม่จำเป็นหรอกซูใจ การที่เรานำเอาประวัติคุณความดีของท่านที่ได้ป้องกันประเทศไทย ไม่ให้ข้าศึกศัตรูทำลาย และสร้างเสริมเมืองไทยให้อยู่รอดปลอดภัยมานานบัดนี้ มาเพร่เกียรติคุณแก่เพื่อให้ลูกหลานได้ทราบ และเจริญรอยตามท่านในเรื่องความรักชาติและความเสียสละเพื่อบ้านเมือง เราไม่ต้องบวงสรวงก็ได้ เพราะเราเกิดมาด้วยความเคารพเกิดทุนวีรกรรมของท่านอยู่เสมอ” วีระตอบ

“พรุ่งนี้ฉันจะชวนเพื่อน ๆ ไปชมนิทรรศการเรื่อง เกียรติศักดิ์นกรบทไทยที่ห้อง ป.๖/๑ และจะเตรียมสมุดบันทึกไปจดความรู้ด้วย”

แบบฝึก

๑. คำประสมบางคำ ซึ่งเกิดจากคำหลายคำรวมกันเป็นคำใหม่ และมีความหมายคงเดิม เวลาอ่านจะออกเสียงตรงที่ตัวสะกดของคำแรกด้วยฝึกอ่านและสังเกต

นิทรรศการ (นิทรรศ + การ) อ่าน นิ-ทัด-สะ-กาน

เกียรติศักดิ์ (เกียรติ + ศักดิ์) " เกียด-ติ-สัก

ปฐมกษัตริย์ (ปฐม + กษัตริย์) " ปะ-ถม-มะ-กະ-สัต

โบราณคดี (โบราณ + คดี) " โบ-ราน-นะ-คະ-ดີ

คณิตศาสตร์ (คณิต + ศาสตร์) " คະ-นິດ-ຕະ-ສາດ

สุขศึกษา (สุข + ศึกษา) อ่าน สุก-ขะ-ศึก-ษา
 ปรากฏการณ์ (ปรากฏ + การณ์) " ปรา-ก旦-ตะ-กาน
 เศษตรกร (เศษตร + กร) " กะ-ເສດ-ຕະ-ກອນ

๒. คำที่ไม่ประวัติธรรมนี้ยัง บางคำอ่านแบบอักษรนำ และบางคำออกเสียง เป็นอย่างอื่น อาจทำให้อ่านผิดและเขียนผิด ฝึกอ่านและจำ

๒.๑ ออกเสียงแบบอักษรนำ

สยาม สมร สลอน อวิ

๒.๒ ออกเสียงเรียงพยางค์

พม่า นครรัฐ แสดง ณรงค์

๒.๓ ออกเสียงอะสองพยางค์แรก

กรณี อรหันต์ ปรปักษ์

๒.๔ ออกเสียง ออ ที่พยางค์แรก และออกเสียง อะ ที่พยางค์ที่สอง ธรรมี นรสิงห์

๓. คำที่มีรูปคล้ายคำอื่น อาจจะทำให้อ่านผิดและไม่เข้าใจความหมาย ฝึกอ่านและจำ

๓.๑ แภา รูปคล้าย ວ สะกด ต้องนึกถึงความหมาย และอ่าน ควบกล้ำจึงจะมีความหมาย

๓.๒ ห่วงແຫນ ถ້າອ່ານ ແහ-ນ ສະກຳ ມາຍຄວາມວ່າ “ຫວັງ” ແຕ່
ถ້າອ່ານເປັນ ທ່ານ ແນ ຈະມາຍถື້ງ ຫວັງ “ຈອກແຫນ”

๔. คำบางคำมีความหมายหลายอย่าง ต้องพิจารณาข้อความประกอบด้วย
จึงจะช่วยให้เข้าใจมากขึ้น

ຝຶກອ່ານและສັງເກດ

๔.๑ ກຽງ ทำหมวดปึกກຽງສູງມີยอดແລມ (ກຽງ ຄືອຸປ່ຽງ ຮູປກຽງ)
ທ່ານກຽງນີພິນຮັບເກີຍວັກບໍ່ເຈົ້າພຣະຍາຈັກຮີ (ກຽງ ໃຊ້ນໍາຫຼາ
คำສາມັນພື້ນໃຊ້ເປັນคำราชศัพท์)

๔.๒ ພຣະ ພຣະໄປປິນທາຕ (ພຣະມາຍถື້ງພຣະວິກຊູ)

ພຣະນິພິນຮັບ (ພຣະນໍາຫຼາคำສາມັນພື້ນໃຊ້ເປັນคำราชศัพท์)

៥. คำที่ใช้แต่งໂຄລົງກລອນນັກແຍກຄໍາ ตັດສະະ ຕັດຄໍາ ບໍ່ຮູ້ອສລັບຖືຂອງຄໍາ
ເວລາອ່ານຕ้องพิจารณาໃຈກວາມຂອງເຮື່ອງຈຶ່ງຈະເຫັນກວາມມາຍທີ່ຄູກຕ້ອງ
ຝຶກອ່ານและສັງເກດ

៥.๑ ແຍກຄໍາ

ອະແຫວຸນກີ່ແນ່	ທັພຕເລັງ	(ແມ່ທັພ)
ເຈົ້າພຣະຍາຜູ້ປີ	ນາມຈັກ ຮິນາ	(ຈັກຮີ)

៥.๒ ຕັດສະະ

ຕະເລັງ ເປັນ ຕະເລັງ ເພື່ອໃຫ້ເຫັນພຍາງຄໍເດືອກ

๕.๓ ตัดคำ

ฝ่ายทัพไทยดองย้าย	ล่าเข้าในนคร	(ล่าถอย)
อ้าท่านผู้ศัตรูขาน	สยบลี	(เกรงขาม หลบลี)

๕.๔ สลับที่ของคำ

ว่าทัพไทยจงพัก	หยุดไว้	(หยุดพัก)
ตัวท่านนั่นบุญนี่	ภาคหน้า	(ภาคหน้าท่านจะมีบุญ)

๖. ประโยคบางประโยค คำขยายกริยาอยู่ห่างคำกริยามาก

ฝึกอ่านและลังเกต

วีระกับนานะกำลังช่วยกันทำให้มากปีกทรงสูงมียอดแหลม
อยู่อย่างชนะมักเห็นนั้น (หมายความว่า ทำอย่างชนะมักเห็นมัน ไม่ใช่ยอด
แหลมอย่างชนะมักเห็นมัน)

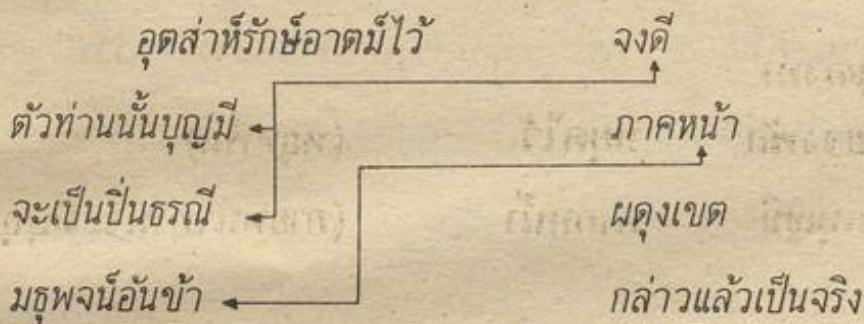
วีระตอนพลาวงเอกสาร ไกรตัดกระดาษสีน้ำเงินเป็นแผ่น ๆ
(หมายความว่า ตัดกระดาษออกเป็นแผ่น ๆ ไม่ใช่ กระดาษเป็น
แผ่น ๆ อยู่แล้วนำกรรไกรไปตัด)

อะแซหวุ่นกีทำนายอนาคตของเจ้าพระยาจักรีไว้ได้แม่นยำ
จริง ๆ (หมายความว่า ทำนายไว้แม่นยำจริง ๆ ไม่ใช่ เจ้าพระยา
จักรีแม่นยำจริง ๆ)

๗. กำลังผสกนธ์องของในโคลง

ฝึกอ่านและสังเกต

โคลงสี่สุภาพ

๘. การจับใจความสำคัญของเรื่อง ต้องอ่านเรื่องทั้งหมดก่อน แล้วตัด ส่วนขยายของข้อความ หรือรายละเอียดบางอย่างออก จะทำให้จับใจความของเรื่อง และจุดประสงค์ของข้อความตอนนั้นได้

ฝึกอ่านและสังเกต

ข้อความเดิม

“เรานำเอาประวัติคุณความดีของท่าน (ที่ได้ป้องกันประเทศชาติ ไม่ให้ข้าศึกต្រุทำลาย และสร้างเสริมเมืองไทยให้อยู่รอดปลอดภัยมาจนบัดนี้) มาแพร่เกียรติคุณ (เพื่อให้ลูกหลานได้ทราบและเจริญรอยตามท่าน ในเรื่องความรักชาติ และความเสียสละเพื่อบ้านเมือง) เราไม่ต้องบ่วงสรวงก็ได้ เพราะเราเกิดมาด้วยความเคารพเทิดทูนวีกรรมของท่านอยู่เสมอ”

ข้อความที่อยู่ในวงเล็บกือตัวน้ำขยายหรือรายละเอียด ซึ่งตัดออกแล้ว
ไม่ทำให้เสียใจความเดิม จะเหลือข้อความดังนี้

เรานำเอาประวัติคุณความดีของท่านมาแพร่เกียรติคุณ เรา
ไม่ต้องบ่งสรวงก็ได้ เพราะเราก็จัดทำด้วยความเคารพเทิดทูน
วีรกรรมของท่านอยู่เสมอ

รวมความคิดเป็นของเราเอง

“ไม่ต้องบ่งสรวงก็ได้ เพราะเรานำประวัติคุณงามความดี
ของท่านมาแพร่เกียรติคุณด้วยความเคารพ”

๙. การอ่านเรื่องราวต่างๆ บางครั้งไม่รู้ความหมายของคำบางคำ อาจ
เดาความหมายจากเรื่องราวได้
ฝึกอ่านและสังเกต

“หวุ่นก์ให้ล่ามเอื้อน เอ่ยถาม”

ล่าม ไม่ทราบว่าหมายความว่าอะไร แต่คงเป็นคน เพราะ
สามารถเอียได้ เอื้อนมีเสียงต่อเนื่องกับ เอีย คงเป็น เอื้อนเอีย
หมายความถึง พูด ข้อความนี้จึงคงหมายความว่า อะแซหุ่นก์ให้
คนคนหนึ่ง (ล่าม) ถาม

บุญบั้งไฟ

เมื่อรับประทานอาหารกลางวันเสร็จแล้ว มานีจึงชวนเพื่อน ๆ ไปนั่งเล่นที่ใต้ต้นหูกว้าง ปิดสัญญาไว้จะเล่นกลให้ดู พอดีดวงแก้ววิ่งตามมาทัน เข้าชูจดหมายฉบับหนึ่งให้เพื่อน ๆ ดูพลาบอกว่า “ฉันได้รับจดหมายจากเพื่อนชาวอีสานแล้ว เขารีบเด็กหัญบุญโอม นามสกุล บุญเมืองคำ เรียนอยู่ชั้น ป. & โรงเรียนบ้านหนองผือ ตำบลເງື່ອນດັກສຸມພິສัย ຈັງຫວັດມາສາຄາມ”

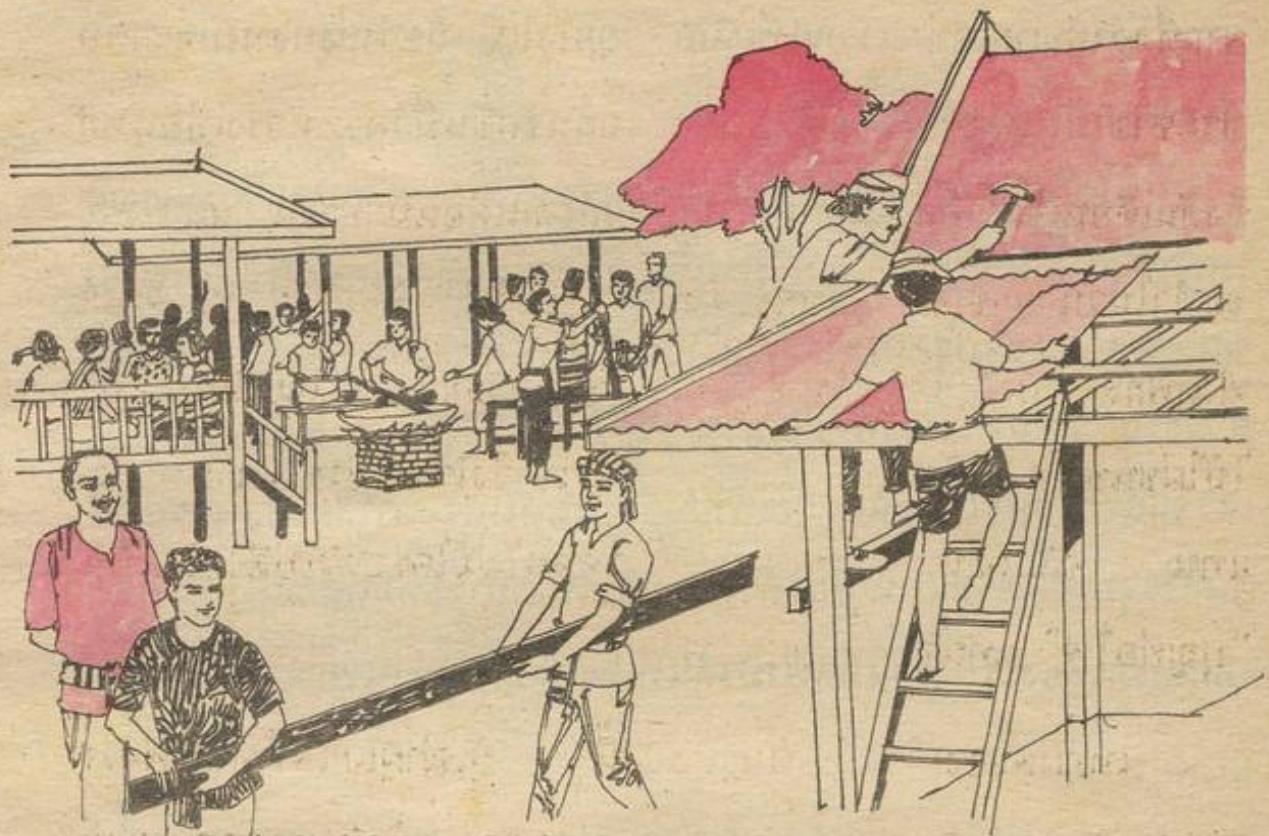
“ชือแปลกดีนะ เขามาเรื่องอะไรให้ฟังบ้างล่ะ” มานีถาม

“เข้าเดาถูก Peng เลยว่า เราต้องสงสัยความหมายของชือของเขาก็เลยบอกมาว่า บุญโอม แปลว่า บุญรวม ชือโรงเรียนเป็นชือของหมู่บ้าน หนองผือ หมายถึงหนองน้ำที่มีต้นกอก แล้วเข้าพูดอย่างน่าสนใจว่า เดียวเนี้ยต้นกอกไม่มีแล้ว เพราะในหนองไม่มีน้ำ” แล้วดวงแก้วก็อ่านข้อความตอนหนึ่งในจดหมายของบุญโอมให้เพื่อนฟังว่า

“ชีวิตของชาวอีสานเป็นชีวิตที่เรียบง่าย คนอีสานส่วนใหญ่ใจบุญ และชอบเป็นมิตรกับคนทั่วไป นิสัยชือ ‘ไม่มีฉ้อฉล’ (ฉันพูดถึงคนส่วนใหญ่นะ) ห้องที่นอีสานมีประเพณีสำคัญ ๆ หลายอย่างทั้งประเพณีที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตและประเพณีทางศาสนา ประเพณีที่น่าสนใจ

มากซึ่งฉันอยากรเล่าให้เชอฟัง คือ บุญบังไฟ ถือว่าเป็นงานมหาศุล
ประชานในหมู่บ้านหรือตำบลจะร่วมกันจัดขึ้นที่วัดระหว่างเดือนหก
ถึงต้นเดือนเจ็ด คือ เดือนพฤษภาคมถึงต้นเดือนมิถุนายน ส่วนใหญ่
จะทำในวันวิสาขบูชา เชอคงสงสัยว่า “บังไฟ” คืออะไร ชื่อเสียงก็
พังคูพิกล “บัง” คือระบบอกไม้ไฟ (เชอคงเรียกบ้อง) เดียวันนี้ระบบอก
ไม้ไฟขนาดโต ๆ ที่จะใช้ทำบังไฟห่าง เขาจึงใช้ท่อประปาขนาดใหญ่
แทน ฉันเคยนึกเล่น ๆ ว่า โชคดีที่ไม่มีใครอุตริเปลี่ยนชื่อเป็น
“บุญห่อไฟ” แทนชื่อ “บุญบังไฟ”

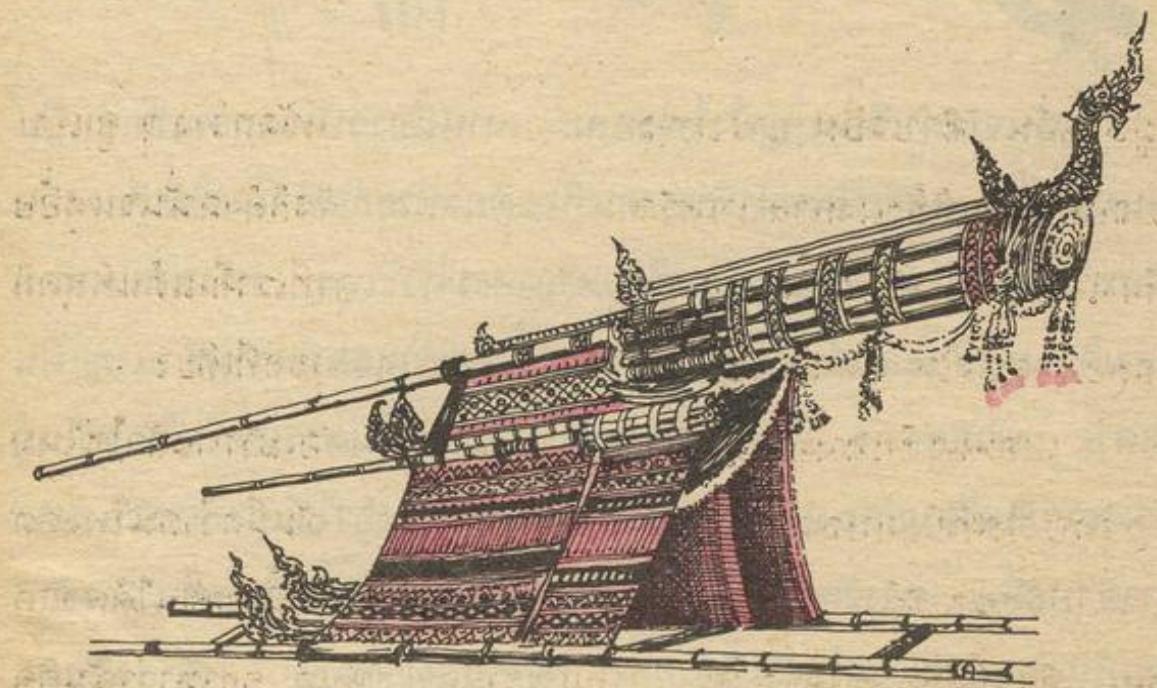
เหตุผลของการจัดทำบุญบังไฟนี้ ผู้เฒ่าผู้แก่เล่าให้ฉันฟังว่า
เป็นการทำบุญวันวิสาขบูชาและเป็นการบูชาเทวดาผู้อภิบาลมวลมนุษย์
ด้วย ท่านจะได้ลบันดาลให้ฝนตกต้องตามฤดูกาล เชอคงสังเกตเห็น
แต่แรกแล้วว่า บุญบังไฟจัดทำขึ้นในต้นฤดูฝน เชอจะนึกไกลไปอีก
หรือไม่ว่า เพราะอีสานเป็นถิ่นแห้งแล้งกัน darm มาแต่โบราณกาลกระมัง
ชาวอีสานจึงมีประเพณีนี้สืบท่อมา แต่ฉันคิดว่า บรรพบุรุษที่คิดทำ
บุญบังไฟขึ้นในครั้งแรก คงมิได้ทำเพื่อขอฝนแน่นอน ความแห้งแล้ง
กัน darm คงจะเกิดขึ้นทีหลัง ฉันเห็นที่ดินลุ่ม ๆ หลายแห่ง คนก็เรียกบึง
เรียกหัวย ถ้ามีบึงมีหัวยมากมายเช่นนี้ ก็แสดงว่าผืนดินแห่งนี้แต่ก่อน
มิได้แห้งแล้งอย่างปัจจุบัน เชอคิดอย่างไรก็ลองเล่าไปให้ฉันฟังบ้างนะ

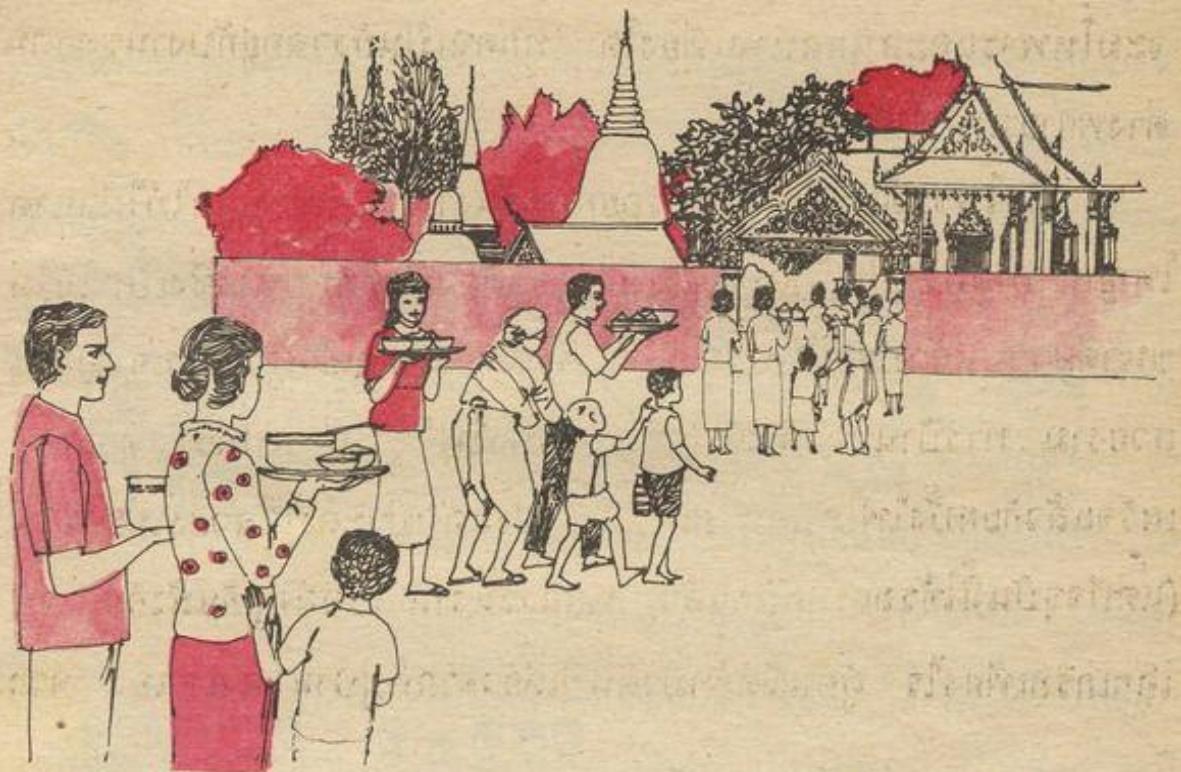

นั้นจะเล่าเรื่องบุญบังไฟต่อละ งานนี้ชาวบ้านทุกคนถือว่าเป็น
งานมงคล และเป็นหน้าที่ของตนที่จะต้องช่วยกันทำโดยไม่เกียงงอน
บางพวกปลูกประจำ บางพวกรเตรียมอาหารไว้ทำบุญ บางพวกเผาถ่าน^{เผาถ่าน}
ผสมดินประสีและทำบังไฟ พوانี้เคยทำและมีความชำนาญเป็น^{ชำนาญ}
พิเศษ พวกสาวๆ ก็เตรียมรำเชิ้ง (ฉบับยังไม่สร้างเลยไม่ได้เตรียม)
บางพวักก็เตรียมกลองเส้ง (กลองตีแบ่งกัน) เอาไว้แข่งกับกลองของ
ชาวตำบลอื่น ทางวัด อุปัชฌาย์อาจารย์ก็เตรียมซ้อมนาค เพราะชาวบ้าน
นิยมให้ลูกหลานบวชในวันนี้มาก กิจกรรมที่ว่านี้ เขาลงมือทำ
ส่วนหน้าก่อนถึงวันงานประมาณหนึ่งเดือน เธอคิดดูก็แล้วกันว่า งาน

จะมีให้การและสนุกสนานเพียงใด ทุกคนเป็นกังวลอยู่กับงานของตน ต่างพยายามทำให้ดีที่สุด

บังไฟจะต้องเสร็จเรียบร้อยก่อนวันงาน กระบวนการไม่ได้ข้าดใหญ่หรือท่อประปาที่ใช้ทำบังไฟนั้น จะต้องมัดติดกับทางซึ่งเป็นไม้ไผ่ขนาดยาว และประดับประดาด้วยกระดาษสีตัดเป็นรูปต่าง ๆ อย่างสวยงาม ทางบ้านของฉันเรียกว่า “เอ็บังไฟ” (เอ็ แปลว่า ตกแต่ง) เสร็จแล้วก็ยกบังไฟใส่ล้อหรือเกวียนซึ่งประดับประดาไว้สวยงามเช่นกัน (แต่ปัจจุบันนี้ใช้รถแท่นเสียแล้ว) พอกลางวันงาน เธอคิดถูกแล้วกันว่าจะเอิกเกริกเพียงไร ผู้คนมีดฟ้ามัวดินที่เดียวจากหมู่บ้านของเราเอง จาก

หมู่บ้านอื่น ตำบลอื่น มาร่วมชุมนุมกันคับคั่งจนลานวัดกว้าง ๆ ดูแคบไปถานิด เมื่อพิธีทางศาสนาเสร็จแล้วเสียงตีกลองเสิ่งก์ดังสนั่นจนหืออีเสียงแห่บังไฟ เสียงเชิง อลเวงไปทั่วบริเวณ เวลาที่เราตื่นเต้นที่สุดก็คือตอนจุดบังไฟ ผู้คนจะเช่าโลงกันไปปฐราวกับเกิดจลาจลที่เดียว

เชอเคยเห็นภาพนัตร์ข่าวการปล่อยจรวดของอเมริกาแล้วใช่ไหม การจุดบังไฟก็มีลักษณะคล้ายคลึงกัน จนทำให้ฉันนึกว่าคนไทยคิดจรวดได้ก่อนชาติอื่น แต่จรวดของเรา (บังไฟ) ก่อนนี้เคยขึ้นได้สูงแค่ไหน เดี่ยวนี้ก็ขึ้นอยู่ได้แค่นั้น เป็นเพราะอะไรมหอ อย่าหาว่าฉันคิดเพ้อเจ้อไปเลยนะ การจุดบังไฟมีการแข่งขันกันด้วย ทุกหมู่บ้านจะพยายามทำบังไฟขนาดใหญ่ให้ขึ้นไปได้สูงที่สุด เพื่อให้เทวดาซ้อมใจแล้วจะได้

คลบันดาลให้ฝนตกลงมา บังไฟของหมู่บ้านได้ขึ้นได้สูงกว่าของหมู่บ้าน อื่นก็ถือว่าชนะ การที่จะรู้ได้ว่าบังไฟอันไหนขึ้นได้สูงแค่ไหน เขาใช้นาพิกาจับเวลา ตั้งแต่มันพุ่งขึ้นไปจนตกลงถึงพื้น เวลาจะจุดเข้าต้องลากบังไฟขึ้นไปติดตั้งบนร้านหรือฐาน (เหมือนฐานจรวด) และวัดจุดไฟ บางบังก์พุ่งปราดขึ้นไปบนอากาศ บางบังก์แตก บางบังก์ทะลุหัวกัน ตอนนี้สนุกมาก ถ้าบังไฟของใครไม่ขึ้น พรรคพาก็จะหามเจ้าของบังไฟไปโยนลงน้ำหรือโคลนตาม สนุกสนานสรวณเสียงฯ ไม่มีใครกราบใคร เพราะเป็นประเพณีมานานแล้ว ใครไม่มาก (ขอบ) เล่น ก็อย่าเล่น บางแห่งไม่มีน้ำ ต้องชุดบ่อไว้ใกล้ ๆ ที่จุด เพื่อเตรียมไว้โยนผู้แพ้ ผู้แพ้บางรายพอเห็นว่าบังไฟของตนทำท่าไม่ดี ก็รีบวิ่งหนีไปเสียก่อน แต่ก็หนีไม่พ้น เพราะผู้ดูช่วยกันจับไว้ ขณะที่จุดนั้นมีการเชิง มีการร้องหนุนให้บังไฟของตนขึ้น เสียงเชิงแซ่ฟังไม่ได้ศัพท์ พอบังไฟขึ้นก็กระโดดโผลเดัน แต่พอไม่ขึ้นก็วิ่งหนีกันอ่อน

เมื่อตอนเป็นเด็ก ฉันกลัวการจุดบังไฟมาก เพราะเวลาจุดดินปืน ที่อัดกันแน่นในบังไฟจะระเบิด เกิดเสียงดังกึกก้องสนั่นหวั่นไหว ฉันต้องเอาน้ำมืออุดไว้แน่นที่รูหูทั้งสองข้าง อยากดูก็อยากดู กลัวก็กลัว เดียวเนื้อโตแล้ว หายกลัว แต่ต้องคอยระวังตัว เพราะบังไฟบางบังແ gon ที่มันจะพุ่งขึ้นไปบนอากาศ มันกลับพุ่งจากร้านหรือฐานลงมา ไล่คนดู ต้องหนีกันหัวซุกหัวซุน ทั้งกลัวทั้งสนุก บางครั้งเขาก็จุดตะไลเจ้าตะไลนี่แหลกตัวดีนัก เป็นอันธพาลชอบไล่คนเป็นประจำเลยที่เดียว

ฉันเล่าไว้ต่อนั่นว่า งานนี้มีการเส้งกลอง (ตีกลองแข่งกัน) ด้วย เหอคงแปลกใจว่า การเส้งกลองจะชนะกันได้อย่างไร คนตี คนฟัง ตลอดจน กรรมการหูไม่แทกไปตาม ๆ กันหรือ ฉันอยากรู้ว่า เหอไปเที่ยวงานบุญ บังไฟจัง รับรองได้ว่า เหอจะตื่นเต้น (บางทีตกใจด้วย) อยู่เกือบตลอดเวลา กลองเส้งเป็นกลองคู่ขนาดใหญ่ ทำขึ้นเพื่อการเส้งโดยเนพะ การเส้งก็คือตีกลองทั้งคู่หรือตีเดียวตามแต่วิธีการตี คนที่ยืนใกล้ ๆ ต้องเอามืออุดหู คนตีเองต้องเอาสำลีอุดหูไว้ การตีก็มีจังหวะช้าเร็ว และออกแรงมากกว่าตีกลองอื่น ๆ บางจังหวะก็กระโดดไปด้วยตีไปด้วย

เจพ.๒๖๘ ๒๘ ๒๙

ตลาดดี กรรมการเก่งมากที่หูไม่แตก เพราะจะต้องฟังเสียงว่าดังเพียงไร เสียงนุ่มนวลและจังหวะดีหรือไม่ สำหรับตัวฉันไม่ค่อยชอบการเสียงกลอง เพราะได้ยินเสียงกลองดังแล้ว หัวใจมันเต้นแรงเหมือนกลองเข้ามาตืออยู่ในหัวใจ ในหูก็ดังตุบ ตุบ “ไปด้วย”

ดวงแก้วเงยหน้าขึ้นมองเพื่อน ๆ ทุกคนนั่งเรียงด้วยความสนใจ “จบแล้วหรือ” ปิติถาม

“ยังไม่จบ เหลืออีกนิดเดียว แต่ที่เหลือเป็นเรื่องคุณธรรมด้วยไม่ได้เล่าเรื่องอะไร”

“ฟังดูจำนวนแล้ว ฉันนึกว่าดีกว่า บุญโสมมีรูปร่างผอม ๆ สูง ๆ นะ” มนีพูด

“มนีหัดเป็นหมอดูตั้งแต่เมื่อไรจัง” จันทร์ถาม

มนีหัวเราะ “หมอดูเดากระมัง ฉันเพียงแต่ตั้งข้อสังเกตว่า คนรูปร่างผอม ๆ แต่ไม่ใช่ผอม เพราะชี้โรค มักจะเป็นคนมีอารมณ์ขัน นี่บุญโสมเข้าพูดอะไรก็ติดตลาด มีอารมณ์ขันให้เห็น”

“ไม่แน่เสมอไป หูกองฉันอ้วนมากขัก พูดอะไรขึ้นมาแต่ละที คนหาภันลัน” สมคิดคำน

“แต่นี้ไป ฉันจะคอยสังเกตดูว่า คนอ้วนกับคนผอม ใจจะมีอารมณ์ขันมากกว่ากัน” ปิติพูด

“การที่เราได้ฟังอะไร แล้วเราพยายามคิดค้นหาความจริง หรือเหตุผลต่าง ๆ จากที่ได้ฟัง ก็ทำให้เราฉลาดขึ้นนะ ข้อสำคัญเราต้องไม่กีกหักเชื่อตามง่าย ๆ เท่านั้น ต้องหาหลักฐาน ต้องใช้ดุลพินิจให้

ถ่องแท้ก่อนจะเชื่อ” มนีพูด ทำสีหน้าท่าทางภูมิฐานเหมือนนักประชัญเพื่อน ๆ หัวเราะด้วยความขบขัน

“แต่นั้นรู้สึกคุ้นเคยกับบุญโญเมื่อんรู้จักกันมานาน คงจะเป็น เพราะคำพูดซื่อ ๆ ติดตลกของเขากرامัง บางตอนเขาก็พูดชวนให้สงสาร เช่น เขายังช่วยกันชุดบ่อ่น้ำบาดาลใช้เอง เพราะบางแห่งการชลประทานก็ทำได้ไม่ทั่วถึง เขาระบันฉันไปเที่ยวที่บ้านของเข้าด้วยลະบາงที่ฉันอาจจะไปก็ได้” ดวงแก้วพูด

“นั้นแน่ ต้องร้องเพลงเส่นห์สาวอีสารเสียแล้วซึ เคราะห์ดีที่เป็นดวงแก้ว “ไม่ใช่ปิติหรือสมคิด” ชูใจพูดพลางหัวเราะ ทำให้เพื่อน ๆ พลอยหัวเราะกันครืนเครง

แบบฝึก

๑. กำบังคำถ้าแยกพยางค์ผิด จะทำให้อ่านผิด และต้องรู้ความหมายของคำนั้น จึงจะอ่านได้ถูก

ฝึกอ่านและสังเกต

ตันหูกวาง	อ่านว่า	ตัน-หู-วาง	ไม่ใช่	ตัน-หูก-วาง
อุตริ	"	อุด-ตะ-หริ	"	อุ-ตริ
โคลนตาม	"	โคลน-ตาม	"	โค-ลน-ตาม
เกียงงอน	"	เกียง-งอน	"	เกี่ย-งง-อน
ตีกลอง	"	ตี-กลอง	"	ตีก-ลອງ

๒. คำบางคำออกเสียงได้หลายอย่าง อาจทำให้อ่านผิดได้
ฝึกอ่านและจำ

โบราณกาล (โบ-ราน-นะ-กาน)

โบราณวัตถุ (โบ-ราน-วัด-ถุ)

มหาสารคาม (มะ-หา-สา-ระ-คาม)

สารสัม (สา-น-สัม)

ชลประทาน (ชน - ล - ประ - ทาน)

ชลบุรี (ชน-บุ-รี)

ภูมิประเทศ (พู-มิ-ประ-เทด)

ภูมิฐาน (พูน-ฐาน)

กิจกรรม (กิດ-จะ-กា)

กิจธุระ (กิດ-ทุ-ระ)

ธรรมชาติ (ทำ-นะ-ชาด)

ธรรมเนียม (ทำ-เนียม)

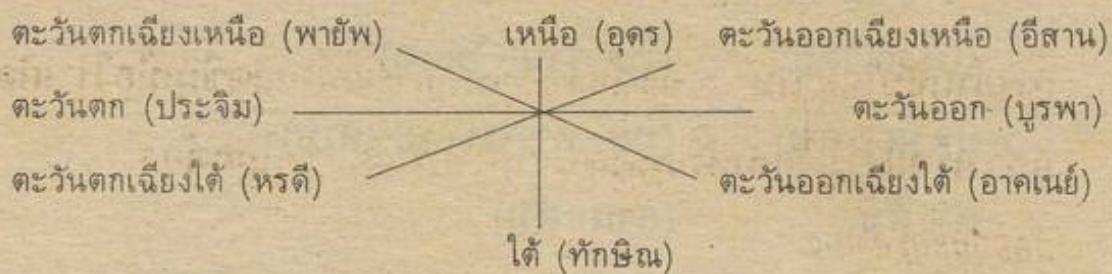
๓. คำที่อ่านออกเสียง อะ กิ่งเสียงระหว่างคำ อาจจะอ่านผิดเป็นอย่างอื่น
ฝึกอ่านและจำ

จรวด อึ๊กทึก อลงวน อุตรี อลงวงศ์

กรรมการ ธรรมดา บรรพบุรุษ กิจกรรม ชลประทาน

๔. การอ่านชื่อทิศ ชื่อทิศทั้งแปด แต่ละทิศอาจเรียกชื่อได้เป็น ๒ อย่าง

ฝึกอ่านและจำ

๕. เครื่องหมายไปป芽ลน้อย (๑) นอกจากจะใช้ลักษณะแล้ว อาจใช้ในการ เขียนวัน เดือน ปี แบบไทยได้

ฝึกอ่านและจำ

๒ ๗ ๒ อ่านว่า วันจันทร์ ขึ้น ๒ ค่ำ เดือนยี่

๗ ๙ ๘ อ่านว่า วันเสาร์ แรม ๘ ค่ำ เดือนอ้าย

๕.๑ เลขข้างหน้าไปป芽ลน้อย (๑) แทนชื่อวัน คือใช้เลข ๑ แทน วันอาทิตย์ เลข ๒ แทนวันจันทร์ และเรียงลำดับไปจนถึงเลข ๗ แทนวันเสาร์

๕.๒ เลขข้างบนไปป芽ลน้อย (๑) แทนข้างขึ้น เลขข้างล่างไปป芽ล น้อย (๑) แทนข้างแรม อ่านเหมือนจำนวนเลขธรรมชาติ เช่น ๊๑ อ่านว่า ขึ้น ๑ ค่ำ ๑๑ อ่านว่า แรม ๑๑ ค่ำ

- ๕.๓ เลขทั้งหลังไปยาน้อย (๑) แทนเดือน เช่น ๑ แทนเดือน
อ้าย ๒ แทนเดือนยี่ ๓ แทนเดือนสาม และเรียงลำดับไป
จนถึง ๑๒ แทนเดือนสิบสอง
๖. การอ่านจับใจความ จะต้องคุ้ว่าเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นเมื่อไร เกิดขึ้น
แล้วหรือยัง เพื่อลำดับเหตุการณ์หรือเรื่องราวได้ถูกต้อง
ฝึกอ่านและสังเกต
เมื่อรับประทานอาหารกลางวันเสร็จแล้ว มนีจึงชวนเพื่อน ๆ
ไปนั่งเล่น
ฉันได้รับจดหมายจากเพื่อนชาวอีสานแล้ว ประชาชนร่วมกันจัดขึ้นที่วัดระหว่างเดือนหนึ่งเดือนเจ็ด
แต่ที่ไปฉันจะอยู่สังเกตคนอ้วนกับคนผอม ใจจะมีอารมณ์ขัน
มากกว่ากัน
บางที่ฉันอาจจะไปก็ได้
เขางามีการทำล่วงหน้าก่อนถึงวันงานประมาณหนึ่งเดือน
๗. คำบางคำอาจใช้แตกต่างกันไปหลายอย่าง เช่น ใช้เป็นคำขยาย ใช้
เป็นคำแทนคำที่อยู่ข้างหน้า เวลาอ่านต้องอ่านทั้งข้อความ จึงจะเข้าใจ
เรื่องได้ถูกต้อง
ฝึกอ่านและสังเกต
มนีจึงชวนเพื่อน ๆ “ไปนั่งเล่น” ได้ตั้นหู gwang (ขยาย “นั่ง”)
ประชาชนในหมู่บ้านหรือตำบลจะร่วมกันจัดขึ้นที่วัด (ขยาย “จัด”)

ประเพณีที่น่าสนใจมากที่ฉันอยากรเล่าให้เชือฟัง คือ บุญบั้งไฟ

(แทน “ประเพณี”)

เดียวันีระบบอกไม้ไฟขนาดโต ๆ ที่จะใช้ทำบั้งไฟหายาก

(แทน “ระบบอกไม้ไฟขนาดโต ๆ”)

บรรพบุรุษที่คิดทำบุญบั้งไฟขึ้นในครั้งแรก คงมิได้ทำเพื่อขอ

ฝนแน่นอน (แทน “บรรพบุรุษ”)

ขณะที่จุดนั้นมีการเชิง (ขยาย “ขณะ”)

กรรมการเก่งมากที่หูไม่แตก (ขยาย “เก่ง”)

๔. ประโภคที่นี้ใจความว่า ควร ทำอะไร แก่ใคร นั้น ถ้าจะขยายข้อ
ความให้ผู้อ่านรู้ร้ายละเอียดชัดเจนเหมือนกับว่าได้พูดเห็นด้วยตามเรื่อง
อาจทำได้ โดยเพิ่มส่วนขยายได้ทั้งภาคประชานและภาคแสดง
ฝีปากและลังเกด

ชูใจเย็บกระทองห่อหมก

ฉันได้รับจดหมายจากเพื่อนชาวอีสานแล้ว

ประชาชนในหมู่บ้านร่วมกันจัดงานบุญบั้งไฟ

เข้าต้องซ่วยกันชุดบ่อ่น้ำบาดาลใช้เอง

อาจแยกเป็นประโยชน์ลำคัญและส่วนขยายได้ ดังนี้

	ภาคประชาน		ภาคแสตง			
	ประชาน	ขยายประชาน	กริยา	ขยายกริยา	กรรม	ขยายกรรม
ประโยชน์สำคัญ ส่วนขยาย	ชูใจ		เย็บ		กระแทก	ห่อหมก
ประโยชน์สำคัญ ส่วนขยาย	ฉัน		รับ	ได้ แล้ว	จดหมาย	จากเพื่อน ชาวอีสาน
ประโยชน์สำคัญ ส่วนขยาย	ประชาชน	ในหมู่บ้าน	จัด	ร่วมกัน	งาน	บุญบั้งไฟ
ประโยชน์สำคัญ ส่วนขยาย	เข้า		ชุด	ต้องช่วยกัน	ป้อ	หน้าดาล
				ให้่อง		

บทที่ ๑๕

กรรมของนายประกัน

ปิติมาถึงโรงเรียนแต่เช้า เข้าประกาศให้ครู ฯ ทราบว่า ครูไฟลินคลอดบุตรเป็นหญิงอยู่ที่โรงพยาบาล พอโรงเรียนเลิกพากเพื่อน ครูและนักเรียนต่างทยอยกันไปเยี่ยม มานีกับเพื่อน ฯ ไปเยี่ยมแล้ว มากลับจึงแวงบ้านของชูใจ เพราะอยู่ใกล้โรงพยาบาลและเป็นทางผ่าน ทุกคนตื่นเต้นดีใจ ต่างพูดคุยกันถึงลูกสาวตัวเล็ก ฯ ของครูไฟลินไม่หยุดปาก

“ฉันจะเตรียมบทกล่อม เอาไว้กกล่อมลูกครูญี่ปุ่น” ปิติพูด
“ฉันจะใช้บทกว่ากล่อมเพราะเคยได้ยินมากล่อมน้องเสมอ”

“น้องยังตัวเล็กกระจิริด พึงไม่เป็นหรอ ก็ต้องโถสักหน่อยรู้จัก
พึงเป็นกกล่อมได้ ตอนนี้เรอขึ้นไปกล่อม น้องหนวกหูก็เลยร้องให้
งօແງໄປເລຍ” ดวงแก้วติง

“ແໜ! ອຸນອາຫວີປັນນິ້ມໍ່ໜ່າງລູກສາວເລຍນະ ຄອງຮັກມາກ ເຊີຍວັດ
ກຳມົງຄູ່ໜ້າລູກສາວ ພຶກໄປພິຄມາແລ້ວຖາມຈັນວ່າໜ້າເໝືອນໄຕ ພອນັນ
ບອກວ່າເໝືອນຄຸນອາ ໂອໍໂສ! ໜ້າບານເປັນຈານເຊີງທີ່ເດືອວ ອຸນອາຄ
ເປັນຄຸນພ່ອທີ່ດີເລີຍ ສີ! ອັກໜ່ອຍກີ່ລື່ມພວກເຮາ” ຫຼູໃຈພູດ ທໍາຫຼ້າກະເຈົ້າ
ກະຮະອດ

ເພື່ອນฯ ຜ້າເຮົາ ວິໄຈງົບປອນວ່າ “ຄນລະເຮືອງກັນນີ້ຫຼູໃຈ ຮັກ
ລູກກັບຮັກ ຮັກພວກເຮົາກັບຮັກ ຮັກຄນລະອຍ່າງກັນນະຈີະ ອຢ່າໄປຄິດນ້ອຍໃຈເລຍ”

ມານີຈຶງເປີ່ຍືນເຮືອງໃໝ່ “ຈັນໄມ່ມີນັ້ນ ໄມ່ເຄີຍກລ່ອມ ປິດກລ່ອມ
ບທນກາເຫວ່າໃໜ້ຈັນພັງໜ່ອຍໜີ”

ປິດສັ້ນຫຼ຾ “ຈັນຍັງກລ່ອມໄມ່ໄດ້ເລຍ ຕ້ອງໄປໜັດຈາກຍາຍ ຈຳບທີ່
ຍັງໄມ່ໄດ້ ຈຳໄດ້ແຕ່ເຂົ້ນຕົ້ນວ່າ ເຈັນກາເຫວ່າເອຍ ໄໃໝ່ໄໝແມ່ກຳຟັກ ເກ່າ
ນັ້ນເວັງ”

“ທໍາໄມ່ມີກາເຫວ່າຈຶງໄມ່ຟັກໄໝເອງລະປິດ” ສົມຄິດຄາມດ້ວຍຄວາມ
ພິຄວາງ ຂະນະນັ້ນຍ່າຂອງຫຼູໃຈຍກຄາດມັນເທັນເພາມາໃຫ້ເດັກ ฯ ຮັບປະທານ
ພວໄດ້ຍືນເຂົ້າກີ່ຫຼົວເຮົາ

“สมคิดอยากรู้เรื่องหรือ
ย่ามีนิทานเรื่องทำไม่ใจจึงต้องเลี้ยง
ลูกนกกาเหว่า” พวากเด็ก ๆ พูดเป็นเสียงเดียวกันว่าอยากรัง ย่าจึงหยิบ
หนังสือนิทานคำกลอนส่งให้ชูใจอ่านให้เพื่อน ๆ พัง ชูใจจึงอ่านเสียง
แจ้ว ดังนี้

เด็กเด็กกรุ้วใหม	ไยนกกาเหว่า
จึงไม่ค่อยเฝ้า	เลี้ยงดูลูกคน
ไว้ไสรังกา	ไม่มาเวียนวน
ลูกเดิบโดยน	บินหนึກ้าไป

เรื่องเก่าเล่ามา	รัง ก้า กะเหว่า
นาพกันเข้า	ถูกอกถูกใจ
เลยเป็นเพื่อนกัน	ต่างลัญญาไว้
ไครนีเกทภัย	ต้องช่วยทันที
วันหนึ่งกรุง	บินมุ่งหมู่บ้าน
ไผ่นินบินผ่าน	มาถึงถันที
เห็นผุ่งลูกไก่	แลไปปามกมี
สุดแสนยินดี	โนบเจี้ยวอาหาร
เจ้าของไก่เลี้ง	ตรง bergen โนมย
นกรุ้งโอดโอย	กระสุนถูกทวาร
เจ็บแทบอาลัญ	เหหันนมхран
ฝืนบินกลับบ้าน	เกือบลื้นชีว่า

ลูกกระสุนคากัน	ขัดสนลิ้นคิด
มันแข็งแน่นติด	ไม่หลุดออกมา
มองหาใครช่วย	แทบมัวยมรณา
พอดีนกกา	บินผ่านมาเยือน
พอกaru้เหตุ	ลังเวชเต็มทัน
เร่งคิดแยกยล	เพื่อช่วยเหลือเพื่อน
เห็นแสงเดดจา	ไม่ช้ารีบเดือน
“เจ้าอย่าแข็งเชื่อง	ชูบั้นท้ายพลัน
ให้แಡดแมดเพา	ส่องเข้าลูกกระสุน
จักแทกเป็นจุณ	หลุดออกจากกัน”
นกรุ้งรู้ความ	ทำตามทันควัน
ชอยู่ทั้งวัน	ก์ไม่เป็นผล
นกรุ้งเจ็บปวด	ร้าวรวยร้องคราง
นกกาหมดทาง	ช่วยเหลือเพื่อนตน
ก้าเหว่าคงรู้	ลองดูอีกหน
รีบบินดันดัน	ตามก้าเหว่ามา
ก้าเหว่ามาถึง	รู้ชึ้นสันดาน
ลัญชาติรังพาล	จึงต้องลัญญา
“ถ้าข้าช่วยได้	เอ็งให้อะไรหัว
หากแม้นสนอรา	ข้าจักช่วยไว้”

นกรุ้งรีบตอบ	“ข้ามอบทีวี
จงรักภักดี	เป็นกาลสตลดอดไป”
กาเหว่าไม่เชื่อ	กาเบื้องเหลือใจ
จึงกล่าวหานาไป	รับเป็นนายประกัน
กาเหว่านอกรัง	ให้มุ่งสู่ธาร
รีบบุ่มแข็งทวาร	ลงในน้ำวนนั่น
กระสุนเป็นดิน	เปื่อยลิ้นเร็วพลัน
นกรุ้งรีบผัน	ทำตามทันได
หย่อนกันลงธาร	มีนาดินหลุด
ยินดีที่สุด	บินหนีเร็วไว
ไม่คืนกลับมา	เห็นหน้าใครใคร
ข้าช้าจัญไร	ทอดทิ้งสัญญา

การจีรับกรรม

ชอกข้าเป็นทก

กาเหว่าประกาศ

ว่า “แตนี้หนา

เจ้าต้องฟักไข่

เลียงให้ลูกข้า

เดินโดยขึ้นมา

ชั่ว กปชั่ว กลป.”

เป็นอุทาหรณ์

เพื่อสอนใจเรา

ว่าอย่าโง่เบลา

จำไวให้มัน

เลือกคนเพื่อนดี

เป็นที่ผูกพัน

จงอย่าคิดประกัน

ให้คุณพาลเยย

“สันุกดี ขอบใจมากนะชูใจ ที่อ่านให้พากเราฟัง เห็นอย่าง
ฉะ” มนีพุดพลางส่งแก้วนำให้ชูใจดีม

“โซ่เอี่ย! เจ้ากากีน่าสงสาร” ดวงแก้วรำพึงรำพัน

“เรื่องนี้เป็นนิทานที่เข้าแต่งเท่านั้นเอง ความจริงเจ้านกกาเหว่า มีธรรมชาติเป็นอย่างนั้นเอง คือขี้เกียจไม่ยอมทำรัง “ไม่พกไข่” และ “ไม่เลี้ยงลูกตัวเอง เที่ยวไปไว้ในรังนกอื่น ๆ” ที่มีสีหรือขนาดเหมือนตัวของ มัน พี่เคยอ่านพบในหนังสือธรรมชาติของนก” วีระเล่า

“ถึงอย่างไร นิทานเรื่องนี้ก็มีเงื่อนด้วยอย่างนั้น เขามีภารกิจ ว่า อยากเป็นหนึ่งให้เป็นนายหน้า อยากเป็นอีกหนึ่งให้เป็นนายประกัน ทั้งหมดนี้หากาเป็นผู้รับกรรมทั้งสิ้น” ย่าพูด

เด็ก ๆ อภิปรายเรื่องนี้กันอยู่ครู่หนึ่ง จึงลาย่าและชูใจแล้วแยกย้าย กันกลับบ้าน

แบบฝึก

๑. คำที่ประสมสระเสียงสันน แล้วคำที่สะกดในแม่ กก กด กบ ผันไม่ เหนืออกับคำที่ประสมสระเสียงเบา หรือคำที่สะกดในแม่ กง กน กນ เกย เกอว ถ้าอ่านไม่ได้ลองเทียบเสียงกับคำที่ออกเสียงเบา แล้วออกเสียงให้สันนลง

ฝึกอ่านและสังเกต

เสียง ประเกต	สามัญ	เอก	โท	ตรี	จัตวา	หมายเหตุ
คำสำหรับเทียนเสียง อักษรกลาง	อา	อ่า	อ้า	อា	อ້າ	
ประสมสระเสียงเบา	ชา	ຈ່າ	ຈ້າ	ຈໍາ	ຈ້າ	
ประสมสระเสียงสันน	-	ຈະ	ຈັະ	ຈິະ	ຈົະ	
สะกดด้วยแม่ กก	-	ຈັກ	ຈັ້ກ	ຈິກ	ຈັກ	ຈະ ຈັກ ການ ກາດ ອອກ
สะกดด้วยแม่ กນ	-	ການ	ກຳນ	ກິນ	ກຳນ	ເສີຍເປັນເສີຍເອກອູ້ແລ້ວ
สะกดด้วยแม่ กດ	-	ກາດ	ກຳດ	ກິດ	ກຳດ	ຈຶ່ງໄມ່ຕ້ອງໃສ່ວຽກຢຸກຕົກ
คำสำหรับเทียนเสียง อักษรตัว	อา	อ่า	อ้า	อា	อ້າ	
ประสมสระเสียงเบา	ຄາ	-	ຄ່າ	ຄໍາ	-	
ประสมสระเสียงสันน	-	-	ຄະ	ຄະ	ຄະ	ນະ ມັກ ອອກເສີຍເປັນ
สะกดด้วยแม่ กກ	-	-	ນະ	ນະ	ນະ	ເສີຍຕົວອູ້ແລ້ວ ຈຶ່ງໄມ່ຕ້ອງ
	-	-	ມັກ	ມັກ	ມັກ	ໃສ່ວຽກຢຸກຕົກ

คำสำหรับเทียบเสียง	อา	อ่า	อ้า	อิਆ	อា	
อักษรสูง						
ประสมสระเสียงยาว	-	ช่า	ช้า	-	ชา	
สะกดด้วยแม่ก	-	ชัก	ชัก	-	-	ชัก อากเสียงเป็นเสียงเอก อยู่แล้วจึงไม่ต้องใส่วรรณยุกต์

๒. คำที่ออกเสียงคล้ายกันหรือเหมือนกัน เนื่องต่างกันและมีความหมาย
ต่างกัน ต้องเลือกความหมายให้ตรงกับเนื้อร้อง จึงจะเข้าใจได้ถูกต้อง
ฝึกอ่านและจำ

๒.๑ ต่างกันที่พยัญชนะ ร ล

กรมประมงเพาะพันธุ์ปลาเพราแกรงว่าปลาจะสูญพันธุ์
ฉันหาลังไม้ มาทำรังให้ไก่วางไข่

พ่อรานกิงไม้ที่ด้านหน้าบ้าน

๒.๒ ต่างกันที่สระ ໄ- ໃ-

ไฟไหม้ผ้าไหมผืนใหม่

ฉันเห็นไยแมงมุมอยู่ที่ซ่อลำไย

๒.๓ ต่างกันที่สระเสียงสั้น สระเสียงยาว

ฉันหาด้วยสีแดงไม่ได้

หลูปม่ายคนนั้นไม่มีบุตร

๒.๔ ต่างกันที่นี ห นำ และไนนี ห นำ

แม่ล่าเรื่องคนเมาเหล้าให้ฉันฟัง

คนดีตกน้ำไม่ให้ตกไฟไม่ไหม้

คนหน้าตาดีมองดูน่ารัก

๒.๕ ต่างกันที่ใช้พยัญชนะที่มีเสียงคู่กันหรือพยัญชนะที่มีเสียงเดี่ยวกัน
เจ้าจะถูกนำม้าถ้าขโมยของมีท่าข่องห้าไป

ถ้าไปที่ท่าน้ำจะเห็นเรือจอดอยู่หลาสัก

๒.๖ ต่างกันที่สะกดการันต์

ภาษาดิว่า “ลูกศิษย์อย่าคิดลังครู”

วีระหามันทกมาติดกันท์เกคน

เราไม่เป็นข้าไกของใครเขา เพราะไทยเราร่วมรักสามัคคี

๓. เมื่อนำคำสัมผัสกล้องจอง ก้า หรือ พยังก์มาผูกเป็นเรื่องราว
จะทำให้เป็นคำร้อบรองที่ฟังไฟเราจะ
ฝึกอ่านและลังเกต

ลูกกระสุนคากัน

ขัดสนลิ้นคิด

มันแข็งแน่นติด

ไม่หลุดออกมา

มองหาใครช่วย

แทนมัวมรณา

พอดีนกกา

บินผ่านมาเยือน

๔. ก้าหรือข้อความที่มีเครื่องหมายอักเจริญ (!) ตามหลัง ทำให้กราบ
ความรู้สึกของตัวละครในเนื้อเรื่องที่อ่านได้ว่า ตกใจ แปลกใจ คือ

หรือไม่พอใจ การอ่านถ้าออกเสียงแสดงความรู้สึกกล้องตามไปด้วย จะช่วยทำให้เกิดความสนุกสนาน และเข้าใจเรื่องราวได้ดี
ฝึกอ่านและสังเกต

แหม! คุณอาทิตย์บันนังไม่ห่างลูกสาวเลยนะ

โอ้โอ! หน้าบานเป็นจันเชิงทีเดียว

อี! อีกหน่อยก็ลืมพวกรา

ໂຮ່ເອີຍ! น่าสงสารเจ้ากาจริง ๆ

คุณพระช่วย!

๕. คำบางคำถ้าสลับที่กัน จะมีความหมายต่างไปจากเดิม ต้องสังเกต
คำแห่งของคำอิงจะเข้าใจความหมาย

ฝึกอ่านและสังเกต

เสียงรถดังหนักหูแทบจะทำให้หูหนวก

ป้าเลี้ยงลูกไม่ได้แล้วยังจะไปขอเด็กมาเป็นลูกเลี้ยงอีก

นั่นอย่างไปเที่ยว�้าตกแต่ก็กลัวตกน้ำ

๖. คำเดียวกัน จะมีความหมายต่างกัน ถ้าอยู่ในคำแห่งต่างกัน หรือ
ทำหน้าที่ต่างกัน

ฝึกอ่านและสังเกต

ข้าจะไม่ยอมเป็นข้าคร

คำกับแดงชอบเลือกินแต่กับ ไม่ยอมกินข้าว

ฉันเรียนตอนต้นไม้ ตั้งแต่ตอนเข้าจนถึงปัจจุบัน
เชอร์รี่ใหม่ว่าผ้าไหมทำด้วยอะไร

๗. คำที่ใช้ในบริอยกรอง บางครั้งต้องการให้เสียงสัมผัสหรือกดล้องของ
กับคำอื่นตามตำแหน่งที่บังคับไว้ จึงอาจเปลี่ยนสาระท้ายคำได้ แต่
บังนีความหมายเหมือนเดิม หรือใช้คำอื่นที่มีความหมายเหมือนกันแทน
ฝึกอ่านและสังเกต

นกรุ้งรับตอบ

“ข้ามอบชีวิ

จงรักภักดี

เป็นกาสตลดอกไป”

(ใช้คำว่า ชีวิ แทนคำว่า ชีวิต)

กาเหว่าบอกรุ้ง

ให้มุงสูตร

รับชุ่มน้ำทิวาร

ลงในน้ำนั้น

(ใช้ ธาร แทน ลำธาร และใช้ทิวาร แทน กัน)

๘. นิคำหลายคำที่มีความหมายเหมือนกันหรือคล้ายกัน อาจเลือกใช้ได้

ตามความเหมาะสม

ฝึกอ่านและสังเกต

เพื่อน

- สหาย เกลอ มิตร

นก

- ปักษา ปักษี วิหค

แม่น้ำ

- นதி คงคา

น้ำ

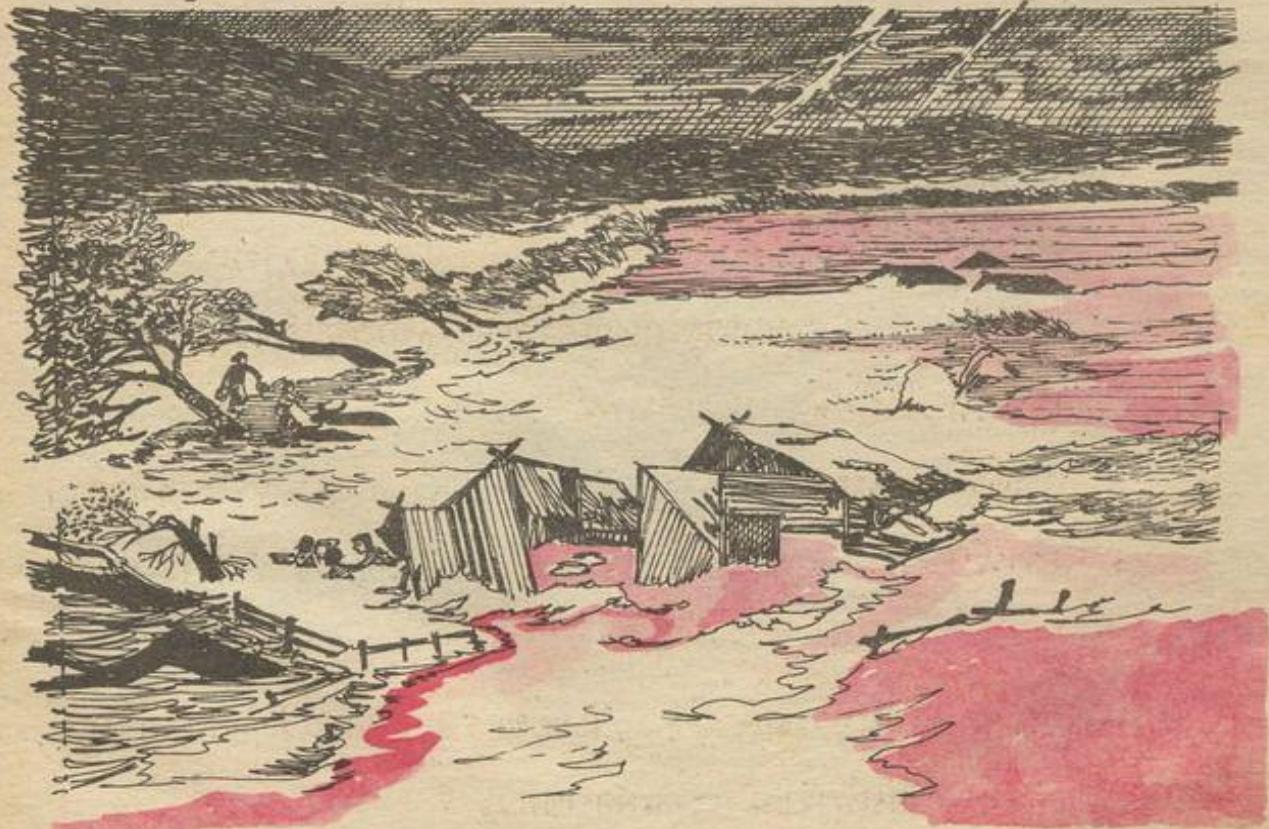
- วารี ธารา

- ตาย - มรณາ อាសັ້ນ ມ້ວຍ ດັບຊື່ວາ ຂຶ້ວາວາຍ
ວາຍຊື່ວິຕ
- พູດ - ພູດຈາ ບອກ ກລ່າວ ວາຈາ ພາກີ ພານໄຟ
- ສຸຂ - ສຳຮາງູ ສຸຂສັນຕິ ທຣະຫາ
- ເຄລື່ອນ - ແຂ້ມູນ ເບີ່ອນ
- ຊື່ວິຕ - ຂຶ້ວາ ຂື່ວິ
- ດູ - ພິມ ພິມດູ

บทที่ ๑๕

ไทยช่วยไทย

ระยะนี้ มีข่าวทางวิทยุกระจายเสียง และทางหนังสือพิมพ์ว่า ทางภาคเหนือของประเทศไทยกำลังประสบอุทกภัยอย่างหนัก สาเหตุ เนื่องมาจากความเปลี่ยนแปลงของดินฟ้าอากาศอย่างฉับพลัน ทำให้ เกิดลมแรงพัดกระหน่ำ และฝนตกหนักอยู่ตลอดเวลา จนน้ำป่าไหล ท่วมบ้านเรือนของราษฎรเสียหายเป็นอันมาก ผู้คนไม่มีอาหาร เสื้อผ้า และที่อยู่อาศัยหลายครอบครัว ซึ่งเกิดโรคภัยไข้เจ็บต่าง ๆ อีกด้วย

โจรผู้ร้ายก็มากขึ้น แพทย์และผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ต้องทำงานหนักหน่วຍกาชาดก็ไปให้ความช่วยเหลือ ประชาชนในภาคอื่น ๆ ต่างช่วยกันบริจาคมสือผ้า อาหาร และยาวยกษาโรคไปช่วยเหลืออย่างพร้อมเพรียง เมื่อปิดทำงานส่งครูเรียบร้อยแล้ว เขาจึงเขียนร่างคำเชิญชวนช่วยเหลือผู้ประสบอุทกภัย เพื่อเขียนลงแผ่นประกาศโฆษณา เขาเขียนร่างดังนี้

น้ำท่วมชาวเหนือ

ช่วยเหลือเร็วไว

ใครมีอะไร

ส่งไปได้เลย

มานีเดินมาอ่านดู แล้วหัวเราะพลาangว่า “ดีจริง ปิติ ฉันจะลองแต่งบ้าง แล้วจะลองใช้คำให้น่าเชื่อถือเป็นพิเศษสักหน่อย” มานีจึงแต่งว่า

ชาวเหนือมีภัย

ร่วมใจช่วยกัน

เอื้อเพื่อแบ่งบ้าน

สุบสันต์ชาวไทย

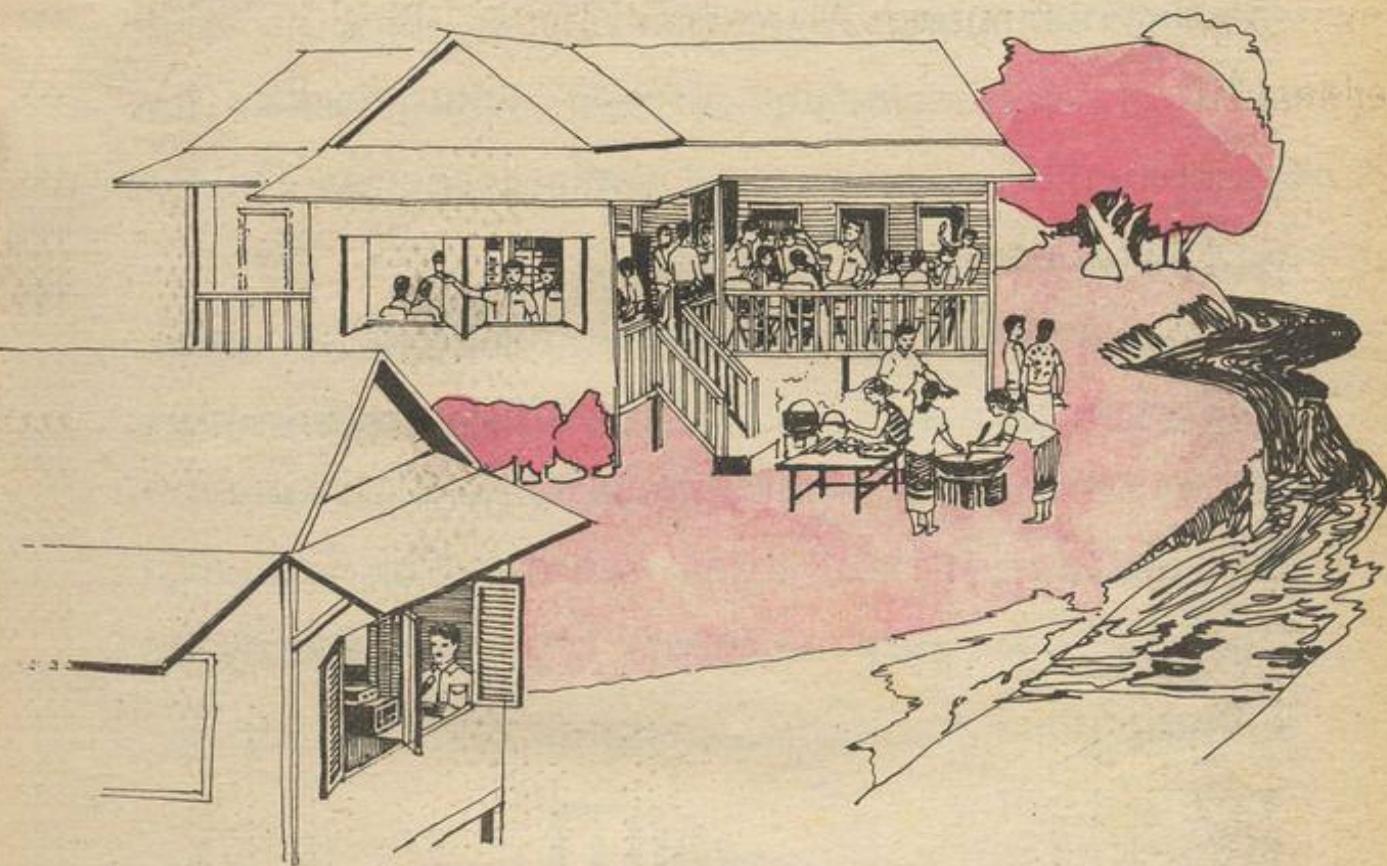
ปิดซมเประว่ามานีเลือกใช้ถ้อยคำ “ได้เหมาะสมเจาะ” เขาจะนำร่างคำเชิญชวน “ไปให้ครูประจำชั้นดู” และขอกระดาษแผ่นโต ๆ เพื่อเขียนติดไว้ให้นักเรียนอื่น ๆ อ่าน พอดีชูใจถือจดหมายเดินหน้าเคร้าเข้ามานอกกว่า

“ฉันได้รับจดหมายจากศรีอรเพื่อนชาวแม่ฮ่องสอนของฉันแล้วละ เขาเล่าถึงสภาพบ้านแตกสาเหตุขาดเพาะะน้ำท่วมให้ฟัง น่าสงสารเหลือเกิน”

เพื่อน ๆ พากันมารุมล้อมชูใจ และขอร้องให้เล่าเรื่องของศรีอรให้ฟัง ชูใจชูจดหมายให้เพื่อน ๆ ดูแล้วบอกว่า

“ครีอเรียนมานิดเดียว เพราะขณะนี้ เขาหนีน้ำมาอยู่ที่หน่วย
สังเคราะห์ชาวเขาที่ดอยแม่เหา อำเภอแม่สะเรียง จังหวัดแม่ฮ่องสอน
ไม่ได้พบพ่อแม่พี่น้องมากลายวันแล้ว เขาเล่าว่า เขาและเพื่อน ๆ
กำลังเรียนหนังสืออยู่ที่โรงเรียนเชิงดอยแม่เหา ราบป่ายโ蒙เศษ ๆ มี
พายุพัดมาอย่างแรง ต้นไม้หักโค่น โรงเรียนพังไปหมดหนึ่ง ฟันก์ตอก
กระหน่ำลงมาอย่างไม่ลืมหูลืมตา อากาศที่เย็นอยู่แล้ว ยิ่งเย็นจนหนาว
เหน็บ เพื่อนชาวเขาผ่ากະเหรี่ยงซึ่งไม่เคยกลัวความหนาว冽ย ถึงกับ
ตัวสั่น ขณะที่กำลังชุลมุน เพราะโรงเรียนพังอยู่นั้น น้ำป่าก็ไหลป่ามาตาม
ซอกเขาอย่างรวดเร็ว ครูพากเขาวิ่งขึ้นดอยและวิ่งอย่างไม่คิดชีวิต
ล้มลุกคลุกคลาน เพราะลื่น เหียบเศษหินแหลมบ้าง สะดุดแห่น้ำบ้าง

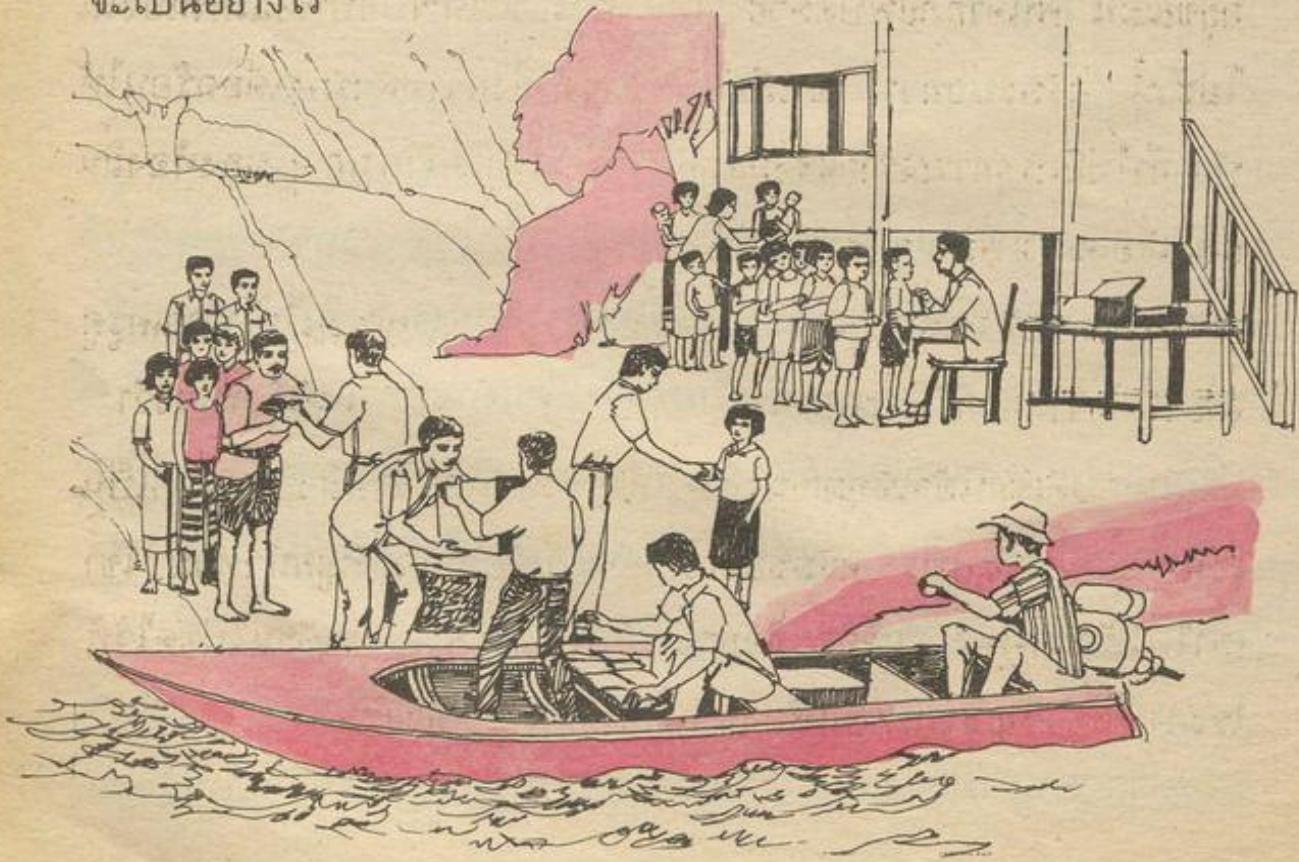

เป็นแหลมเลือดไหลโคมไปทั่วโลก พวกราชวิ่งขึ้นไปจนถึงหน่วยสังเคราะห์ชาวเขา เจ้าหน้าที่ที่นั่นช่วยเหลือเป็นอย่างดี จุดเตาผิงให้พวกราชผิง และผึ้งเสื้อผ้า พร้อมทั้งหาเสื้อผ้ามาให้เปลี่ยนตามมีตามเกิด พ่อแม่ของเพื่อนชาวเขาหลายคนวิ่งลงจากยอดดอย เพื่อจะมาช่วยลูกของตนแล้วก็กลับขึ้นไปไม่ได้ ติดกันอยู่ที่นั่น ขณะนั้นห้องฟ้ามีเมฆปีก พระเอกจากลัวจนไม่ได้สติ

ระดับนำข้างล่างสูงขึ้นเรื่อย ๆ พวกราชติดอยู่ที่นั่นสองวัน อาหารของพวกราชหน้าที่ก้มดู เพราะต้องเลี้ยงทุกคน โชคดีที่ฝนหยุดตก

แล้ว แต่จะลงไปข้างล่างก็ไม่ได้ เพราะระดับน้ำสูงและไฟลเชี่ยว พ่อแม่ชาวเขานางคนอุตส่าห์ปืนตะเกียกตะกายกลับไปที่หมู่บ้าน ฆ่าไก่ มาเลี้ยง พวกราชต้องอยู่กินกันอย่างประหมัด หัวหน้าหน่วยส่งเคราะห์ ชาวเขาย้ายมาใช้ชีวิทยุติดต่อขอความช่วยเหลืออยู่ตลอดเวลา ก็ไม่ได้ผล เพราะอากาศแกรwmak

ล่วงเข้าวันที่ห้า คือวันที่เข้าเยือนจดหมายนี้ จึงมีเรือหางยาวมา ลำหนึ่ง บรรทุกอาหาร ยา และเสื้อผ้ามาให้ มีกระดาษเขียนจดหมาย ซอง และแสตมป์มาด้วย เจ้าหน้าที่ที่มาในเรือเป็นหมอและนางพยาบาล ก็มี เพื่อนของครีอรปายไปหลายคน แต่ครีอรปายเองไม่เป็นอะไร มีแต่ความตกลงใจลั้ว และความทุกข์ เพราะไม่รู้ว่า พ่อแม่พื้นเมืองเขา จะเป็นอย่างไร

เจ้าหน้าที่คนหนึ่งเออกราชเปียนจดหมายมาแจกแล้วบอกว่า
ครจะส่งข่าวถึงญาติพี่น้องให้มาช่วยเหลือบ้าง เขาจะรีบไปส่งให้ที่ที่
ทำการไปรษณีย์ ครีอรคิดถึงบ้านแต่นึกว่าบ้านคงพังทลายไปแล้ว เพราะ
บ้านของเขางลังเล็ก และอยู่ห่างดอยแม่เห่าไปสองกิโลเมตร จะเขียน
จดหมายไปถึงพี่ก็ไม่รู้ว่า พี่พาพ่อแม่และน้องหนี้ไปอยู่ที่ไหน จะเป็น
ตายร้ายดีอย่างไรก็ไม่รู้ เขายังจดหมายของนันที่ครูอ่านให้ฟัง และ
จำที่อยู่ของนันได้จึงเขียนจดหมายมาเล่าให้ฟัง”

ถึงตอนนี้ ชูใจเสียงเครื่อ น้ำตาคลอเบ้า เพื่อน ๆ หน้าสด
นิ่งเงียบกันทุกคน ชูใจเล่าต่อไปว่า “เขานอกกว่า ขอให้นันและเพื่อน
สวามนต์อ่อนหวานคุณพระให้พากเขาและคนอื่น ๆ ที่กำลังมีความทุกข์
อยู่ขณะนี้ พ้นจากภัยพิบัติด้วย และขอให้เขาได้พบกับพ่อแม่พี่น้องใน
ไม้ข้านี้ ครีออบอกว่า เขายังใจที่ต้องเล่าถึงความลำบากเดือดร้อนให้
ฟัง ถ้าไม่มีเหตุการณ์ร้ายแรงอย่างนี้ เขายังเล่าเรื่องสนุก ๆ ของห้องถิน
และเรื่องของเพื่อน ๆ ช่วยเขาให้ฟัง”

ปิติลูกขึ้นพลางพูดว่า “นันจะเอาคำเชิญชวนไปให้คุณครูดู
เดี่ยวนี้” ว่าแล้วก็รีบวิ่งออกไป เพื่อน ๆ สงสัย มานีจึงชี้แจงว่า

“ปิติเขียนคำเชิญชวนให้พากเราช่วยกันบริจาคสิ่งของที่จำเป็น
เช่น เสื้อผ้า อาหาร หรือของใช้อื่น ๆ ไปช่วยพากที่ถูกน้ำท่วม เขาย
เอาไปให้คุณครูดู เพื่อจะขอร��ชาแผ่นโต ๆ มาเขียนไปติดไว้ที่
โรงอาหาร เชิญชวนเพื่อนห้องอื่น ๆ ช่วยบริจาคด้วย”

“ฉันจะบริจาคด้วย” พวgnักเรียนพูดเป็นเสียงเดียวกัน หลาย คนรีบเข้มันเปิดกระเป่านับดูเงินค่าอาหารของตน

“ฉันว่า พวgnักเรียนบริจาคให้แก่ครรชอรและเพื่อน ๆ ของเขายโดย เนพะดีใหม่” ซึ่งออกความเห็น เพื่อน ๆ พากันเห็นชอบด้วย ต่าง ปรึกษาหารือกันว่า จะรวมรวมของที่ทุกคนบริจาคออย่างไร จึงจะ สะดวก พอดีครูประจำชั้นกับปิติเข้ามาในห้องพร้อมกับห้องระดาษ ม้วนโตมา ครูประจำชั้นพูดว่า

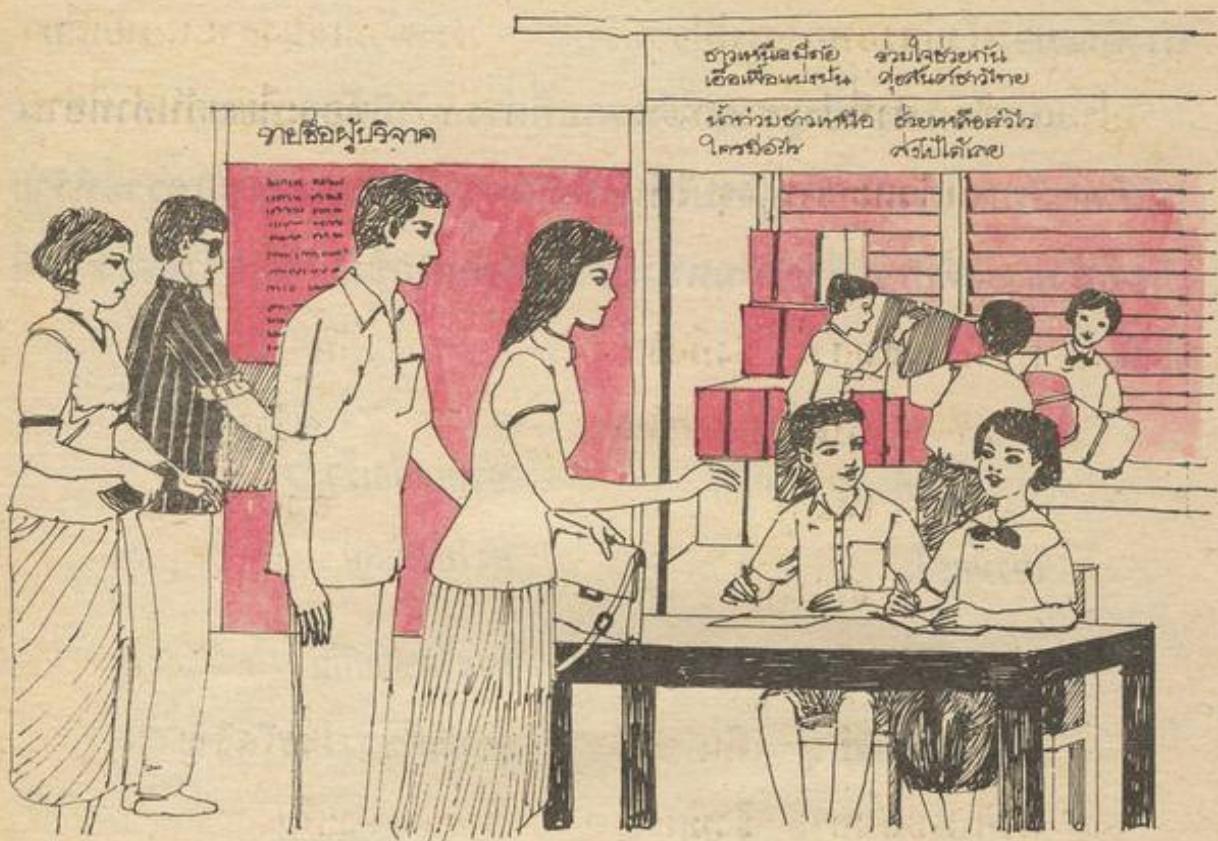
“ครูภูมิใจนักเรียนของครูมาก ที่มีใจเมตตาเพื่อนมนุษย์ที่ได้รับ ความสำราญเดือดร้อน โดยเฉพาะคนไทยด้วยกัน และภูมิใจที่พอดีด ใจช่วยก็ลงมือทำงานทันที ไม่มีมัวเกียงงอนกันอยู่” แล้วครูประจำชั้น ก็ให้นักเรียนที่ล่ายมือสหายช่วยกันเขียน คนอื่น ๆ ก็ช่วยกันแต่งข้อความ ทั้งร้อยแก้ว ร้อยกรอง และบทคล้องจองเป็นคำเชิญชวนอีกหลายบท เพื่อจะนำไปติดไว้ตามที่ชุมชนบ้านต่าง ๆ ด้วย นักเรียนชั้นอื่นพ้อรู้เรื่อง ก็จะขานกันทั่วไป ต่างเข้ามาช่วยเหลือด้วยความเต็มใจ

พอครูใหญ่ทราบเรื่องก็ใจมาก จึงแต่งตั้งนักเรียนชั้น ป. ๕ และ ป. ๖ เป็นคณะกรรมการดำเนินงาน โดยมีครูประจำชั้นคอย ดูแลช่วยเหลือ กรรมการชุดหนึ่งผลิตแผ่นโฆษณาเชิญชวน กรรมการ อีกชุดหนึ่งนำแผ่นโฆษณาไปติดตามที่ที่เห็นว่าเหมาะสม กรรมการ ชุดหนึ่งเป็นผู้รับบริจาคของ จัดเป็นประเภท เงิน เสื้อผ้า อาหาร สำเร็จรูป อาหารแห้ง ยาธิกษาโรค และของใช้อื่น ๆ กรรมการชุดนี้ ต้องจัดทำบัญชีรายชื่อผู้บริจาคและรายชื่อสิ่งของ พร้อมทั้งจัดหา

ภาคและสำหรับรัฐของบริจาคมด้วย ส่วนครูใหญ่เป็นผู้ประสานงานกับทางอำเภอ

แผ่นโฆษณาเชิญชวนที่ติดตามที่ต่าง ๆ มีข้อความชวนอ่านชวนให้เกิดศรัทธาในมั่นใจผู้พับเห็นให้เกิดความรู้สึกเมตตาผู้เคราะห์ร้ายเกิดพลังสามัคคีที่จะช่วยเพื่อนร่วมชาติให้พ้นทุกข์ภัย ข้อความต่าง ๆ มีดังนี้

“น้ำท่วมชาวเหนือ	ช่วยเหลือเร็วไว
ไครมีอะไร	ส่งไปได้เลย”
“ชาวเหนือมีภัย	ร่วมใจช่วยกัน
เอื้อเพื่อแบ่งปัน	สุขลั่นด้วยชาวไทย”
“น้ำท่วมชาวเหนือ	ช่วยเหลือทันกาล
เลี้อผ้าอาหาร	ร่วมกันส่งไป”
“น้ำท่วมชาวเหนือ	โปรดเอื้ออาไว
จุนเจือปราณี	ช่วยเหลือเพื่อนไทย”
“พื้นอ่องชาวเหนือประสบอุทกภัย	มาร่วมน้ำใจช่วยให้พ้นทุกข์”
“ชาวไทยเหนือถูกน้ำท่วม	เรามาร่วมช่วยกันเบ็ดน้ำตา”
“ไทยช่วยไทย	เพื่อไทยคงเป็นไทย”

แผ่นโฆษณาเชิญชวนทุกแผ่น บอกสถานที่รับบริจาคไว้เรียบร้อย
เมื่อพวากคณะกรรมการนำไปติดไว้ตามที่ชุมชนชุมชน ประชาชนก็มา
กันมาบริจาคเงินทอง และสิ่งของเครื่องใช้ที่จำเป็นกันอย่างล้นหลาม
เจ้าหน้าที่ทางอำเภอต้องหากล่อง และลังมารับของบริจาคเป็นจำนวนมาก
ทุกคนปีติยินดี ที่ได้มีโอกาสช่วยเหลือเพื่อนคนไทย แม้จะเป็น
เพียงเล็กน้อยก็ประจักษ์ถึงน้ำใจที่รักใคร่ห่วงใยต่อกันอย่างลึกซึ้ง อัน
เป็นเครื่องสมานสามัคคีให้ผูกพันแน่นหนึบต่อไป

แบบฝึก

๑. สารบัญตัวมีสาระหลายรูปประสมกัน บางตัวมีเสียงสาระหลายเสียง
ประสมกัน คำที่ประสมสาระเหล่านี้ เวลาอ่านต้องเทียบกับคำที่อ่าน
ได้ หรือจำตัวสะกดนั้นๆ ได้ จึงจะอ่านได้ถูกต้อง^๑
ฝึกอ่านและจำ

๑.๑ คำที่ประสมสาระ ซึ่งมีสาระหลายรูปประสมกัน

ເນົາ - ເປົ່າ ເຮັດໃຈ ເຕາ ເສົ້າ

ເນົາະ - ເໜມາະ ເນິພາະ ເພຣະ ສົງເຄຣະໜໍ
ໜົມເປົາະ ເໜມາະເຈາະ

ເວີ (สารະ ເວ ມື້ຕັ້ງສະກົດ)

ເຫື້ອ ເດີນ ເງິນ ເພລິນ ເຊີງ ສຽງເສວີ້ອ

๑.๒ คำที่ประสมสาระ ซึ่งมีสาระหลายเสียงประสมกัน

ເວີຍ (เสียงสาระอີ และ ອາ ประสมกัน)

ເຫີຍບ ເປີ່ຍນ ເຫີ່ຍວ ແມ່ສະເວີ່ຍງ ກະເຫີ່ຍງ
ພົວມເພີ່ຍງ

ເວີ່ອ (เสียงสาระອີ່ອ และ ອາ ประสมกัน)

ເຫີ່ອ ເພື່ອນ ເຮືອນ ເລືອກ ເລືອດ

ົວ (เสียงสารະ ອູ ແລະ ອາ ประสมกัน)

ນົວ - ມວນ ຮົວ - ຮວຍ

ສົວ - ສົວນ ກລົວ - ກລົວຍ

๒. คำบางคำอาจใช้วิธีเที่ยบกับคำที่รู้จัก หรือเที่ยบกับเสียงของคำลักษณะเดียวกัน จะช่วยให้เข้าใจและจำง่ายขึ้น

ฝึกอ่านและสังเกต

๒.๑ เที่ยบเสียงกับคำที่มีลักษณะเดียวกัน

อุตสาหะ	-	อุตสาห์
ประชาราชภูร	-	ประชาราชภูร์
ไประษณីយ៍	-	ไประษនីយារ
เหទុ	-	សាមេទុ
វោរ	-	វោរករម
គ្រោរ៉ែ	-	សងគ្រោរ៉ែ

๒.๒ เที่ยบกับคำที่เกี่ยวข้อง

សមបតិ	-	ពិបតិ
បរិវារ	-	ទវារ
អាការ	-	បរាការ
បរិចាគ	-	ភាគរូមិ
ពិហក្ស	-	បរណារក្ស
ទូគ - ចូគ - បរិគូគ		
កលាតវិក្ស - វិជ្ជាន - ការវិមាមនា		

๓. คำที่ใช้ នរ នកจะทำให้อ่านผิดหรือเขียนผิด จึงควรจดจำ การจำเป็นคำสัมผัสคล้องจองจะช่วยให้จำง่ายและจำได้ดี

ฝึกอ่านและจำ

มี สาว ทรวดทรง สวย
ทรง วัย ปลุกพุตรา
น้ำ พัด ทราย มา แทรก
ฐานะ ทรง โกรธ โกรธ เมฆา

ทราบ ว่า ราย มี ทรง พั้ย หนา
ใกล้ต้น ไกร ฉะ เชิง เทรา
ทรง แทบ แยก ต้อง อับ เนา
เร่งรีบ เข้า ใน กระ ทรง

๔. คำที่ใช้ รร และ -ัน ถ้าจำเป็นคำคล้องจองจะจำได้ง่ายขึ้น

ฝึกอ่านและจำ

๔.๑ การใช้ -ัน

<u>บันดาล</u> <u>ลงบัน</u> <u>ได</u>	<u>บันทึก</u> <u>ให้ดู</u> <u>ลงดี</u>
<u>รื่นเริงบัน</u> <u>เทิงมี</u>	<u>เสียงบัน</u> <u>เลือล้น</u> <u>นั่งดัง</u>

๔.๒ การใช้ รร

<u>ร</u> <u>หัน</u> <u>มี</u> <u>มาก</u> <u>หลาย</u>	<u>จะบรรยาย</u> <u>ให้บัน</u> <u>รร</u> <u>เทา</u>
<u>บรรทัด</u> <u>บรรพด</u> <u>เบา</u>	<u>บรรจบ</u> <u>เบต</u> <u>บรรดา</u> <u>ไทย</u>
<u>บรรลุบ</u> <u>บรรจุ</u> <u>กล่อง</u>	<u>บรรทุก</u> <u>ของ</u> <u>บรรจง</u> <u>ไว</u>
<u>บรรลেง</u> <u>จน</u> <u>บรรลัย</u>	<u>บรรทม</u> <u>ใกล้</u> <u>บรรพชา</u>

๕. คำขวัญ คำโฆษณา นิยนใช้กันลุ่นคำหรือว่า นาต่อให้กล้องจองกัน และได้ใจความอย่างหนึ่งตามที่ต้องการ

ฝึกอ่านและสังเกต

“ <u>นำ</u> <u>ท่วม</u> <u>ขาว</u> <u>เหนือ</u>	<u>ช่วยเหลือ</u> <u>ทัน</u> <u>กาล</u>
<u>เสื้อผ้า</u> <u>อาหาร</u>	<u>ร่วมกัน</u> <u>ส่ง</u> <u>ไป</u> ”

๖. กลุ่มคำสั้นๆ ที่มีความหมายลึกซึ้งและไพเราะกว่าคำพูดธรรมดา
เรียกว่า “สำนวน” การอ่านต้องพิจารณาความหมายที่แท้จริง
ฝึกอ่านและสังเกต

บ้านแต่ก้าวแรกขาด หมายความว่า พลัดพราก กระจัดกระจาด
ทรัพย์สมบัติเสียหาย

ฝนตก ไม่ลืมหูลื้มตา หมายความว่า ฝนตกหนักมากและนาน

๗. การอ่านจับใจความได้ดีนั้น ต้องรู้จักอ่อนความ คือจำใจความตาม
ลำดับได้ว่า เรื่องอะไร ใครทำอะไร ที่ไหน อย่างไร

ฝึกอ่านและสังเกต

“ระยะนี้มีข่าวทางวิทยุกระจายเสียงและทากหนังสือพิมพ์ว่า
ทางภาคเหนือของประเทศไทยกำลังประสบอุทกภัยอย่างหนัก สาเหตุ
เนื่องมาจากการเปลี่ยนแปลงของดินฟ้าอากาศอย่างฉับพลัน ทำให้
เกิดลมแรงพัดกระหน่ำ และฝนตกหนักอยู่ตลอดเวลา จนน้ำป่า
ไหลท่วมน้ำหน้าเรือนของราษฎรเสียหายเป็นอันมาก.....”

ถ้าสามารถสรุปใจความสำคัญเช่นข้อความที่พิมพ์ตัวดำไว้
ในตัวอย่าง จะทำให้จำเรื่องราวของเรื่องได้

๘. ข้อความบางอย่างต้องการบอกรายละเอียด จึงนิ่าวันขยายเพื่อเน้น
ความหมาย บอกเหตุผล หรือข้อด้วยของข้อความในตอนหน้า
ทำให้เข้าใจเนื้อเรื่องได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

ฝึกอ่านและสังเกต

๔.๑ ขยายข้อความเพื่อสนับสนุนหรือเน้นข้อความตอนหน้า

“วีระพูดพลางชี้ไปที่สมุดปกแข็งเล่มใหญ่ซึ่งเป็นสมุดรวมรวม
คำประพันธ์ สุภาษิต และอื่นๆ ที่เขาชอบ”

๔.๒ ขยายข้อความเพื่อบอกเหตุผลสนับสนุนข้อความตอนหน้า

“เรามาไม่ต้องบ่วงสรวงก็ได้ เพราะเราเก็บจัดทำด้วยความเคารพ
เกิดทุนวีกรรมของท่านอยู่เสมอ”

บทที่ ๑๖

ศึกถลาง

ตัวละคร

ชื่อ	ผู้แสดง
คุณหญิงจัน	มานี แต่งกายนุ่งโงกระเบน กระบอก ห่มตะแบงมาน
นางมุก	ชูใจ แต่งกายเหมือนคุณหญิงจัน
หลวงเมือง	ปิติ สามก้างเกงครึ่งแข็ง มีผ้าพันน่อง เสื้อคลุมแขนยาว มีกระดุมห้าเม็ด สวมหมวกทรงหาดเล็ก
ไอลนาค	สมคิด สามก้างเกงขา กวายสีดำ เสื้อคลุมแขนสั้นสีดำ มีผ้าขาวม้าคาดเอว
ทหารและราชภรา ชาຍหญิงตัวประกอบ	ทหารแต่งตัวเหมือนหลวงเมือง แต่ใช้เสื้อผ้าคนละสี ราชภราแต่งตัวเหมือนนาค
หลายคน	
ผู้กำกับการแสดง	ดวงแก้ว

จากที่ ๑

ภายในเมืองฉลาง

สมมุติมีกำแพงเมืองอยู่ด้านซ้ายมือ ตากแต่งจากด้วยต้นไม้และกิ่งไม้ ปล่อยกลางเวทีให้เป็นลานกว้าง

เปิดจาก ราชภรชาຍหญิง หлыคนช่วยกันขันทางมะพร้าวมา กองไว้กลางเวที บังก์ลิดใบออก บังก์ตัดทางมะพร้าวเสี้ยมเป็นรูป หอก ตัดแลบเป็นรูปดาบ และทำอาวุธต่างๆ เช่น ปืนยา มีดสั้น ทำงานสถาลวนอยู่ทุกคน มีทหารถืออาวุธวิ่งบ้างเดินบ้างสวนทางกัน ไปมาระหว่างหลีบซ้ายและขวา ราชภรชาຍหญิง แบกข้อข้าวของเดินผ่านจากหลีบซ้ายไปขวาเป็นระยะๆ

เสียงอ่านทำนองเสนาะจากหลีบขวา

ฝ่ายทัพเรือพม่า	เลียบฝั่งเข้ามา	ยิดเมืองตะกั่วป่า
ตะกั่วทุ่งตามทาง	แล้วมุ่งสู่เกาะ	มุ่งหมายเมืองถลาง
เคราะห์ดีมีนา	พื้นอ่องนารี	
เจ้าเมืองมัวยมณี	ลงไปเลียก่อน	ที่ทัพสาร
ข้ามมาราวี	แต่คุณหญิงจัน	ไม่พรั่นไฟรี
นางมุกภาคินี	อยู่ด้วยช่วยกัน	
เกลี้ยกล่อมหักขวน	ไม่ให้ป่นป่วน	จัดสรรปืนส่วน
สูร์บครบครัน	ไม่เสียเมืองถลาง	เพราะนางแข็งขัน
ม่านขาดเสบียงพลัน	เลิกทัพกลับไป	
ราชภูรชาญ ๑	เร็วเข้า ประเดิယจะไม่ทันการณ์ นับดูทีซี ได้ก่ออัน แล้ว แยกไว้เป็นพวงๆ ซี ดาบอยู่ทางนี้ หอกไว้ ตรงนั้น มีดสั้นวางนี เป็นยากรองไว้โน่น ดูเป็น อันนั้นสิ <u>ท้าเขม่าไม่คำเลย</u> رمให้คำซีไอันาค....	
นาค	นั่นยังไม่คำอึกหรือ...จะให้คำแค่ไหนกัน ของเล่น ทั้งนั้น	
ราชภูรชาญ ๒	ไม่ใช่ของเล่นละ (กระซิบ) สูยังไม่รู้หรือ คุณหญิง จันท่านออกอุบายให้ทำอาวุธทางมะพร้าวพวงนี้ เพื่อให้พวงผู้หญิงที่แต่งตัวเป็นทหาร ถือเดินเวียน กันเข้าออกจากค่ายของท่าน แล้วเวียนไปค่ายจำแดง มุกน้องสาวท่าน ต่อไปค่ายน้องชายท่านอีก ใจ	

พวກข้าศึกมันจะได้นีกว่า
อย่างไรล่ะ

พวกรามีกำลังมาก

นาค แล้วอาวุธอย่างนี้ จะไป prób กับใครได้ เชอะ... ไอ้
ข้าศึกมันเห็นคงหัวรือ

ราชภราด ๑ (ดุ) สูสละไม่รู้อะไร ใครจะถือเดินเข้าไปใกล้มันเล่า
ให้มันมองเห็นไกลๆ เดินเข้าเดินออกเวียนกันอยู่
ทั้งวัน จากค่ายนั้นทะลุไปค่ายนี้ มันก็นีกว่าเรามี
กำลังมาก และหนุนเนื่องมาไม่ขาดสาย ส่วนพวກ
ทหารจริงๆ (ชี้ไปที่ทหารชั่งถืออาวุธวิ่งไปมา)
นั้นต่างหากล่ะ ที่ไป prób กับข้าศึกจริงๆ

นาค (ขึ้นอีก) ไปที่ราชภราดใหญ่ที่แบกหัวของจากหลังข้าย
ผ่านไปหลังขวา) และพวgnนั้nlะ ขนข้าวของ
ข้าวปลาอาหารมาจากไหนกัน

ราชภราด ๒ (ถอนใจ) เอ้อ..สูเกิดมาเป็นคนไทยเสียชาติเกิดแท้ๆ
(เสียงแหว) อย่ามาว่าเรานะ...เดียวเรามาไม่ทำงาน
เสียนี่ เนื่องอยจะตายอยู่แล้ว

ราชภราด ๓ จริงของสู...นาค...เราก็เห็นอย

ราชภราด ๔ (ปลอบ) เพื่อนเอี่ย..อย่าทะเลาะกันเลย เราเห็นอย
กันทุกคน แต่เราเห็นอยเพื่อชาติบ้านเมือง (มองไป
หลังข้าย) แน่ หลวงเมืองมานั้นแล้ว เลิกทะเลาะ
กันนะ

หลวงเมือง

อะไรกัน ได้ยินแล้ว ๆ ใครจะเล่ากัน..พื้นอองเอี่ย...
เวลา ni บ้านเมืองอยู่ในเวลาคับขัน ทุกคนต้องเห็น้อย
ทุกคนต้องช่วยกัน เพื่อไทยคงเป็นไทย กัดพันทน
ເອາหน่อย ไม่ช้าเราก็จะได้ชัยชนะแก่ศัตรู เพราะ
คุณหญิงจันของเราเป็นผู้มีสติปัญญา เฉลี่ยวฉลาด
เป็นเลิศ

ราชภราชา ๒

ข้าเจ้าก็ สรรเสริญ ท่านจริง ๆ ท่านเจ้าเมืองเพิงจะ
สิ้น ยังมิทันปลงศพเลย คุณหญิงจันภารยาท่าน^๑
เจ้าเมือง ยังหักความเคร้าโศกได้ เมื่อยามมีศึก
มาประชิดก็ออกแบบ บัญชาการ รับรอง พร้อมกับ
น้องสาวและน้องชาย

หลวงเมือง

นั่นชี...เราจึงต้องช่วยกันทุกคน เวลา ni เราเป็นต่อ
ข้าศึกทุกอย่าง บ้านเมืองของเรามี เสบียง อาหาร
บริบูรณ์ คุณหญิงจันท่านสั่งให้ราชภราที่อยู่นอก
กำแพงเมืองอพยพผู้คนและข้าวปลาอาหารเข้ามา
อยู่ในเมืองให้หมด จะได้พันอันตรายจากข้าศึกและ
ไม่ให้ข้าศึกได้เสบียงอาหาร ถ้าพากเราพื้นอังไทย
สามัคคีร่วมมือร่วมใจกัน ข้าศึกชี้ขาดเสบียงอาหาร
อยู่แล้ว ไหนเลยจะสู้พากเราได้

นาค

ข้าเจ้าก็แสร้งทำสืดหัดขัดใจไปอย่างนั้นเอง ใจจริง
แล้ว ข้าเจ้าก็รักพากรักพ้อง รักบ้านเมือง ไม่อยาก

ให้เพลี่ยงพล้าเสียกีแก่ข้าศึกศัตรูเลย ท่านหลวงเมือง
หลวงเมือง ดีแล้ว ข้าขอบใจ คุณหญิงท่านทราบ ท่านคง
ขอบใจเจ้า.....เออ อาวุธพร้อมหรือยัง ดูเหมือน
จะได้เวลาแปรขบวนแล้วละ

(เสียงไหร่อง หญิงแต่งตัวเป็นชาย มีผ้าโพกผนอกรากทางหลังขาว ราย厄ที่
ทำอาวุธทางมะพร้าวส่งอาวุธแจกจ่ายให้ทั่วทุกคน ระหว่างนั้นมีการพูดคุย
กันเบา ๆ ทหารหญิงทุกคนมีการทำคีกคัก)

(คุณหญิงจันและนางมุกออก ทุกคนนั่งไว้)

คุณหญิงจัน	พร้อมแล้วหรือ พื่นอุ
ทุกคน	พร้อมแล้วเจ้าข้า คุณหญิง

คุณหญิงจัน

(มองทั่ว ๆ) เราจะไปสูรบเคียงบ่าเดียงไหล เราจะไม่ยอมให้ใครมาครอบครองภินฐานบ้านเรา ไม่ยอมให้ใครมาเป็นนายเรา เราจะตายพร้อมกันถ้าเราแพ้แก่ข้าศึก (มองทหารหญิง) พากเจ้าทหารหญิงทั้งหลาย จงปฏิบัติตามคำสั่งของข้า ให้พากเจ้ายกขบวนออกไปยังค่ายใหญ่ของน้องชายข้าแล้วแยกขบวนสลับกับทหารชาย ขยายแนวออกทำทีเมื่อฉะยกเข้าโجمตีพม่า ถ้าพากมันทำท่าจะยกตีตอบพ่อท่องพูนน้องชายของข้าที่ค่ายใหญ่ จะยิงปืนใหญ่พระพิรุณสั่งหารตรึงพากมันไว้ พากมันก็ไม่กล้ายกข้ามคลองบางใหญ่มาตีเรา ตอนกลางคืนข้าศึกมองไม่เห็นเราก็กลับเข้าเมือง ตอนเช้าเราก็ออกไปใหม่ ให้มันคิดว่าเรามีกำลังหนุนมาอยู่ทุกวัน ๆ มันก็ไม่กล้ายกข้ามนำมาริดีได้ ไม่ชาเมื่อเสบบีงอาหารร้อยหรือ มันก็ต้องล่าถอยไป เอ้า พากเราเคลื่อนทัพไป

(เสียงไข้ไข้ให้ร้อง คุณหญิงจันและนางมุกเดินนำเข้าหลบซ้าย)

-- ปดฉาก --

นา ก ที่ ๒

ห้องโถงบ้านเจ้าเมืองถลาง จัดตั้งตรงกลางหันออกทางหน้าเวที
สองตัว ตกแต่งห้องด้วยเครื่องประดับโบราณของ

เปิดจาก มีราชภูมิและทหารชายหงุ่ง นั่งพับเพียบกับพื้น
สลับกันเป็นสองแถว หันหน้าเข้าหากัน ทุกคนมี
ใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส

นาค (พุดกับทหาร ๑ ที่นั่งอยู่เบื้องหลังกันข้าง) ข้าจะ
ฟังไม่รู้จักเบื้อง นายจ่าช่วยเล่าเรื่องวันที่ไอ์พากข้าศึก
มันวิงทางจุกตุดหนี้พวกราให้ข้าฟังอีกทีหรือ (คน
อื่น ๆ ที่เป็นราษฎรสนับสนุนให้เล่า)

ทหาร ๑ (ห่าทางภาคภูมิ) ข้าก็เหมือนกันนั่นแหล่ะ อยากคุย
ไม่รู้จักหยุดเลยละ ไครเข้าฟังแล้ว ข้าก็จะเข้าซึ้ง
เล่าให้เข้าฟังอีก ข้าขอบใจ ที่ไม่มีไครเปื้อที่จะฟัง
เรื่องนี้เลย

ราชภูมิหงุ่ง ๑ ไครจะเปื้อเล่าฟ่อจ่า คนกระหัยบ่มือเดียวสู้ข้าศึก
เป็นพันเป็นหมื่นได้นะมีที่ไหน แล้วก้อุบายนของคุณ
หงุ่งจัน...เอี๊ยะ...ตอนนี้ท่านได้รับพระกรุณาโปรด
เกล้าฯ ตั้งให้เป็นท้าวเทพกระษัตรี และคุณมุกเป็น
ท้าวศรีสุนทร และวันนี้เราก็มาร่วมแสดงความ
ยินดีกับท่านทั้งสองแล้ว เรา ก็ต้องเรียกท่านว่า ท้าว

เทพกระษัตรี หัวคริสุนทรชีนະ...ແມ...อุบາຍຂອງ
หัวเทพกระษัตรีລືກໜຶ່ງຈນຂ້າຕຶກຈັບໄມ້ໄດ້ເລີຍ...ນີ້...
ຮູ້ໃໝ່...ພວກເຈົ້າ...ແມ່ຂອງເຮົາກີແຕ່ງຕົວເປັນຜູ້ຫຍຸ້ງທີ່ອ
ອາວຸໂອກໄປກັບທ່ານດ້ວຍນາ.....

ราชງຽງຫຍາຍ ๑ ແມ່ຂອງຂ້າກີໄປເໜີອນກັນ

ราชງຽງຫຍາຍ ๒ ພ່ອຕາຂອງຂ້າດ້ວຍລະ

(ທຸກຄນຫວ່າງເຮົາ)

นาດ ໃຫ້ນາຍຈ່າເຂາເລ່າເສີຍທີ່ເຖວະ ຂ້າອຍກຈະຟັງເຕັມແກ່ແລ້ວ
ທ່າງ ๑ (ອອກທ່າງປະກອນ) ວັນນີ້ນະ ຂ້າຈໍາໄດ້ຈນຂ້າຕາຍກີໄມ້
ລື່ມ ຫ້າວເທັກະຮ່າຕຶກ ຫ້າວຄຣີສຸນທຣ ແຕ່ງຕົວອຍ່າງແມ່ທັພ
ຂັດກະປີ່ງມືອຂອງທ່ານບິດາ ຫັ້ນຄານຫາມມີມ້ອງກລອງ
ປະໂຄມ ພວກຂ້າຮວມທັງພວກຜູ້ຫຍຸ້ງທັງແກ່ແລະສາວ
ໜຶ່ງແຕ່ງຕົວເປັນຜູ້ຫຍຸ້ງໂພກຜມ ເດີນທັພອອກຈາກກຳແພງ
ເມືອງຕຽງໄປທີ່ຄ່າຍນ້ອງຫຍຸ້ງທ່ານ..... ເອ.....ເຮີຍກ
ນ້ອງຫຍຸ້ງທ່ານໄມ້ໄດ້ແລ້ວເຊີນະ ເພຣະທ່ານກີໄດ້ຮັບ
ພຣະກຸ່ານາໂປຣດເກລຳໂປຣດກະໜ່ອມຕັ້ງໄທເປັນພຣະຍາ
ຄລາງແລ້ວ...ນີ້ແຫລະ....ພອໄປສຶກຄ່າຍກີເຂົ້າໄປໃນ
ຄ່າຍ ແປ່ຽນບ່ວນອອກມາໃໝ່ ທຳທ່າຕຶກຄັກ ສຶກເຫີມ
ເຮັ່ງແປ່ຽນບ່ວນໜໍາຍແນວອອກໄປຕາມຮົມຄລອງບາງໃໝ່
ທຳທ່າຈະຍົກຂ້າມນໍ້າເຂົ້າໂຈມຕີຂ້າຕຶກ ຮະຫວ່າງນີ້ນີ້
ພາກັນຕີມ້ອງຕີກລອງເໜີອນຈະເຂົ້າປະຈຸບຸງບານ ພອດີ

ก่องสอดแแนวเข้ามานอกท้าวเทพกระษัตรีว่า ข้าศึกก็
จัดขบวนออกประชุมพลอยู่หน้าค่าย ตรงตันทอง-
กลางหน้าทำท่าเตรียมจะตีตอบ ท้าวเทพกระษัตรีจึง
สั่งให้น้องชายของท่าน..เออ..พระยาถลางคนใหม่
จุดปืนใหญ่พะพิรุณสังหารยิงตรงไปที่ข้าศึกตั้งชุมนุม
กันอยู่....เออ...คอดแห้งเสียแล้ว (หันไป茫然รอบ ๆ)
ไหนหน้าขอน้ำกินหน่อยซี

(คนอื่นแสดงท่าทางสืดอัดบอกให้เล่าต่อ)

ราชภรชาญ ๓ อะไรกัน พูดแค่นี้หิวน้ำเสียแล้ว กำลังสนุกทีเดียว
นาค เอาใจเขานอนอยู่ ข้าจะไปหาน้ำมาให้เขาดื่มเอง...ท่า
จะเล่ามาเสียหลายจบแล้ว คอดคงแห้งจริงๆ (วิ่ง
เข้าโรง)

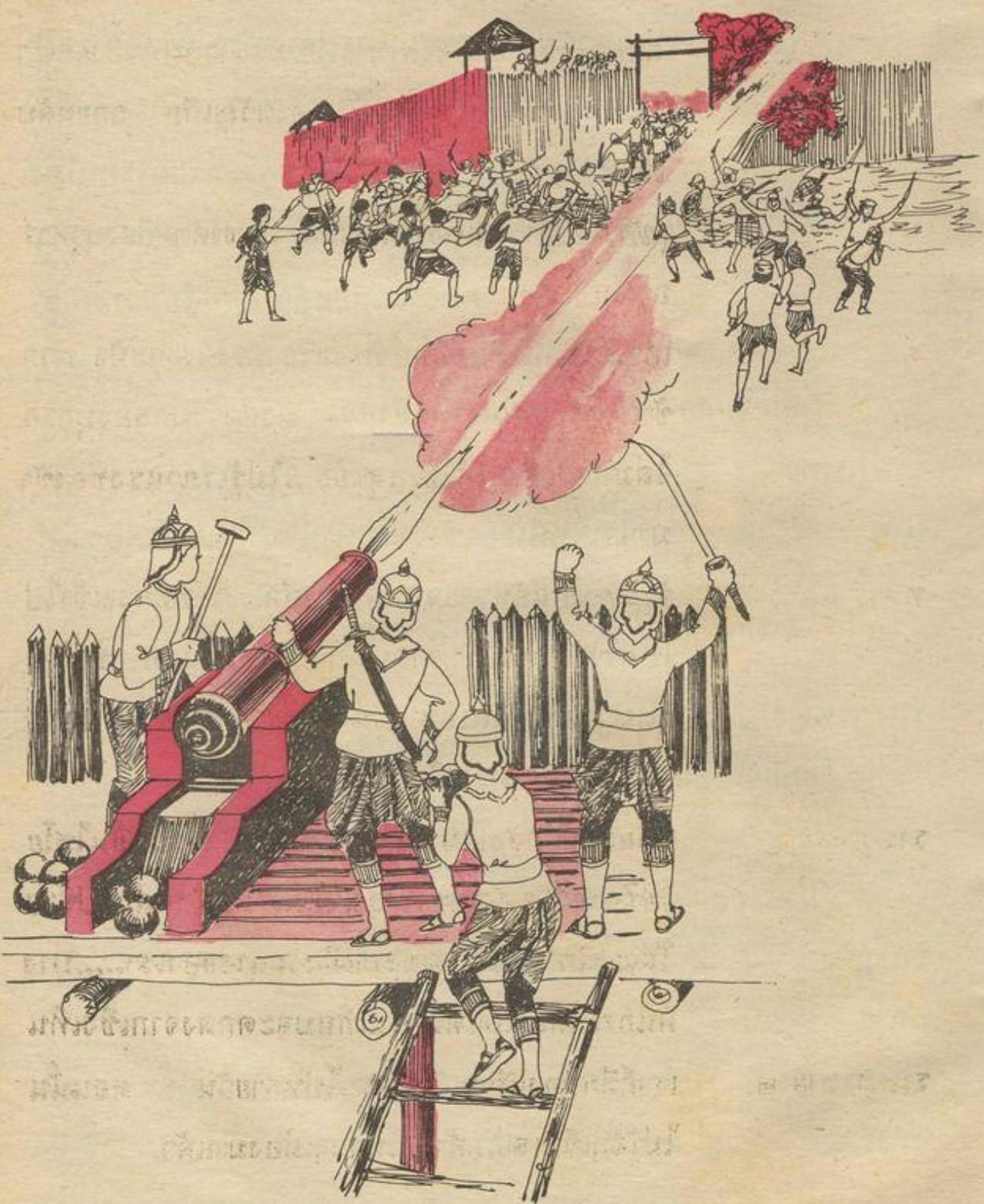
ราชภรหนูิง ๑ แหม...กำลังตื่นเต้น...เล่าต่อເຂອະໜ້າ...เดี๋ยวน้ำมา
(คนอื่นตะยั่นตะຍอให้เล่าต่อ)

ทหาร ๑ (แกลงไoitik ฯ กัน) คอดแห้ง...ແສບຄו...
(นาค ถือขันน้ำวิ่งออกมาก ให้ทหาร ๑ ดื่ม)

ราชภรชาญ ๑ เอ้า...ดื่มน้ำแล้ว เล่าต่อซี

ทหาร ๑ ทีนີກ...เออ....เล่าถึงตรงไหนนะ

ราชภรหนูิง ๒ กำลังยิงปืน...เร็วเข้า...อยากพังเต็มแก่แล้ว
ทหาร ๑ อ้อ...พระยาถลางกີยิงปืนใหญ่เลงไปที่มั่นของข้าศึก
กระสุนปืนใหญ่ถูกกິງทองกลางหน้ากິ່ງใหญ่ หักตก

ลงกลางที่ชุมนุมของข้าศึก พร้อมกันนั้นฝ่ายเราก็ตีกลองให้สำทับ สนั่นหัววัน ไว้ รวมกับกำลังยกเข้าโจมตี ข้าศึกเห็นอย่างนั้นก็คงขอวัญเสีย ถอยกลับเข้าค่ายไม่เป็นกระบวนการที่เดียว

นาค (หัด) ข่าวว่า มั่นคงหิวด้วยละ มั่นขาดเสบียงอาหารอยู่หลายวันแล้ว

ทหาร ๑ เออ...มั่นทั้งเสียขอวัญหั้ง ไม่มีเรียวแรงด้วยละมัง พากข้าเห็นอย่างนั้นก็อึกเหิมใจ ลงน้ำข้ามคลองบุกรุกไเล่�ันทันที...โอ้อ...สูเสีย...ไม่รู้เรียวแรงของข้ามาจากไหน

ทหาร ๒ ข้าก็เหมือนกัน บุกผ่าพื้นข้าศึก ไเล่ทะลวงเข้าไปในค่ายมัน ไอ้ข้าศึกคนหนึ่งกลัวจนเขี้แตก ข้าต้องอุดจมูกเวลาเข้าไปแหงมัน..ข้าแก่วงดาบหวดซ้ายปายขวา ไม่มีเห็นดหนื่อยเลย

ราชภรหนู พวกสูได้กำลังใจจากพากเราชนะ ขึ้นไปยืนใช้โยให้ร้องอยู่บนกำแพงเมือง...ใจเราละมันแล่นไปช่วยไเล่ผ่าพื้น ขับมันออกจากเมืองถลางของเรา.....บาง คนกระโดดโผลเต้น จนเกือบจะตกลงจากเชิงเทิน เรา ก็ตีกลองเสียจนเมื่อบวมไปหลายวัน ตอนนั้นไม่รู้จักเจ็บเลย...อ้าว...หลวงเมืองมาแล้ว

(หลวงเมืองออกทางหลีบขวา หน้าตายิ้มเย็น เดินเข้าไปปั่งทรงกลาภะหัวง
แควทหารและราชภาร)

หลวงเมือง พวากเจ้ารออยู่นานแล้วหรือ ท้าวเทพกระษัตรีกับท้าว
ศรีสุนทรท่านกลับมาจากบ้านพระยาถลางแล้ว สัก
ประเดี่ยวจะมาหาพวากเจ้า กำลังคุยอะไรกันล่ะ
หน้าตาชื่นบานกันทุกคนเชียว

ราชภารชาญ ๑ พวากข้าเจ้า ขอให้นายจ่าเล่าเรื่องวันที่เราขึ้นໄล
พวากศัตรูอจากจากแผ่นดินได้ ก็เลยเกิดความปิติยินดี
หน้าตาชื่นบานกันทุกคน

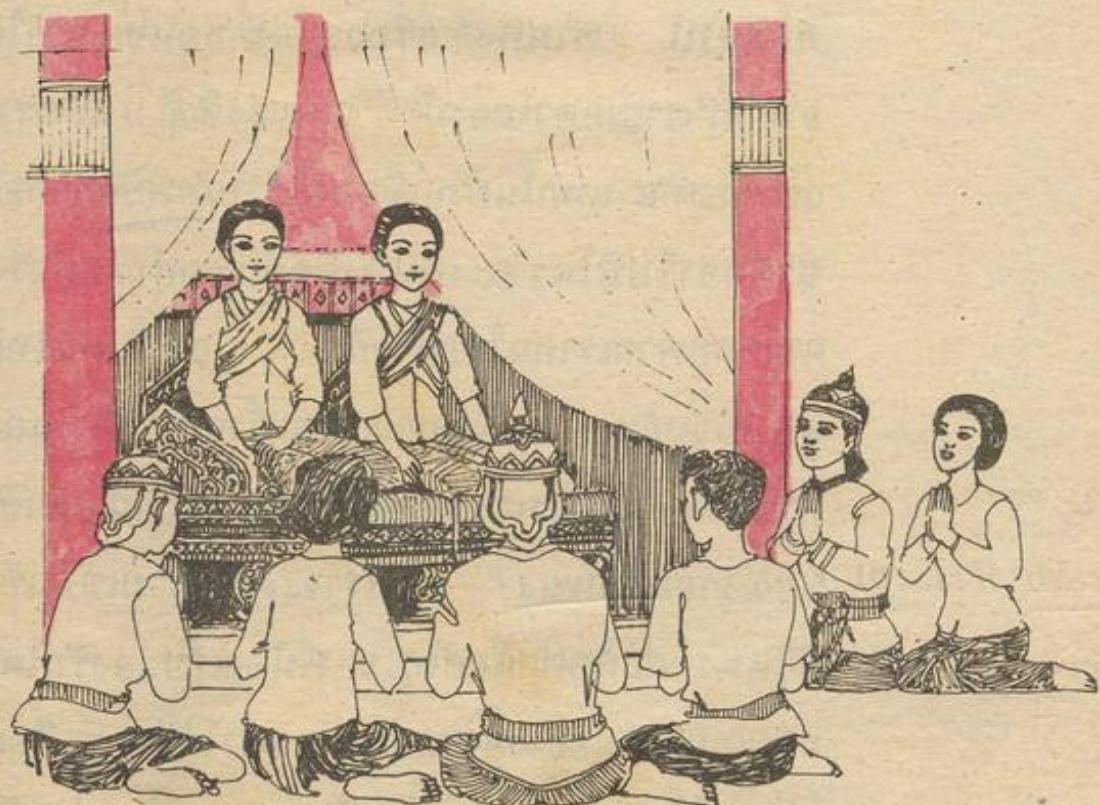
หลวงเมือง (หัวเราะ) พวากสูรรี้ใหม วันนั้น ท้าวเทพกระษัตรี ท้าว
ศรีสุนทร และพระยาถลาง ท่านร้องให้ด้วยความ
ดีใจ ท้าวเทพกระษัตรีมาถึงเรือนแล้ว ก็เข้าไปที่ตั้งศพ
เจ้าพระยาถลางสามีของท่าน แล้วก็ร้องให้ พรำ
พุดซ้ำแล้วซ้ำอีกว่า ท่านเจ้าฯ..เราໄลศัตรูไปได
หมดแล้ว เราชนะแล้ว ข้าฟังแล้วยังอดน้ำตาไม่
ได นั่นแน่...ท่านมาแล้ว

(ท้าวเทพกระษัตรี ท้าวศรีสุนทร ออกทางหลีบซ้าย ทุกคนให้ ท้าวเทพ
กระษัตรี ท้าวศรีสุนทรพนมมือรับ ให้แล้วเข้าไปปั่งที่ตั้ง)

หลวงเมือง (คุกเข่า พนมมือ) ข้าแต่ ท้าวเทพกระษัตรีและท้าว
ศรีสุนทร ผู้เป็นที่เคารพรักแห่งพวากทหารและ
ราชภารทั้งปวง พวากข้าเจ้าทั้งหลายมาพร้อมกัน

ณ ที่นี่ เพื่อแสดงความยินดีที่ท่านทั้งสองได้รับ
พระกรุณาโปรดเกล้าโปรดกระหม่อม ตั้งให้เป็นท้าว
เทพกรະชัต里的 ท้าวครีสุนทร ด้วยความชอบในการที่มี
ความกล้าหาญ อุกการทำสังคมต่อต้านข้าศึกศัตรู
จนรักษาเมืองไว้ได้อย่างปลอดภัย

ท้าวเทพกรະชัต里的 (ยืนขึ้น) เราขอบใจพวงเจ้าทั้งหลายที่มาแสดงความ
ยินดีแก่ข้าและน้อง ความสำเร็จในครั้งนี้หาใช่พวง
ข้าทำด้วยตัวเองตามลำพังไม่ พวงเจ้าทั้งหลายนี่แหลก
ที่เป็นกำลังสำคัญ ถ้าขาดพวงเจ้าเสียแล้วบ้านเมือง

เราจะอยู่รอดปลอดภัยอย่างนี้ได้อย่างไร ข้าจะต้อง
 ขอบใจเจ้าอีกวรรคนึง ที่มีนำใจรักชาติยิ่งกว่าชีวิต
 ยอมสละทุกอย่างเพื่อป้องกันบ้านเมืองให้พ้นภัย
 จากข้าศึกศัตรู ชัยชนะครั้งนี้เป็นชัยชนะของพวกเรา
 เราทุกคน พากเราจะต้องภูมิใจ (พนมมือเหนือ
 ศีรษะ) พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ก็ทรง
 พระกรุณาโปรดเกล้าโปรดกระหม่อมให้มีท้องตรา
 ปูนบำเหน็จความชอบให้แก่ผู้ช่วยรักษาติบ้านเมือง
 ทั่วทุกผู้คน สิ่งนี้เป็นกำลังใจแก่พวกเรา
 ท้าวครีสุนทร (ยืนขึ้น) พวกเราจะต้องรักใคร่และสามัคคีกันเช่นนี้
 ตลอดไป ท่านคงจำเรื่องราวเก่าก่อนของเราได้
 ยามใดที่เราขาดความสามัคคี แก่งแย่งชิงดี แบ่งพวก
 แบ่งพ้องกัน ยามนั้นบ้านเมือง ก็ได้รับภัยพิบัติทุกคราว
 ข้าคิดว่าไม่มีใครจะมาหวังดีต่อเราอย่างแท้จริง
 นอกจากพวกเราคนไทยด้วยกัน จะนั้นคนไทย
 ต้องร่วมกัน อย่าแตกแยก กันหักกาย ใจ และ
 ความคิด เมื่อไรเราแตกแยกกัน เมื่อนั้นกำลัง
 ของเราจะอ่อนลง แล้วเราจะเอาความเข้มแข็ง
 ที่ไหนมาต่อต้านข้าศึกศัตรู... พื่น้องเอี่ย..จงรักใคร่
 กลมเกลียวกันอย่างนี้ตลอดไป อย่าได้มีเวลาเสื่อม
 ไทยจะได้คงเป็นไทยอยู่คู่ฟ้าดิน เรายังช่วยกัน

ปกป้องเอกสารชและ
ผืนแผ่นดินนี้ไว้ให้
ลูกหลานของเรารสืบ
ไปจนชั่วกาลป่าวนาน

(ทุกคนลูกขี้นยืนเปล่งเสียง ใช้ไช
สามครั้งแล้วร้องเพลง ไทยรวม
กำลัง)

ไทยรวมกำลังตั้งมั่น
จะสามารถป้องกันบ้านแข็ง
ถึงแม้ว่าศัตรูผู้นี้แรง
มายุทธ์แยังก็จะปลาดีไป
ขอแต่เพียงไทยเราอย่าผลลาภญาติ
ร่วมชาติร่วมจิตเป็นข้อใหญ่
ไทยอย่ามุ่งร้ายทำลายไทย
จะพร้อมใจพร้อมกำลังระวังเมือง
ให้นานาภาษาเขานิยม
ขมเกียรติยศฟุ่เฟื่อง
ช่วยกันบำรุงความรุ่งเรือง
ให้ขึ้นไทยกระเดื่องทั่วโลก
ช่วยกันเต็มใจฝิดดุ

บำรุงทั้งชาติ ศาสนा
ให้อยู่จนสืบต่อไป
วัฒนาเดดิ ไทย - ไข โย

--ปิดม่าน--

แบบฝึก

๑. ถ้าวางแผนและวรรณยุกต์ไม่ถูกที่ จะทำให้อ่านผิด

ฝึกอ่านและลังเลกด

๑.๑ วรรณยุกต์หรือสาระต้องอยู่ตรงตัวความกล้า

เพลี่ยงพล้ำ

กลมเกลี้ยว

ครบครัน

๑.๒ LANGSUNG WERBEN YUGKTID JAGA HAI HO ANPIDI

คำ	枉枉 WERBEN YUGKTID
แก่วง	แก่วง (แก่-วง)
แกลัง	แกลัง (แก้-ลง)
เกลี้ยกล่อม	เกี้ลัยกล่อม (เกี้ล-ยก-ล่อม)
แสร้ง	แสร้ง (แส-รัง)

๒. คำที่มี ร ควบกล้ำ บางตัวไม่ออกรสเสียง ร จึงเรียกว่า คำควบไม้แท้ ส่วนมากจะเป็นคำที่ขึ้นต้นด้วย ช ซ ศ ษ

ฝึกอ่านและจำ

ความ <u>จริงด้วย</u> ร ควบ	อ่านเสียงรวมกล้ำด้วยนำ
บางครั้งเราต้องจำ	บางคำ <u>ไขร</u> ไม่ออกร
หมัน <u>สร้าง</u> แต่ความดี	<u>เสริมศักดิ์ศรี</u> แก่เหล่ากอ
สรร <u>เสริบ</u> แลรังเยินยอด	หาย <u>เคร้า</u> สร้อยสรวลเขยา

๓. การอ่านบทละคร จะออกรสเสียงแตกต่างกันตามลักษณะข้อความและเหตุการณ์ตามเนื้อเรื่อง ถ้าเป็นการบอกกล่าวให้รู้ก็ออกรสเสียงแบบบรรยาย แต่ถ้าเป็นคำพูดของตัวละครก็ออกรสเสียงแบบสนทนา

โดย นิการทดสอบเสียงหรือใช้น้ำเสียงแสดงความรู้สึก หรืออารมณ์
ของตัวละครด้วย
ฝึกอ่านและลังกวด

๓.๑ อ่านออกเสียงแบบบรรยาย (เนื้อต้องการให้ผู้ฟังหรือตัวละครรู้)

เปิดจาก มีราชภารและทหารชายหญิงนั่งพับเพียบกับพื้นสลับ
กันเป็นสองแฉว หันหน้าเข้าหากัน ทุกคนมีใบหน้ายิ้มเย้มแจ่มใส

๓.๒ อ่านออกเสียงแบบสนทนารโตัดตอน (นิการทดสอบเสียงและใช้น้ำเสียง
แสดงความรู้สึกและอารมณ์ตามเนื้อเรื่อง)

“ข้าจะพังไม่รู้จักเป็นอิ่ง นายน่าช่วยเล่าเรื่องวันที่ไอลพากข้าศึก
มันวิ่งทางจุกตูดหนึ่นพากเราให้ข้าพังอีกทีหรือ”

๔. คำบางคำเป็นภาษาแบบแผนซึ่งใช้เป็นทางการ ไม่ใช้ในภาษาพูด
บางคำบอกศะและตำแหน่ง ต้องเลือกใช้ให้เหมาะสม
ฝึกอ่านและจำ

๔.๑ ภาษาแบบแผน ภาษาพูด

นางมุก คุณมุก คุณนาย

นาย คุณ

นางสาว คุณ

คุณหญิง (ยศ) คุณหญิง

๔.๒ ก้ามูกดกับคนที่รู้จักสนิทสนม คำสุภาพ

เรา ข้าเจ้า	ข้าพเจ้า ผม ดินัน ฉัน
เจ้า สู สูเจ้า	ເຮືອ ດຸນ ທ່ານ
ปี้ແຕກ	ອຸຈະຈະຣາດ
ຕູດ	ທວາຣໜັກ

๕. คำบางคำมีความหมายหลายอย่าง ต้องเลือกความหมายให้ตรงกับเนื้อเรื่อง จึงจะจับความได้ถูกต้อง
ฝึกอ่านและลังเกต

จัดสรรบ้านส่วน หมายถึง แบ่งหน้าที่กันทำ ไม่ใช่แบ่งของกัน
น้ำนาดเสบียงพลัน หมายถึง พม่าขาดอาหารไม่ใช่ผ้าม่านขาด

๖. การจับใจความสำคัญของเรื่อง เป็นการตัดส่วนขยายให้เหลือแต่ประโยชน์สำคัญ และเนื้อร่วมความให้เหลือเพียงประโยชน์เดียว จะเป็นการสรุปเนื้อเรื่อง เป็นหัวข้อเรื่องตามความคิดของผู้แต่ง
ฝึกอ่านและลังเกต

หัวที่ ๑ ใจความของเนื้อเพลง “ไทยรวมกำลัง” ถ้าไทยรวมกำลังกัน ก็จะสามารถป้องกันประเทศชาติได้ หากมีศัตรูมาโจมตี ก็จะพ่ายแพ้ไปเอง ขอเพียงพวกเราอย่าแตกแยก ทำลายกัน ประเทศอื่นก็จะไม่กล้ามาทำลาย ขอให้ช่วยกันทะนุบำรุง ชาติ ศาสนา ให้ยืนยงอยู่ตลอดไป

- ขั้นที่ ๒ ใจความสำคัญของเนื้อเพลง
ขอให้คนไทยรวมกำลัง ทำนุบำรุงชาติ ศาสนा ให้
ยืนยงอยู่ตลอดไป
- ขั้นที่ ๓ ความคิดของผู้แต่งคือ ปลูกใจให้รักชาติบ้านเมือง สรุป
เป็นชื่อเรื่อง “ไทยรวมกำลัง”

บทที่ ๑๗

เต่าเจ้าปัญญา

มานีเข้าไปอ่านหนังสือในห้องสมุด พับหนังสือเล่มหนึ่งชื่อ^๑
“ราชากู้ขอบเรื่องโภกภอก” เห็นชื่อเรื่องแปลกดี จึงหยิบมาอ่าน

ครั้งหนึ่งมีราชาก

วันหนึ่งอยากฟังจน

ว่าคนที่พูดเท็จ

จะยอมยกกรุงไกร

ได้ยินคำประกาศ

ชายเลี้ยงแกะรีบจอง

ขอนว่าจากโภกคน

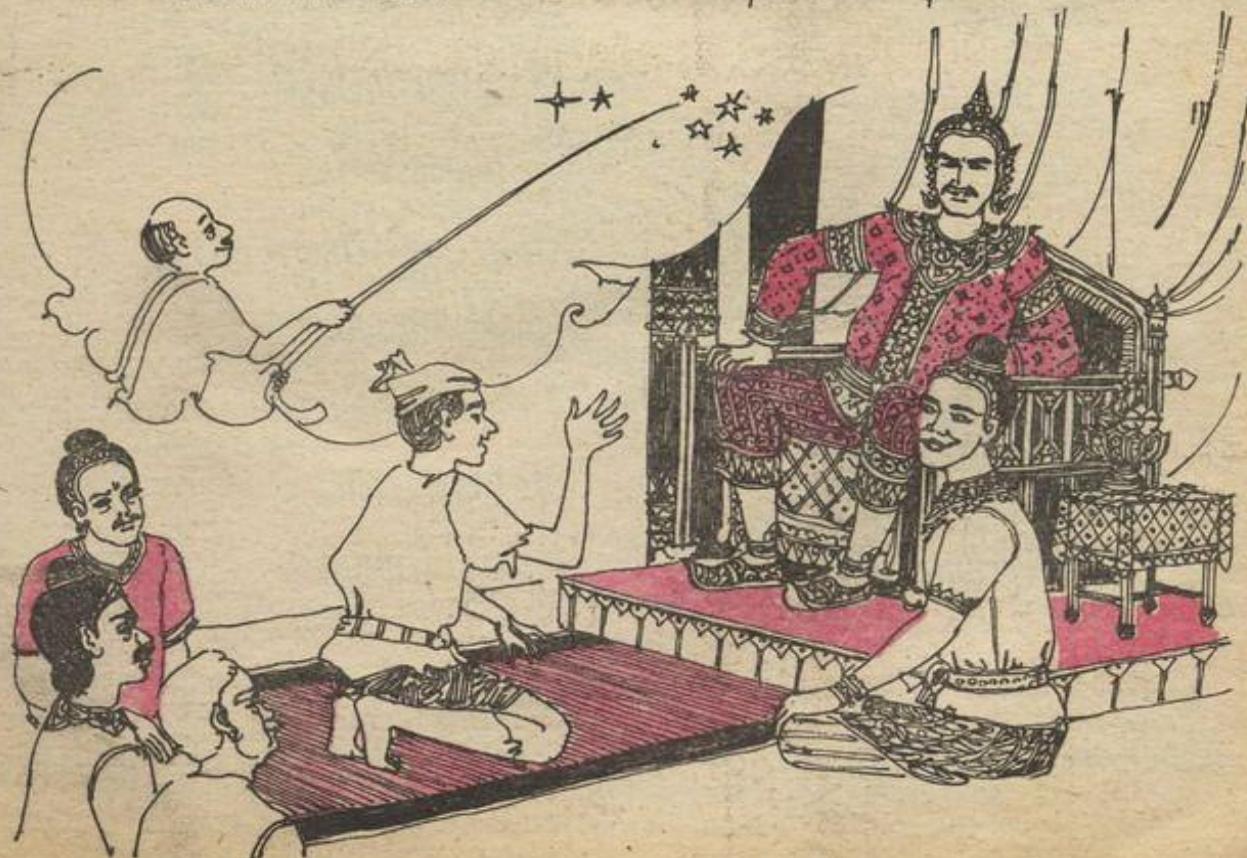
ไข้เลน่าประกาศไป

เล่าเรื่องเด็ดถูกถูกทัย

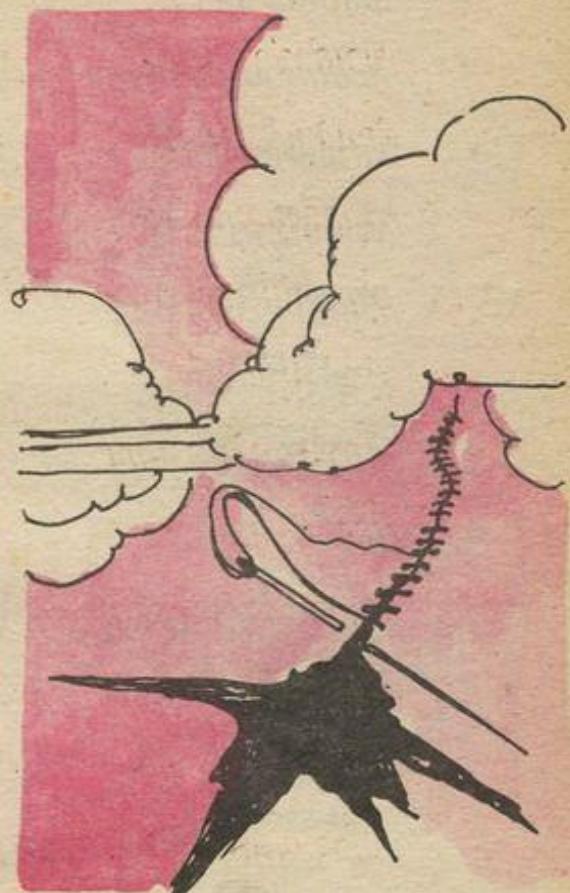
ทรัพย์ลินนอนให้ครอบครอง

ประชาราษฎร์ด้านทั้งสอง

ได้ถูกษ์เล่าก่อนทุกคน

เขาเล่าว่า “พ่อข้า
 ต้อนแกะไม่ลุน
 ครัวถึงยามกลางคืน
 ให้รวมกันเรียงราย
 ราชานิมชอบฟัง
 “ใครใครครั้งเก่าก่อน
 เรื่องนี้ถูกโกหก
 เสนาจับบีบรา
 คนที่สองรับเล่า
 ใครเห็นจะต้องกลัว
 เวลาจะจุดที่
 ราชาร้องเยาะหยัน
 กล้องข้าก็ถูกธึโรง
 เจ้าโกหกไม่ดี
 คนที่สามเล่าว่า
 กั้ฟนทำปั่นป่วน
 ฟ้าแตกแยกทะลุ
 ต้องใช้เบื้มด้วยพัน
 มีค้ายาวเหลือล้าน
 โดยมิต้องเบียร์อนกัย
 ไข่ไม้ยันเขี้ยวฉาย
 ส่องแสงส่องตรงแกะนอน”
 นั่งผินหลังพูด侃侃ค่อน
 ก็ทำได้ไม้ยารยา
 ข้าลับหงอกอ้าปากหัว
 เมียนไหยันไปทั้งตัว”
 “ปูข้าเจ้าเป็นเจ้าสว
 เพราะกล้องยายาวยิ่งครั้น
 ต้องจุดที่ดวงตะวัน”
 “รับເຄາມນີ້ໄປເນື່ອນດີ
 ຈຸດກັບແສງສຸຮີ່ຍໍຄວີ
 ຈຶ່ງຕ້ອງໂທ່ຽວຮ້ອງໂອດຄຣະບູ”
 “ເນື້ອຄືນຝ້າຫຼຸກລົມຫວຸນ
 ຈຶ່ງຕ້ອງແຕກແຍກຈາກກັນ
 ເປັນໄຟຄຸຂ້າງງັນ
 ເຢັ້ນເອາໄວໃຫ້ດິບດີ”

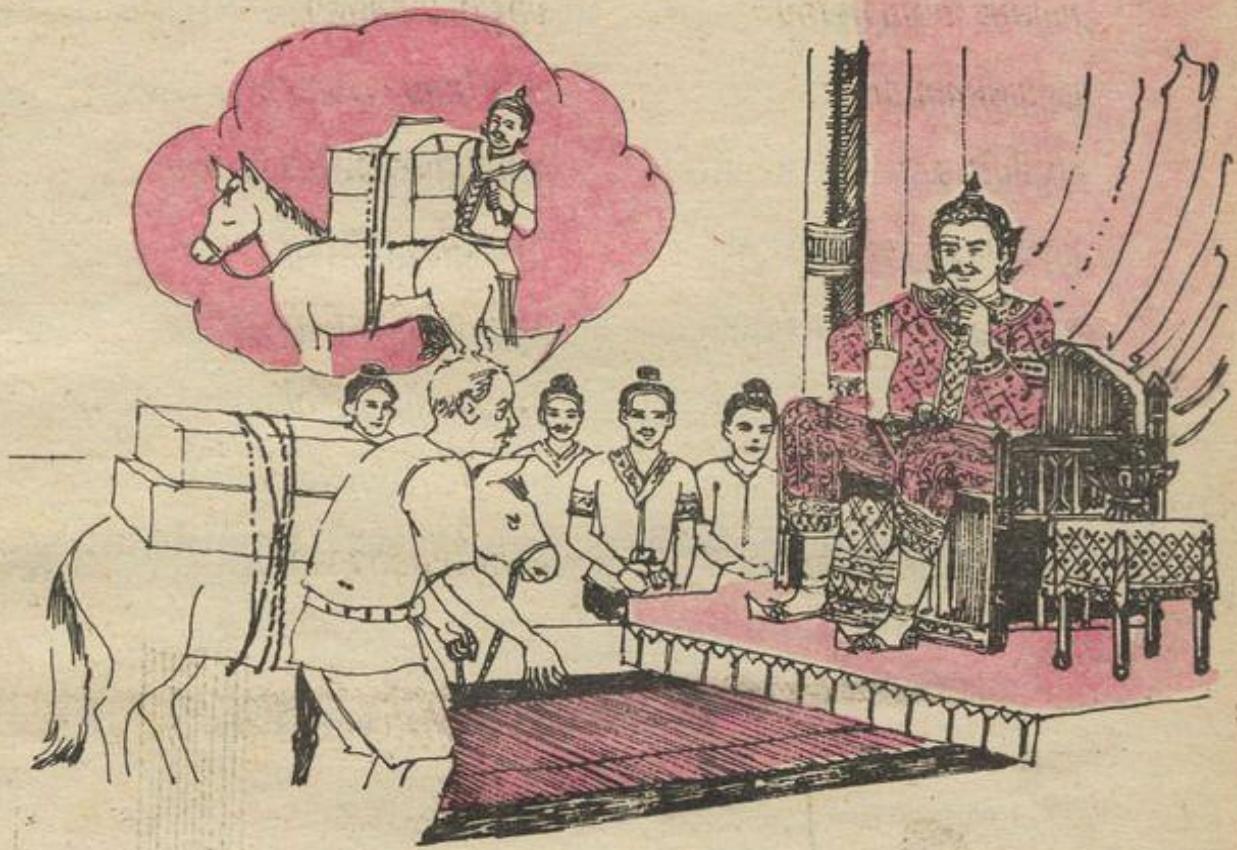
ราชาหัวร่องอ
พ้ายอกก์เคยมี
เลนาหวดมันเข้า
ตีดักแหลกทั่วภาย
คนที่ลื้นมา
ปากกว้างเหลือประมาณ
อีกคนเล่าเรื่องเด็ด
ตุนเปิดจะมากด

“เรื่องนี้หนอนขันเด็มที่
ข้าเห็นบอยเหมือนรอยหาย
เมียนดีเอาให้เจียนตาย
มันเล่าเรื่องเคืองรากาณ”
เล่าเรื่องว่า “วัวข้าหาญ
เขมือบหญ้าได้ทั้งรถ”
ว่า “เรื่องเห็จข้าจำกัด
เปิดบินหนนทั้งที่ร้อน”

อีกคนก็มาเล่า
ทະເລກຮາຍເທື່ຽວເວັ້ນ
ແສງແດດແສນອນອ້າວ
ຫຸ່ມຂຶ້ນຮົ່ນອຸຮາ
ທຸກຄົນທີ່ເລຳເຮືອງ
ຕ່າງຄົນຮ້ອງໄອດ ໄອຍ
ຕ້ອມາມີໜ້າຍແກ່
ຮາຫາຫລາກຖຸທັບ
ລັງໃຫຍ່ຫລາຍໃນຂັ້ນ

ວ່າ “ຂ້າເຈົ້າເປັນຄນຈະ
ຈິ່ງອູຮູ ໄປໄກລສຸດຕາ
ເທິ່ງອໍໄລຍາວວາວຫາຮາ
ເທິ່ງມືອັນຝານຫລັ້ງດັ່ງປະຍໄປຢ່າຍ”
ຮາຫາເຄື່ອງລັ້ງໃຫ້ໂບຍ
ຄົນອື່ນກລວງຮັບທີ່ໄປ
ຈຸງລາແປໄລ້ເບ້າວັງໃນ
ນອນເຫັນລັ້ນບັນຫລັ້ງລາ
ຈິງຮັບຮ້ອນເອ່ຍວາຈາ

“ตากเจ้าจุ่งลา
 ตากกว่า “พระองค์
 ไมยทองหลายลัง
 ราชว่า “โภก
 ตากแสนยินดี
 จะนั่นขอพารา
 เพราะข้าโภกเด็ด
 ราชามิยอมแพ้

เข้ามายิงในวัง”
 ช่างลีนหลงเรื่องความหลัง
 ข้าตามหามาเกือนปี”
 เรื่องลอกปรกน้ำบัดสี”
 “ราชเชือขากล่าวเท็จ
 และเงินตราเป็นบำเหน็จ
 รับรางวัลข้าเร็วไว”
 “เออ ตากบ้านนี้กได

บไมยทองเจ้าไป
ตามากว่า “ท่านรับ^๑
เด็มลังบันหลังลา
ราชาแสตนดสู
สั่งให้อาท่องก้อน
คิดดูเด็ดผู้อ่าน
หากเบาร์เลี้ย้ได้

เป็นหอยลังดังว่ามา”
จงใช้กลับคืนทองบ้า
เร็วเร็วเข้าข้าจักจรา”
 เพราะเสียรู้สุดยังผ่อน
 ใสเด็มลังแล้ว ໄล’ไป
 หลอกทำการเขาสิ่งได
 หลอกกลับคำข้านักนาย

มานีอ่านแล้วนั่งยิ่มอยู่คนเดียว คิดในใจว่าจะไปบอกให้เพื่อน ๆ
 มาอ่านแล้วนำไปอภิปรายกัน

แบบฝึก

๑. การซ้ำคำ ในบทร้อยกรองไม่ใช้ในยังก (၅) แทนคำที่อยู่ข้างหน้า
 ฝึกอ่านและสังเกต

“ไกรไกร ครั้งเก่าก่อน ก็ทำได้ไม่ยากยาก”

ข้อสังเกต คำ “นานา” เป็นคำคำเดียวนี่ ๒ พยางค์จึงไม่ใช้ในยังก
 เช่น ร้อยกรอง นานาประเทศล้วน นับถือ^๒
 ร้อยแก้ว เข้าอ้างเหตุผลต่าง ๆ นานาเพื่อให้ทุกคนเชื่อ

๒. เมื่อนำคำสัมผัสคล้องจองมาผูกเป็นเรื่องราวที่เคยเขียนเป็นร้อยแก้ว
จะทำให้ไฟแรงและน่าอ่านขึ้น

ฝึกอ่านและลังกวด

ครั้งหนึ่งมีล่า	เที่ยวหาอาหาร
หน้าตาชื่นบาน	อยู่ตามเชิงเขา
เลี้ยงจิ้งหรีดร้อง	กิกก้องไม่เบา
จึงถามว่า “เจ้า	กินอะไรบ้าง
เลี้ยง เพราะจริงนะ	ข้าจะเอาอย่าง”
“ข้ากินน้ำค้าง”	จิงหรีดกล่าวขาน
ลาเลิกกินหญ้า	ต่อมานี่นาน
หัวไทยขมขาน	ไม่ข้าก็ตาย

๓. คำพังเพยและสำนวนเปรียบเทียบ จนมีความหมายมากกว่าคำที่เห็น
การอ่านจะต้องพิจารณาเปรียบเทียบความหมายให้ตรงกับเนื้อเรื่อง
จึงจะเข้าใจเรื่องถูกต้อง

ฝึกอ่านและลังกวด

เกลือจิ้มเกลือ ไม่ใช่หมายความว่าให้อาเกลือไปจิ้มเกลือ แต่
ใช้เปรียบเทียบเกลือว่าเหมือนกับคนที่ไม่ยอม
เสียเปรียบใคร ถ้าคนเซ่นนี้มาพบกัน ก็จะไม่มี
ใครยอมใคร

๔. การอ่านคำร้อยกรอง ต้องอ่านเป็นจังหวะให้ถูกต้องตามลักษณะของคำร้อยกรองแต่ละชนิด จึงจะไฟเราะ
ฝึกอ่านและสังเกต

๔.๑ การอ่านบทร้อยกรอง นอกรากจะหยุดตามวรรคตอน แล้วบังนี้ การหยุดภายในวรรค เพื่อให้ฟังไฟเราะเหมือนจังหวะเพลงและ เป็นคำที่มีเสียงสัมผัสคล้องจองกัน เวลาอ่านจังหวะจะลงตรงคำที่ขึ้ดเส้นใต้

ครั้ง <u>หนึ่ง</u> มี <u>ราชา</u>	ขอ <u>วัว</u> <u>จา</u> <u>โภ</u> <u>กุ</u> <u>คน</u>
วัน <u>หนึ่ง</u> อายาก <u>ฟัง</u> <u>จน</u>	ให้ <u>เล่น</u> <u>ประ</u> <u>กา</u> <u>ศ</u> <u>ไป</u>

๔.๒ บทร้อยกรองที่มีเครื่องหมายอัญประกาศ ("...") เวลาอ่านยังคงเว้นจังหวะเหมือนเดิม ไม่ต้องหยุดจังหวะหน้าเครื่องหมาย เพราะจะทำให้เสียจังหวะและไม่ไฟเราะ

ฝึกอ่านและสังเกต

<u>ราช</u> <u>ว่า</u> “ <u>โภ</u> <u>กุ</u>	เรื่อง <u>สก</u> <u>ปร</u> <u>กน</u> <u>นำ</u> <u>บัด</u> <u>สี</u> ”
<u>ตา</u> <u>แก</u> <u>ก</u> <u>แ</u> <u>ล</u> <u>ย</u> <u>น</u> <u>ด</u> <u>ี</u>	“ <u>ราช</u> <u>า</u> <u>เข</u> <u>ื</u> <u>อ</u> <u>ห</u> <u>ัก</u> <u>ล</u> <u>ว</u> <u>เท</u> <u>็</u> <u>จ</u>

๔.๓ บทร้อยกรองบางวรรค ที่มีการแบ่งวรรคเหมือนร้อยแก้ว อาจเว้นจังหวะได้ครู่หนึ่งแล้วอ่านต่อเพื่อไม่ให้เสียจังหวะ เช่น ราชาไมยอมพ “เอ ตาแกกนำกได”

๕. คำชื่อที่ใช้ในบร้อยกรอง อาจวางแผนลับที่กันได้เพื่อให้คำสัมผัสกันตามตัวແහນ่งที่บังคับของคำร้อยกรองชนิดนี้

ฝึกอ่านและสังเกต

ดูแก่ “พระองค์

ช่างลีมหลงเรื่องความหลัง (หลงลีม)

.....

ส่องแสงส่องตรงแกะอน

ราชาไม่ขอบฟัง

นั่งผินหลังพุดแคะค่อน] (ค่อนแคะ)

.....

เร็วเร็วเข้าข้าจักจร

ชาชาแลนอดสู

เพราะเสียรู้สุดผันผ่อน] (ผ่อนผัน)

๖. ข้อความหรือประโภคในบร้อยกรอง เพื่อให้สัมผัสถลึงของกันและไฟเราะ ความหมายให้ถูกต้อง

ฝึกอ่านและสังเกต

ลังให้ญี่หlays ในข้อน

จังรีบร้อนเอ่ยวาจา

(ลังให้ญี่หซ้อนกันหlays ใบ)

.....

ว่า “ข้าเจ้าเป็นคนจะ

กะเลทร้ายเที่ยวเร่อ่น

(เที่ยวเร่อ่นในกะเลทร้าย)

๗. คำบางคำอาจเปลี่ยนเป็นคำอื่นได้ และมีความหมายเหมือนกัน
ฝึกอ่านและจำ

คำ	คำอื่นที่เลือกใช้ได้
พูดโภก	พูดปด พูดเท็จ
มัน	เข้า
หวด	เมี่ยน
ตาแก่	ผู้สูงอายุ คนชรา
ชด เบ้มือบ กิน	รับประทาน

๘. การพูดหรือเขียนเรื่องราวต่างๆ ต้องพยายามหาหลักฐานหรือเหตุผลให้ผู้ฟังหรือผู้อ่านเชื่อ การอ่านต้องพิจารณาว่าเรื่องราวนั้นจริงหรือไม่จริง นีเหตุผลหรือหลักฐานเพียงพอหรือไม่
ฝึกอ่านและสังเกต

คนที่ลองรับเล่า	“บุ้าเจ้าเป็นเจ้าสว”
ใครเห็นจะต้องกล่าว	เพราะกล้องยาวยิ่งครัน
เวลาจะจุดที่	ต้องจุดที่ดวงตะวัน”
พิจารณาว่า นำเชื้อหรือไม่ เพราจะเหตุได	
เหตุผลหรือหลักฐาน	บอกเหตุผลหรือหลักฐานให้เชื่อได้ว่า
เป็นจริงหรือไม่	

บทที่ ๑๔

หลงเชื้อ

บ้านหลังเล็ก ๆ ที่ปลูกอยู่ได้ต้นไทรริมสระหลังบ้านของปิติเป็นบ้านของนางสร้อย สามีของนางสร้อยตายไปนานแล้ว ตั้งแต่ลูกทั้งห้าคนยังเล็กอยู่ บัดนี้ลูกของนางสร้อยเดิบโถเข็น คนโตอายุรุ่นราวคราวเดียวกับพี่คนที่สองของปิติ เขาเป็นคนดี พ่อเรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่หก ก็อกมาช่วยแม่ทำมาหากินอย่างขยันขันแข็ง น้อง ๆ ของเขาก็

บางคนก็ได้เรียนหนังสือ บางคนก็อยู่กับเงินไม่ต้องเรียน เพราะนางสร้อย
ยากจน ไม่มีสมบัติพัสดุใด ได้แต่หาเช้ากินค่ำไปวันหนึ่ง ๆ
ครอบครัวของปิติให้อุเคราะห์นางสร้อยและลูก ๆ เรื่อยมา มีอะไร
พอแบ่งปันได้ก็แบ่งปัน ปิติให้ลูก平原Nil ไปเลี้ยงหลายตัว ทำให้นาง
สร้อยพอมีรายได้ขึ้นบ้าง ลูกของนางสร้อยบางคนมีความประพฤติไม่ดี
เป็นเด็กเหลือข้อ ชอบลักเล็กน้อย ไม่น้อย จันต์ตรวจต้องตักเตือนนางสร้อย
เสมอ ปิติก็ชักชวนให้ไปรับจ้างล้างชามกับเพชร แต่นั้นมา ก็เลิก
ประพฤติชั่ว นางสร้อยจึงรักใคร่นับถือครอบครัวของปิติมาก

หลังบ้านนางสร้อยเป็นทุ่งหญ้า ปิติชอบพาเจ้านิลไปกินหญ้าที่
นั่น เมื่อผ่านบ้านนางสร้อย บางครั้งเขากะทายพูดคุยกับนางสร้อย
และลูก ๆ ต่อมาก็สังเกตเห็นหญิงชายคู่หนึ่ง อายุรุ่นราวคราวเดียวกับ
นางสร้อย ไปมาหาสู่ที่บ้านนางสร้อยเสมอ ปิตินึกว่าเป็นญาติกันจึง
ไม่สนใจ ประกอบกับระยะหลัง ปิติไม่ค่อยได้พาเจ้านิลไปกินหญ้า
แล้วนั้นด้วย

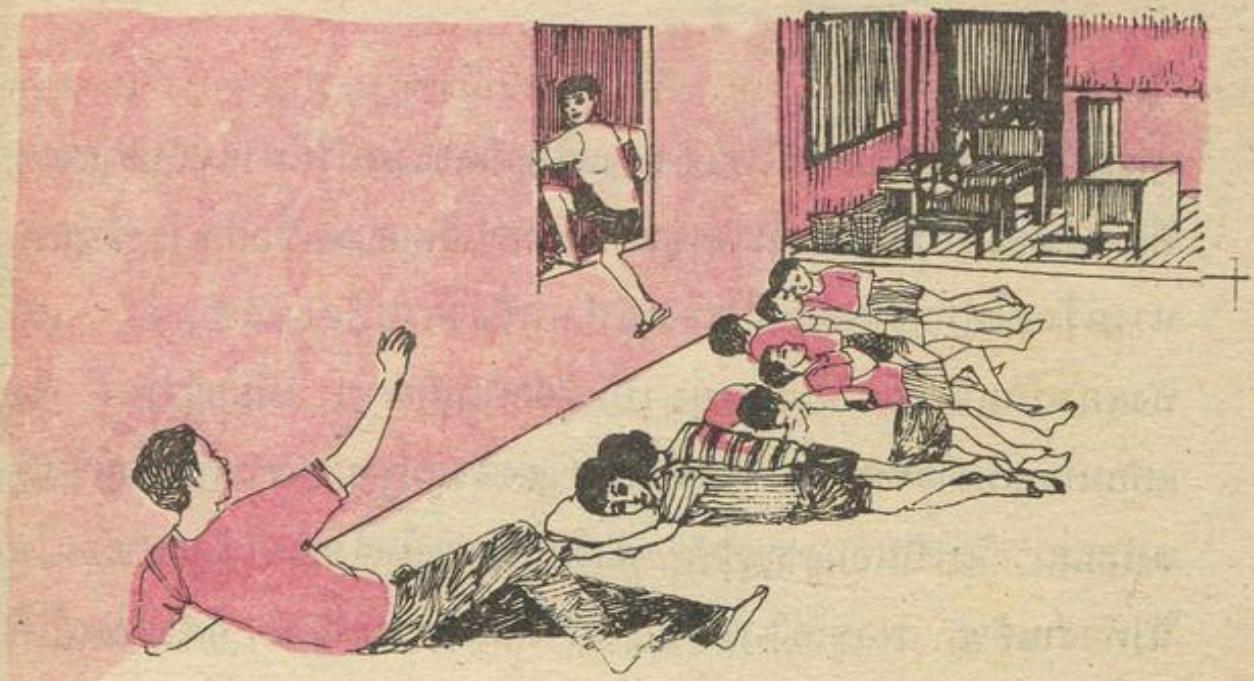
วันหนึ่ง เมื่อปิติเลิกเรียนกลับมาถึงบ้าน เห็นนางสร้อยนั่งร้องไห้
อยู่กับยาย พอหันมาเห็นปิติก็น้ำตาฟูมฟายพูดว่า

“ปิติ จำผู้หญิงกับผู้ชายที่มาบ้านของน้าได้ไหม” ปิติรับคำว่า
จำได้ นางสร้อยจึงเล่าเรื่องให้ฟังอย่างยืดยาวว่า นางเองก็ไม่รู้ว่าสอง
คนนั้นเป็นใครมาจากไหน เข้ามาทำสนิทสนมเห็นอกเห็นใจในความยากจน
ของนางแล้ววัดอ้างว่าเป็นคนร้ายและใจบุญ อย่างสังเคราะห์คนยาก
คนจน เขาให้เงินนางสร้อยหลายครั้ง แรก ๆ นางสร้อยไม่ยอมรับ

เพราะไม่รู้ว่าเขากำไร่ไหน นางสร้อยคิดจะมาปรึกษาแม่กับยายของปิติ แต่หลงความเขา เพราะเขายุดเก่งมากจนเกิดความเชื่อถือ เข้าซักชวน นางสร้อยไปทำงานด้วยที่โรงงานทำเครื่องกระป้องหลายนั่ง เขาทั้งสองเป็นเจ้าของแต่ให้ลูก ๆ เป็นผู้ดำเนินกิจการ เมื่อยู่ร่ว่าง ๆ จึงอกมาสังเคราะห์คนจน เขามีกล้าแตร์ตัวภูมิฐาน เพราะเกรงคนร้ายรู้เบาะแส จะเป็นอันตรายได้ นางสร้อยพยายามให้ลูกชายคนโตไปทำงานด้วย พอลูกนางสร้อยไปทำงานได้ครบเดือน ก็ส่งเงินมาให้ทางธนาคารเป็นจำนวนถึงสามพันบาท

นางสร้อยดีใจมาก เตรียมจะขายที่ดินและบ้าน อพยพไปทำงาน กับลูก พอดีเมื่อเช้านี้เอง ลูกของนางกลับมาอย่างร้อนแรง เล่าให้ฟังว่า หลงชายคุณนั้นที่แท้ก็เป็นหน้าม้าหานงานไปให้โรงงานอุบາثار ภายนอก เป็นโรงงานทำเครื่องโลหะต่าง ๆ แต่ภายในผลิตเครื่องจักรปั้นปลอม พ่อลูกชายนางสร้อยรู้ความจริงก็ไม่ยอมทำแต่เจ้าของโรงงานกักตัวเข้าไว้รวมกับคนงานอื่น ๆ มีယามคอยดูแลตรวจตราไม่ให้ใครเข้าออกได้เลย คนงานในนั้นบางคนก็พอใจ เพราะได้เงินเดือนสูง แต่บางคนก็ไม่พอใจ เพราะขาดอิสรภาพ หลายคนพยายามหนีแต่ไม่สำเร็จ ลูกของนางสร้อย คนนี้เป็นคนดีและมีความจงรักภักดีต่อชาติ ศาสตรา พระมหาชัตติย อย่างแน่นอน เกลียดงานที่ผิดกฎหมาย เพราะการปลอมเครื่องจักรปั้น เป็นการทำลายชาติ เข้าจึงคิดหาทางหนี เมื่อคืนนี้เองเขานี้ออกมайд้วย

คนเฝ้ายามสามคนໄລ่ตามเข้า ตำรวจเห็นจึงเข้าระงับเหตุการณ์ พวก คนยามตีหน้าตายใส่ร้ายว่า ลูกชายนางสร้อยข์โมยของของโรงงาน เขากลย ต้องเปิดเผยความจริงให้ตำรวจรู้ โชคดีที่มีตำรวจสองนายจึงจับคนยาม ทั้งสามคนໄວ่ได้ ตำรวจรู้ ประวัติของเจ้าของโรงงานอยู่บ้างว่า เป็น คน ทุจริต แต่จับไม่ได้คานหังคานเข้าสักที ครั้นนี้เห็นทีจะได้หลักฐานจึง ปฏิบัติงานอย่างรวดเร็ว ใช้วิทยุขอกำลังเจ้าหน้าที่ล้อมโรงงานไว้ เมื่อ พร้อมก็ให้อ่านตีสัญญาณเข้าบุกทันที ตำรวจจับของกลางได้ทั้งหมด จึงคุมตัวเจ้าของโรงงานไปสอบสวน ลูกชายของนางสร้อยจึงรับหนึ่มมา เพราะเกรงอิทธิพลเจ้าของโรงงาน

ปิติกใจมาก แต่ไม่รู้จะทำอย่างไร ยายก็ได้แต่ปลอบโยนนาง สร้อยว่า พวກเจ้าของโรงงานถูกตำรวจจับแล้วคงจะหมดเรื่องกัน แต่ นางสร้อยกลัวหน้าม้าสองคนจะคิดว่าลูกชายของตนหักหลัง อาจจะ ตามมาแก้แค้นก็ได้ เพราะเมื่อตำรวจจับเจ้าของโรงงานได้ ไม่ช้าก็คง จะมีการชัดทอดความผิดไปยังผู้เกี่ยวข้องแน่นอน ปิติจึงรับว่าจะไป ปรึกษาเกษตรอำเภอ

พอเกษตรอำเภอรู้เรื่องก็ไม่รอช้า รีบพานางสร้อยและลูกชาย ไปพบสารวัตรใหญ่ทันที สารวัตรใหญ่ถามถึงรูปร่างหน้าตาของหญิง ชายคุณนั้น แล้ววางแผนให้ตรวจสอบคนเข้าออกภายในตัวอำเภอ ทั้ง ทางรถและทางเรืออย่างเคร่งครัด “ไม่ช้าก็ได้ทราบข่าวว่า ตำรวจทาง กรุงเทพฯ จับผู้เกี่ยวข้องในเรื่องนี้ได้หมด รวมทั้งหญิงชายคุณนั้นด้วย ทุกคนจึงโล่งใจ” เกษตรอำเภอและสารวัตรใหญ่ช่วยกันทำงานให้ลูกชาย นางสร้อยทำ และสองคราท์ครอบครัวของนางสร้อยเป็นอย่างดี

วันต่อมา พอถึงเวลาอภิปрайข่าวและเหตุการณ์ ปิติจึงยกเรื่อง ลูกชายนางสร้อยขึ้นมาเป็นหัวข้ออภิปрайว่า “จะเชื่อคำโฆษณาชวนเชื่อ ได้เพียงได้” เพื่อนๆ หลายคน ไม่รู้เรื่องนี้มาก่อน พอได้ฟังปิติเล่า ก็ ตื่นเต้นมาก ตั้งอกตั้งใจร่วมกันอภิปрайทุกคน ครูจึงให้อภิปрайเป็น กลุ่ม กลุ่มของปิติ มานี ดวงแก้ว ชูใจและสมคิด ชูใจพูดว่า “ป้า สร้อยไม่น่าเชื่อง่ายๆ เลย เพราะคนที่มาซักชวนก็ไม่รู้จักกันมาก่อน”

สมคิดเสริมว่า “อีกอย่างหนึ่ง น่าจะคิดพิจารณาว่า สุกชัยของตัวเรียนจบแค่ ป. ๖ จะไปทำงานอะไร จึงจะได้เงินเดือนมาก ๆ อย่างนั้น”

มานีหันไปถามดวงแก้วว่า “สมมุติว่า فهوเป็นป้าสร้อย เขายังทำอย่างไร”

ดวงแก้วตอบว่า “ฉันจะไปปรึกษาแม่หรือยายของปิติก่อน เพราะแม่กับยายของปิติดีต่อป้าสร้อยมาก”

“เขากองพูดเก่งมากนะ จึงสามารถเลี้ยกล่อมและจูงใจคนให้หลงเชื่อได้อย่างนั้น ฉันอยากรู้จริง ๆ ว่าเขาพูดอย่างไร” ปิติพูด

“ธรรมดากันที่มีเล่นกัน พยายามจะให้คนอื่นหลงเชื่อ ก็ต้องสรรหาคำพูดมาโน้มน้าวจิตใจให้คนเชื่อ ข้อสำคัญอยู่ที่คนฟัง จะมีเหตุผลพิจารณาคำโฆษณาชวนเชื่อเหล่านั้นว่าจะเชื่อได้เพียงใด” มานีอภิปราย

“ยาบางขنانโอมชนาสารพคุณว่าแก้โรคสารพัดอย่าง ไม่น่าเชื่อ
เลย” ดวงแก้วเสริม “เมื่อวานนี้ มีคนนำน้ำปลาบรรทุกรถยนต์เข้าไป
ขายแ陶บ้านของฉัน ราคากวัดละหกสลึงเท่านั้นเอง คนขายก็โอมชนา
ว่า เป็นน้ำปลาดีมีคุณภาพ ได้มารฐาน และอวดอ้างหลอกหลวงว่า
กระทรงสารณสุขรับรองคุณภาพ ที่ขายได้ราคาถูก เพราะต้องการ
ช่วยคนที่มีรายได้น้อย ป้าของฉันใช้เงินไปซื้อ ฉันไปพิจารณาดูแล้ว
ตรารับรองคุณภาพของกระทรงสารณสุขที่เขาอวดอ้างก็ไม่มี ฉัน
เกรงว่าจะเป็นน้ำเกลือผสมสีมากกว่า จึงไม่ซื้อ”

เมื่อทุกกลุ่มอภิปรายจบแล้ว ครูก็ให้ช่วยกันสรุป แล้วชี้แจง
เพิ่มเติมว่า

“เรื่องคำโอมชนาต่าง ๆ เป็นเรื่องที่ต้องระมัดระวังให้มาก ทุก
วันนี้มีการโอมชนาชวนเชื่อมากร้ายหลายอย่าง ทั้งการพูดและการเขียน
เราต้องใช้ความรู้ความคิดพิจารณาหาเหตุผลให้ดีเสียก่อน ก่อนที่จะเชื่อ
สิ่งใด ควรสืบคุหหรือปรึกษาหารือผู้รู้หรือผู้ที่เราไว้ใจเสียก่อน อย่าด่วน
ผลิตلامตามความคิดหรือทำอะไรตามคนอื่นง่าย ๆ เพราะอาจจะต้อง^{จะ}
เสียใจภายหลัง ถ้าเป็นเรื่องส่วนตัวหากเราเปลี่ยนพลัมเสียที เราก็เสีย
เฉพาะตัวเอง อาจจะเป็นเงินทอง หรือเกียรติยศและศักดิ์ศรีของตน
แต่ถ้าเป็นเรื่องของส่วนรวม เรื่องของชาติบ้านเมือง หากทำอะไรไป
โดยไม่ไตร่ตรองให้ถ่องแท้ ถ้าเป็นเรื่องเสียหายก็ยิ่งจะเกิดความ
เสียหายเป็นหลาຍเท่าที่คุณ อาจจะถึงแก่เสียชาติบ้านเมืองก็ได้ ถ้าไม่

มีชาติ เราก็อยู่ไม่ได้ จะนั้น นักเรียนต้องใช้ความรู้ความคิด พิจารณา คำโฆษณาชวนเชื่อต่าง ๆ ให้ลึกซึ้ง ถ้าไม่แน่ใจต้องถามผู้ใหญ่ทันที"

นักเรียนต่างจดจำข้อสรุปและคำชี้แจงของครูไว้ เพราะในชีวิต ของแต่ละคน จะต้องพบเหตุการณ์ หรือข้อความโฆษณาชวนเชื่อต่าง ๆ เขาจะได้มีหลักเกณฑ์พิจารณา เพื่อให้ตัวเองปลอดภัยและรวมไปถึง ชาติบ้านเมืองอย่างรอบด้าน

พอเลิกเรียนทุกคนจะแยกย้ายกันกลับบ้าน ปิติจึงบอกเพื่อน ๆ ว่า "วันนี้イヤทำป่านิลชูบแปงทอด จิ้มน้ำจิ้มรสเด็ด ใจจะไปกิน กับเราบ้างเอี่ย" วีระ มะนาะ เพชร มนี และชูใจ เดินตามปิติไป ทันที ปิติหันมาถามว่า "เชอไม่คิดหรือว่า นี่เป็นการโฆษณาชวนเชื่อ" เพื่อน ๆ หัวเราะตอบว่า "เป็นการโฆษณาชวนเชื่อที่พวกเรารู้ว่า เพราะ เชอมีป่านิล และมียาวยที่ยินดีทำอะไร ๆ ให้เรากินจริง ๆ"

แบบฝึก

๑. คำบางคำบอกให้รู้ว่าเป็นผู้ชายหรือผู้หญิง

ฝึกอ่านและสังเกต

ผู้ชาย ได้แก่ พ่อ ลุง ปู่ ตา (ลูก) เขาย หนุ่ม เจ้าป่า
ผู้หญิง ได้แก่ แม่ ป้า ย่า ยาย (ลูก) สะใภ้ สาว เจ้าสาว
เป็นผู้ชายหรือผู้หญิงก็ได้ ได้แก่ พี่ น้อง อา น้า

๒. คำบางคำบอกจำนวนชัดเจน บางคำบอกจำนวนประมาณ และ
บางคำบอกลำดับที่ การอ่านจะต้องพิจารณา

ฝึกอ่านและสังเกต

๒.๑ บอกจำนวนแน่นอน เช่น สองคน สามพันบาท ขวดละ
หกสิบลิ่ง ชายหญิงคู่นั้น เข้าทั้งสอง คนหนึ่ง คนเดียว คนละ
ทีล่ะคน ครั้งละ

๒.๒ บอกจำนวนประมาณ เช่น สองสามคน บางคน ယางขنان
ทั้งหมด ครบเดือน พวกรา บางครั้ง บางที หลายแห่ง^๔
ทั้งหลาย รุ่นราวคราวเดียวกัน น้อง ๆ ฯลฯ

๒.๓ บอกลำดับที่ เช่น ลูกคนหัวปี คนแรก คนที่หนึ่ง คนที่สอง
คนที่สาม คนสุดท้อง คนสุดท้าย ชั้นประถมศึกษาปีที่ห้าฯลฯ

๓. คำประธานบางคำนี้คำต้นหรือคำท้ายเหมือนกัน แต่มีความหมายต่างกัน

ฝึกอ่านและสังเกต

งาน - โรงงาน แต่งงาน แม่งาน งานบ้าน งานบวช
งานประดิษฐ์

ตา - พ่อตา น้าตา ติดตา ตาตุ่ม ตาขาว ตาข่าย

ตัว - แต่งตัว ปรับตัว เล่นตัว ตัวอย่าง ตัวแทน ตัวการ

๔. ภาษาไทยเป็นภาษาที่ໄพเราะนำฟัง เพราะพูดให้มีเสียงคำสัมผัส
กล้องจองกันและนีความหมายชัดเจนขึ้นด้วย

ฝึกอ่านและสังเกต

ขยัน - ขยันขันแข็ง ตั้งใจ - ตั้งอกตั้งใจ

ระวัง - ระมัดระวัง เห็นใจ - เห็นอกเห็นใจ

คานังและเข้า - คานังคานเข้า

รุ่นเดียวกัน - รุ่นราวน้ำเดียวกัน

ลักษณะเล็ก ๆ น้อย ๆ - ลักษณะไม่น้อย

๕. สำนวน เป็นลักษณะเฉพาะของภาษา สำนวนจะนำคำหรือกลุ่มคำ^๑
จากนิทานหรือเหตุการณ์ต่าง ๆ มาเปรียบเทียบกับการกระทำที่เกิดขึ้น
ใหม่ในลักษณะเดียวกัน การอ่านจับใจความจะต้องเปรียบเทียบ
ความหมายให้ตรงกับเนื้อเรื่อง

ฝึกอ่านและสังเกต

คำ กลุ่มคำ	ที่มา	ความหมาย
คานังคานเข้า	ไม่ยอมความไป เจ้าของตาม พบรูปแบบกำลังจะ มีหนังและ หากทำให้รู้ว่าเป็นเรื่องความของตน	จับได้พร้อมหลักฐาน ขณะทำผิด

หน้าตาย	หน้าของคนตายจะเปลี่ยนแปลง สีหน้า ยิ้ม หรือหัวเราะไม่ได้	ทำเป็นไม่รู้เรื่อง ทำ หน้าเฉย
เหลือขอ	ความจะใช้ขอสับช้างเมื่อช้าง ดื้อไม่ยอมทำงานตามคำสั่ง ช้างบางตัวที่ใช้ขอสับเท่าไร ก็ไม่ยอมทำ เรียกว่า เหลือขอ	ดื้อ รั้น

๖. ข้อความบางตอน นี้ประโภคหลายประโภคต่อเนื่องกัน บางประโภคละ
ประชานไว้ ต้องอ่านให้จบข้อความ และแยกประโภคให้ถูก จึงจะ
เข้าใจเรื่อง

ตัวอย่างที่ ๑ การใช้คำตามเพื่อให้เข้าใจเรื่องถูกต้อง

ข้อความว่า “วันหนึ่ง เมื่อปิติเลิกเรียนกลับมาถึงบ้าน เห็น
นางสร้อยนั่งร้องไห้อยู่กับยาย พอหันมาเห็นปิติก้น้ำตาพูมฟายพูด
ว่า.....”

เมื่อปิติเลิกเรียนกลับมาถึงบ้าน

เห็นนางสร้อยนั่งร้องไห้อยู่กับยาย คระเห็น ต้องเป็นปิติเห็น อาจ
เขียนให้ชัดเจนได้ว่า

ปิติเห็นนางสร้อย.....

พอหันมาเห็นปิติ

ต้องเป็นนางสร้อยเห็น อาจเขียน
ให้ชัดเจนได้ว่า

พ่อนางสร้อยหันมาเห็นปิติ

กืน้ำตาฟูมฟาย

ไครน้ำตาฟูมฟาย ต้องเป็นนาง
สร้อย เพราประโภคแรกบอก
ว่านางสร้อยนั้งร้องให้

ถ้าแยกประโภคผิดว่า พ่อนางสร้อยหันมาเห็น ปิติ ก็น้ำตา
ฟูมฟาย จะกล้ายเป็นว่า ปิติน้ำตาฟูมฟาย
ตัวอย่างที่ 2 ไข้การพิจารณาเรื่อง

ข้อความว่า “ยานางขนาดไม้มะนาสารพคุณว่าแก่โรคสารพัด
อย่าง ไม่น่าเชื่อเลย”

ข้อความ	การพิจารณา
ยานางขนาดไม้มะนาสารพคุณ ว่าแก่โรคสารพัดอย่าง	ยาไม้มะนาสารพคุณเองไม่มีได้ น่า จะเป็นคนใดคนหนึ่งไม้มะนาสารพ- คุณของยา ถ้าจะให้เข้าใจต้องจัด ลำดับของคำใหม่เป็นคนโน้มนา สารพคุณยานางขนาดว่าแก่โรค สารพัดอย่าง
ไม่น่าเชื่อเลย	วลีนี้จะขยายคำได้ ลองพิจารณา ว่าขยายข้อความได้ถูกต้อง - ยาไม่น่าเชื่อเลย - แก่โรคไม่น่าเชื่อเลย - ไม้มะนาไม่น่าเชื่อเลย น่าจะเป็น ไม้มะนาไม่น่าเชื่อเลย

ข้อความข้างต้น อาจเขียนใหม่ได้ว่า

“ไม่น่าเชื่อคำโฆษณาว่าyanangxnanแก้โรคสารพัดอย่าง”

ฝึกอ่านและพิจารณา

๖.๑ “เขาอวดอ้างว่าเป็นคนร้ายและใจบุญ อยากส่งเคราะห์คนยาก
คนจน” เชื่อถือได้กันที่หรือไม่

๖.๒ “เพราะเข้าพูดเก่งมาก” คนพูดเก่งเชื่อได้หรือไม่

๖.๓ “เขามั่นใจว่าคุณภาพได้มาตรฐาน กระทรวงสาธารณสุขรับ
รองคุณภาพ” คำโฆษณา mimic ให้เชื่อได้หรือไม่

การพิจารณา การตัดสินใจเชื่อหรือไม่เชื่อ ต้องพิจารณาทั้ง
เหตุผลและหลักฐานว่าจริงหรือไม่จริง

บทที่ ๑๙

ปานหาภาพ

“เมื่อเย็นวันนี้ ฉันพาเจ้านิลลงอาบน้ำในแม่น้ำสนุกจัง” ปิดเล่าให้เพื่อน ๆ พึ่ง “เจ้านิลว่ายน้ำเป็นใหม่” ชูใจถาม ปิดตอบอย่างเล่นลิ้น “ว่ายไม่เป็น จนฉันตามไม่ทันแน่นะ” แล้วหัวเราะพลางเล่าต่อไปว่า “พอได้ลงน้ำแล้วมันไม่ค่อยจะยอมขึ้นเสียด้วยซี เวลาฉันจะแปรงชนให้มันหนีไปตรงน้ำลึก ๆ ฉันพยายามให้มันกลับมา พอมันกลับมา มันก็เล่นเสียจนไม่เป็นอันได้แปรงชน”

“มันเล่นอย่างไร ฉันอยากดูจัง” มานีถาม

“มันเอามูกดันฉัน ปล้ำกันไปปล้ำกันมา จนฉันสำลักน้ำตั้งหลายหน”

“ฉันอยากว่ายน้ำเป็นจัง” ชูใจปราภ

“ฉันบอกให้เธอหัดว่ายน้ำ เธอถูกไม่ยอมหัดสักที” นานพูด

“พวกเรางีงไม่ค่อยได้ไปเล่นน้ำด้วยกัน เพราะเป็นห่วงเธอ”

“ฉันกลัวจะมาน้ำตาย” ชูใจพูดพลาบทำหน้าจื่อย

“ตอนนี้เราโตแล้ว เราคงหัดว่ายน้ำให้ชูใจได้แล้วนะปิติ” นาน
หันไปปรึกษาปิติ

“ฉันหัดให้ครั้งไม่ได้หรอ ก็ฉันว่ายน้ำไม่เก่ง” ปิติตอบ นาน
ค่อนให้ “อย่าเล่นตัวนักเลยปิติ ฉันซักจะหมั่นไส้เธอแล้วนะ” ปิติหันมา
หัวเราะพลาบว่า “ตกลง เราจะช่วยหัดว่ายน้ำให้ชูใจ และฉันจะพา
เจ้านิลไปให้ชูใจเกะหัดว่ายน้ำด้วย” ชูใจได้ฟังก็นึกสนุก จึงรับปาก
กับเพื่อน ๆ ว่า เลิกเรียนเย็นนี้จะให้เพื่อน ๆ หัดว่ายน้ำให้

พอเลิกเรียน ต่างคนรีบกลับบ้านเพื่อไปขอนอนญาตผู้ปกครอง
และนำเสื้อมาผลัดเปลี่ยน ดวงแก้วกับสมคิดไม่ชอบเล่นน้ำ จึงไม่ไป
ส่วนจันทร์อุตส่าห์โดยก_ex_yกไปกับเพื่อน เพชรถือจนมากอันใหม่มาด้วย
ปิติพาเจ้านิลมา กินหน้ำริมแม่น้ำ วันนี้มันไม่ค่อยสนับสนุน เขาจึงไม่ให้
ลงน้ำ เมื่อทุกคนมาพร้อมกันแล้ว จึงพา กันเลือกท่าน้ำที่ห่างออกไป
เพื่อจะได้ไม่ปะปนกับผู้อื่น

ทุกคนต่างผลัดเสื้อผ้าลงเล่นน้ำอย่างสนุกสนาน ชูใจกับจันทร์
เล่นน้ำอยู่ริมคลิ่งตรงที่น้ำตื้น และมีกอหน้ำขึ้นรกรอยู่แวนน์ เขาทั้งสอง
เฝ้ามองดูเพื่อนว่ายน้ำโผล่ไปมาอย่างสนุกสนาน เพชรว่ายน้ำเก่งกว่า
ทุกคน เขายาว่ายน้ำไปจนถึงกลางแม่น้ำแล้วจึงว่ายกลับมา ปิติ นานะ

และวีระเล่นด่าน้ำแม่น้ำ ก็ปรากฏว่าวีระชนะทุกที ทรงกลางแม่น้ำ เรือยนต์ลำใหญ่ ๆ และผ่านไปมาไม่ขาดระยะ พ่อเรือผ่านจะเกิดคลื่น ลูกโต ๆ ม้วนตัวเข้าสูญฝัง เรือพายลำเล็กลำน้อยซึ่งใช้สัญจรไปมา และ เรือพวงแม่ค้าก็โยนตัวขึ้นลง น้ำชัดหัวเรือและข้างเรือรวมกับจะล่ม แต่คนพายเรือมีความชำนาญ จึงสามารถบังคับเรือได้ ส่วนเพชรนั้น ทุกครั้งที่เห็นคลื่นลูกโต เขายังโผล่เข้าหาและลอยตัวให้คลื่นซัด เพื่อน ๆ

แลเห็นแต่ศีรษะของเข้าผลบูบขึ้นผลบูบลงตามคลื่น เพชรร้องตะโภ
ไหว้เหวก เรียกเพื่อน ๆ ไปเล่นบ้าง

มานีเล่นน้ำอยู่สักครู่ จึงกลับไปหาซูใจกับจันทร์ หั้งสองคนกำลัง
หยอกล้อเล่นกันเพลินอยู่

“เรออยากว่ายน้ำหรือยังซูใจ” มานีถาม

“ฉันกลัว” ซูใจทำไหหล่อพลาสตันศันศีรษะ

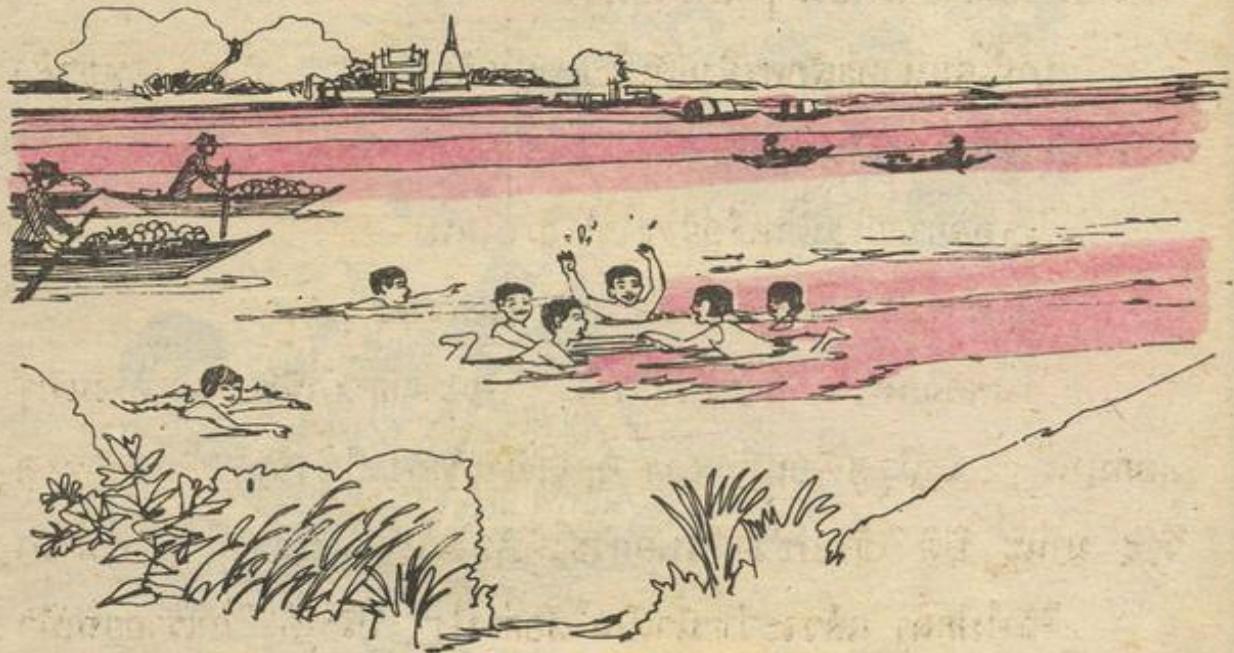
“ไม่ต้องกลัว” วีระร้องบอก “พี่จะช่วย มานีพาซูใจกับจันทร์
ออกมานี” มานีจูงเพื่อนหั้งสองออกไปถึงบริเวณที่น้ำลึกระดับอกก็หยุด
วีระ มนະ ปิติ เข้ามาช่วยกันบอกวิธีให้หัดโผลไปมาก่อน ซูใจก็ยังไม่กล้า

“ถ้าไม่กล้า แล้วจะว่ายน้ำเป็นได้อย่างไร” ปิติพูด “ถ้าเราอยากรำ
อะไรเป็น เราต้องตั้งใจ ต้องพยายาม และไม่กลัว นึกอยู่เสมอว่า คนอื่น
ทำได้ เรา ก็น่าจะทำได้ ต้องลองพยายามดูก่อน ถ้าทำไม่ได้จึงค่อยเลิก”

ซูใจได้ฟังปิติพูดก็เกิดกำลังใจ สู้รับความกลัว โ沿途มานี
ไปมา บางครั้งก็จมน้ำและสำลักน้ำ มนະและวีระก็ช่วยได้ทุกครั้ง
จนซูใจหายกลัว โผลไปมานเดียวได้ ในที่สุดก็สามารถว่ายลอยตัวระยะ
ไกล ๆ ได้ ซูใจดีใจมาก ชะล่าใจว่ายออกห่างเพื่อน เข้ายังว่ายน้ำไม่
ชำนาญจึงจมน้ำ วีระและมนະรับว่ายเข้าไปช่วย ซูใจไม่รู้สึกตกใจเลย
กลับสนุกสนาน พอโผลขึ้นมาจากน้ำก็หัวเราะร่า แต่แล้วก็หน้าเสีย
ร้องขึ้นว่า “ทำไม่ทูของฉันดังอื้ ๆ ล่ะ มานี”

“น้ำเข้าหูแล้วละซี” มานีพูด

“เอาน้ำหายอดหูลงไปให้เต็ม แล้วตะแคงให้น้ำออก” มนະบอก

แต่เพชรบอกว่า “อย่าเลย ขึ้นไปบนฝั่ง เอียงหูข้างที่น้ำเข้าลง และกระโดดขึ้นลงแรง ๆ น้ำก็จะหล่อออกมานะ”

ทุกคนจึงพากันขึ้นไปบนฝั่ง เหลือจันทร์เล่นน้ำรออยู่ตรงที่น้ำตื้นมีก้อนหินราก ๆ เพียงคนเดียว ชูใจตะแคงหูข้างที่น้ำเข้าลง และกระโดดขึ้นกระโดดลงแรง ๆ เขารู้สึกอุ่นวาวที่หูแล้วเสียงดังอื้อ ๆ ก็หายไป ได้ยินเสียงทุกอย่างเป็นปกติเช่นเดิม

“ดีจริง น้ำออกแล้ว เพชรนี่เก่ง”

“ฉันเล่นน้ำมามาก น้ำเข้าหูปอยจนรู้วิธีทำให้น้ำออกจากหู”
เพชรตอบ ทันใดนั้นจันทร์หวีดร้องขึ้นสุดเสียง เพชรคัวจามากวิ่งลงไป

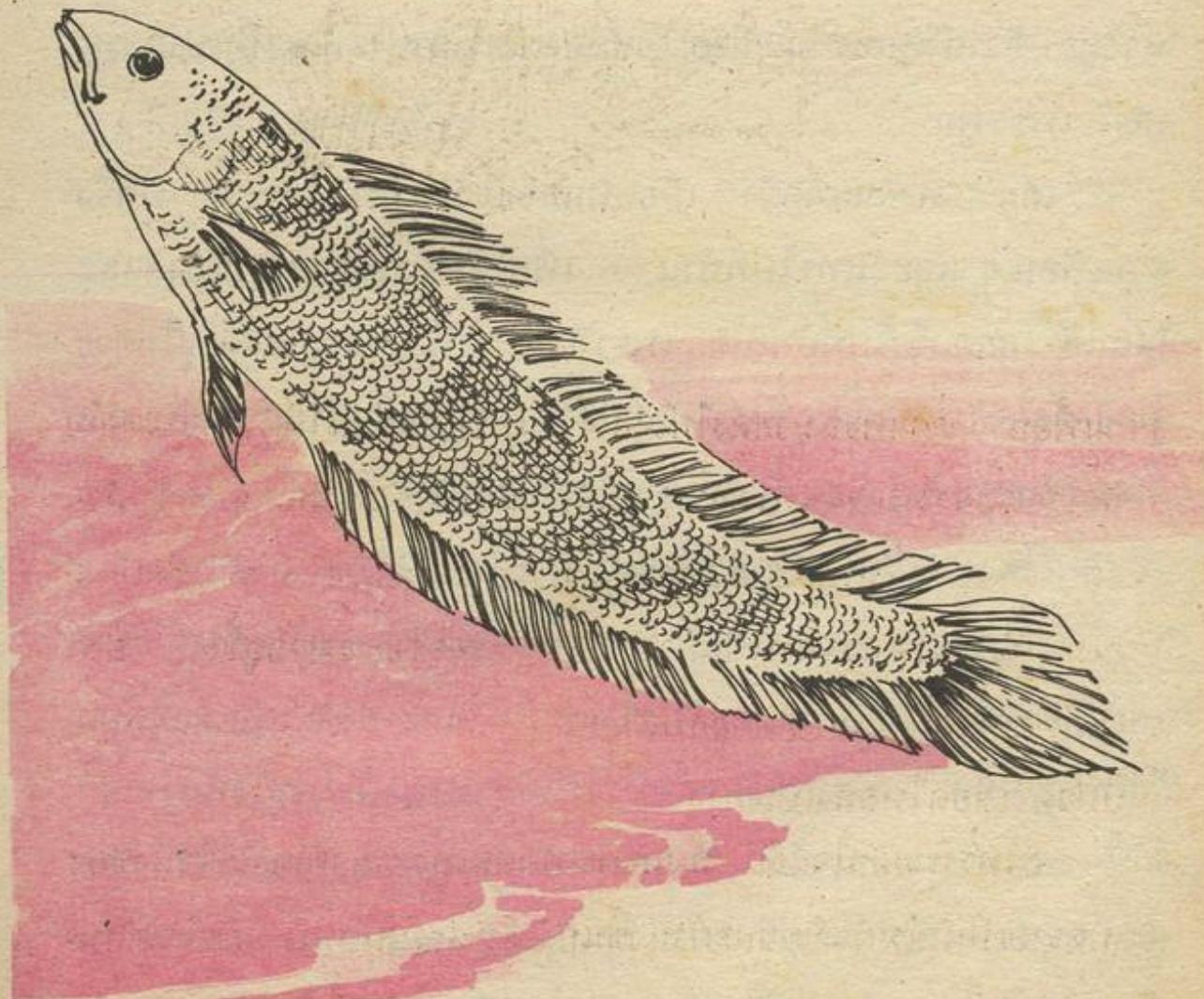

ก่อนเพื่อน เข้าແທງຈົມວາກລົງໄປໄກລ້າ ຈັນທຣຊີ່ງຍືນຮ່ອງໄให້ດ້ວຍຄວາມຕກໃຈ¹
ທຸກຄົນຮຶບວິ່ງລົງໄປຫາຈັນທຣຍ່າງຮວດເຮົວ ນໍາບັນເຮັດນັ້ນແດລຈານໄປດ້ວຍ
ເລືອດ ພອຫູໃຈເຫັນເຂົ້າກີ່ຂາອ່ອນທຽດລົງນັ້ນຍ່າງໝາດແຮງ ໃບໜັນຫຼືດເຟບດ
ສ່ວນມານີຮຶບປະກອງຈັນທຣີ້ນມາຈາກນໍາ ເພີ່ຍກຈົມວາກຫຼູ້ຂຶ້ນ ປລາ
ຂາດໄຫຍ່ຕ້ວໜຶ່ງເສີຍບຕິດອູ່ກັບຈົມວາກ ດີ່ນສະບັດຕ້ວ່າໄປມາດ້ວຍຄວາມ
ເຈັບປວດ ເລືອດໄຫລລົງເປັນທາງ

ຈັນທຣຍ່າດໄລ້ວ່າ ກົມລົງມອງຂາຕານເວັງ ທຸກຄົນເຫັນຜ້ານຸ່ງຂອງ
ຈັນທຣາດເປັນຮູໂໂຕ ເມື່ອຄົກຜ້ານຸ່ງຂຶ້ນກີ່ແລ້ວເຫັນແພລທີ່ນ່ອງ ມີເລືອດໄຫລ
ຫື່ມອູ່

“เจ้าปลามหาภาพนี่เอง” เพชรร้อง

มานีร้องเอะอะ “เพชรฟ่ามันเสียแล้ว” เพชรตอบว่า “ถ้าไม่ฟ่า
มันก็เล่นงานจันทร์อีก” ซึ่งหมายถูกใจแล้วรับทราบเพชรว่า “มันชื่อ^๑
มหาภาพหรือเพชร” เพชรหัวเราะ ถือจนมากเดินขึ้นมารวมกับเพื่อน ๆ
บนตัลิ่ง “มันไม่ได้ชื่อมหาภาพดอก แต่มันรายกากจมาก ฉันจึงเรียก
มันว่าปลามหาภาพ ที่จริงมันคือ ปลาฉะโถ”

“ดุจจงเลียนนะ นี่ถ้าไม่ติดผ้าหนุ่ง สงสัยเนื้อของฉันคงหลุดออกไปเป็นก้อนเลย” จันทร์พูดพลาangใช้ผ้าชับเลือดออก

“ฉันเสียใจที่ชวนเรื่องมาเล่นน้ำ ทำให้เธอได้รับอันตราย” ชูใจพูด จันทร์ยิ้ม “นิดหน่อยเท่านั้นเอง ไม่เป็นไรครอก ฉันไม่เจ็บ แต่ฉันตกใจจึงร้องเสียงลั่น”

“ฉันไม่ได้เฉลียวใจว่า แวนนี้มีกอหัญชารก ๆ ขึ้นอยู่ริมน้ำ ซึ่งเจ้าปลาพวงนี้ชอบอยู่ ฉันเคยโคนมันกระโจนขึ้นกัดหน้า ตอนนั้นมันหวงลูก ดิว่าฉันหลบหนัน ถึงอย่างนั้นยังเนี่ยวอาปากบรวมเป็นปากครุฑเลย” เพชรพูด

เด็ก ๆ พากันผลัดผ้า เลือดที่น่องของจันทร์ยังไม่หยุด ปิติจึงชวนเพื่อน ๆ และจันทร์ไปที่บ้าน เพื่อให้เพื่สาวของเขานำมาแพลงและใส่ยาให้ ทุกคนจึงไปที่บ้านปิติ เพชรถือจนมากที่มีปลาจะโดดติดอยู่ไปด้วย ชูใจยังติดใจการว่ายน้ำ จึงพูดว่า “ที่จริงการว่ายน้ำนี่ไม่ยากเลย ฉันมัวแต่กลัวอยู่แท้ ๆ มิฉะนั้นก็คงว่ายเป็นไปนานแล้ว”

“ໂຮ.....ว่ายน้ำ ง่ายเหมือนปอกกลั้วย” ปิติพูด

“ฉันคิดว่า อะไรที่เรา_yangไม่เคยทำ มันจะดูยากไปเสียทุกอย่าง แต่ถ้าลองพยายาม ไม่ท้อถอย ไม่ช้าก็ทำได้ และเมื่อทำได้แล้วก็ต้องฝึกฝนอยู่เสมอ มิฉะนั้นก็ลืมหรือทำได้ไม่ชำนาญ อย่างชูใจหัดว่ายน้ำวันนี้ พ่อรู้เด็ก พ่าว่ายเป็น วันหลังต้องฝึกอีกจนคล่องจึงจะใช้ได้” วีระพูด หมูนี้ดูเขาเป็นผู้ใหญ่ขึ้นมาก ไม่เป็นหัวใจเล่นชั่นเหมือนแต่ก่อน เพราะเขาโตขึ้น เรียนอยู่ชั้นสูงสุดของโรงเรียน และยังเป็นประธาน

ของนักเรียนทั้งโรงเรียน ครูก็มักมอบหมายงานต่าง ๆ ให้เขารับผิดชอบ อีกด้วย

เมื่อมาถึงบ้าน ปิติจุงเจ้านิลไปไว้ที่คอกแล้วพาเพื่อน ๆ ขึ้นไปบนบ้าน พ่อผู้ใหญ่รู้เรื่องก็ตกใจและทรงสารจันทร์มาก พี่สาวของปิติรับทำแพลงให้จันทร์ ย้ายก็รีบทำอาหารเลี้ยงเพื่อปลอบขวัญจันทร์ และแสดงความยินดีต่อชูใจที่ว่าตน้ำเป็น เพชรให้ย้ายใช้ปลาชะโดยประกอบอาหาร แต่ย้ายว่าจะใช้ปานิล และบอกให้เพชรนำปลาชะโดยไปฝากแม่แม่นของเพชรจะได้ดีใจที่เพชรช่วยเหลือเพื่อนให้ปลอดภัย แฉมยังได้ปลาไปเป็นอาหารอีกด้วย

แบบฝึก

๑. คำต่าง ๆ ส่วนใหญ่จะออกเสียงหนึ่อนรูปคำที่เห็น แต่บางคำออกเสียงไม่ตรงตามรูปคำ เพราะจะต้องออกเสียงให้ถูกต้องตามสำเนียงของภาษาเดิม หรือออกเสียงตามความนิยม ฝึกอ่านและจำ

๑.๑ รูปคำหนึ่อนอักษรนำ แต่อ่านเรียงพยางค์

スマชิก (ສະ-ມາ-ชີກ)

แสดง (ສະ-ແດງ)

ไฟ (ຜະ-ໄຟ)

๑.๒ ออกเสียงสระ วรรณบุกต์ ตามสำเนียงของภาษาเดิม

เพชร (เพ็ด)

พลาสติก (พลาด-สะ-ติก)

สับดาห์ (สับ-ดา)

๑.๓ อ่านออกเสียงไม่ตรงตามกฏเกณฑ์ ต้องสังเกตและจำ

เป็นไปตามกฏเกณฑ์

ไม่เป็นไปตามกฏเกณฑ์

ชัยภูมิ (ไช-ยะ-พูม)

ชัยนาท (ไช-นาด)

ชลบุรี (ชน-ละ-ปะ-ทาน) ชลบุรี (ชน-บุ-รี)

พระนนາ (พัน-นะ-นา)

สุพรรณบุรี (สุ-พัน-บุ-รี)

๒. ประโยชน์ประกอบด้วย ๒ ส่วนใหญ่ คือภาคประชานและภาคแสดง
จะได้ใจความทราบว่า โครง แสดงกิริยาอาการอย่างไร แต่บางประโยชน์
ต้องบอกว่า โครง ทำอะไร กับโครง จึงจะได้ใจความและรู้เรื่อง จึง
ต้องเพิ่มคำหรือข้อความในภาคแสดง เรียกว่า “กรรณ”

ฝึกอ่านและสังเกต

๒.๑ ชูใจหัวเราะ มีคำซื่อ กับคำแสดงกิริยาอาการ ก็เข้าใจแล้วได้
ความหมายชัดเจนว่า โครง ทำอะไร

๒.๒ น้ำเข้าหู ถ้ามีเพียง ๒ คำ คือ น้ำ เข้า จะไม่ได้ความหมาย
ชัดเจนต้องมีคำซื่อต่อท้าย เป็น น้ำ เข้า หู จึงจะเป็นประโยชน์

แยกเป็นตารางให้เห็นชัด ได้ดังนี้

ประโยค	ภาคประธาน	ภาคแสดง	
		กริยา	กรรม
ประโยค ๒ ส่วน			
ชูใจหัวเราะ	ชูใจ	หัวเราะ	—
เจ้านิลว่ายน้ำ	เจ้านิล	ว่ายน้ำ	—
ประโยค ๓ ส่วน			
เพชรธีโจนมวลก	เพชร	ธีโจ	มวลก

๒.๓ คำที่ทำหน้าที่ ประธานและกรรม เป็นนามหรือสรรพนาม

คำที่ทำหน้าที่ กริยา เป็นคำกริยา

คำกริยาในประโยค ๓ ส่วน ต้องมีนามหรือสรรพนามมาต่อ

จึงจะได้ใจความสมบูรณ์

๓. คำที่อยู่ในตำแหน่ง ประธาน กริยา และกรรม ถ้าไม่เป็นคำนาม
สรรพนาม หรือกริยา แสดงว่าคำนั้นหรือกลุ่มคำนั้น เป็นส่วนขยาย
เพื่อแยกส่วนต่างๆ ได้ถูกต้องจะช่วยให้อ่านเข้าใจ

ฝึกอ่านและสังเกต

แผนหารพัฒนา

	ประธาน	กริยา	กรรม
ประโยคสำคัญ	ลม	พัด	
ส่วนขยาย	หนา	มา	

๔. คำที่ทำหน้าที่ ประธาน กิริยา หรือกรรม ในประโยค ถ้าเพิ่มรายละเอียด เพื่อขยายคำนั้นให้มีความหมายชัดเจนขึ้น ทำให้คำนั้น เป็น “กลุ่มคำ” เรียกว่า “วลี”

ฝึกอ่านและสังเกต

๔.๑ เรียนร์ เป็น คำนาม

เรียนร์ลำใหญ่ เป็นคำนามบอกชนิดและลักษณะ
ของนาม (เป็นวลี)

๔.๒ แล่น เป็น คำกริยา

แล่นผ่านไปมา เป็นคำกริยาและบอกลักษณะของ
กริยา (เป็นวลี)

แล่นผ่านไปมาไม่ขาดระยะ เป็นคำกริยาและบอกรายละเอียด

ของการแสดงกริยา (เป็นวลี)

๔.๓ เมื่อนำวลีมาเรียงเรียง และได้ใจความว่า ไกร ทำอะไร จะ
เป็นประโยค

ฝึกอ่านและสังเกต

เรือแล่น

เรียนร์แล่นไปมา

เรียนร์ลำใหญ่แล่นผ่านไปมา

เรียนร์ลำใหญ่แล่นผ่านไปมาไม่ขาดระยะ

๔. น้ำเสียงจะบอกอ่านผิดหรือจุดประสงค์ของผู้พูดได้

ฝึกอ่านและสังเกต

เจ้านิลว่ายน้ำเป็นไหม

(คำถ้ามที่ต้องการค่าตอบ)

มันเล่นอย่างไร ฉันอยากดูจัง

(คำถ้ามและแสดงความต้องการ)

ฉันไม่หัดว่ายน้ำ ฉันกลัวจนน้ำตาย (บอกเล่าที่แสดงเหตุผล)

เราคงหัดว่ายน้ำให้ชูใจได้แล้วนะปิติ (บอกเล่าและขอความเห็น)

อย่าเล่นตัวนักนะปิติ

(บอกเล่าและต่อว่า)

๖. คำประสมบางคำ เกิดจากการนำคำวิเศษณ์ ที่มีความหมายเฉพาะ หนำหน้ำคำอื่น เพื่อเน้นความหมาย เช่น คำ “มหา” เป็นคำวิเศษณ์ แปลว่าบึงใหญ่ เมื่อนำหน้ำคำอื่น คำนั้นจะมีความหมายบึงใหญ่ขึ้น

ฝึกอ่านและสังเกต

มหา (บึงใหญ่) + สมุทร (ทะเล) เป็น มหาสมุทร (ทะเลบึงใหญ่)

มหา (") + กุศล (ความดี) " มหากุศล (ความดีบังบึงใหญ่)

มหา (") + ราช (กษัตริย์) " มหาราช (กษัตริย์บังบึงใหญ่)

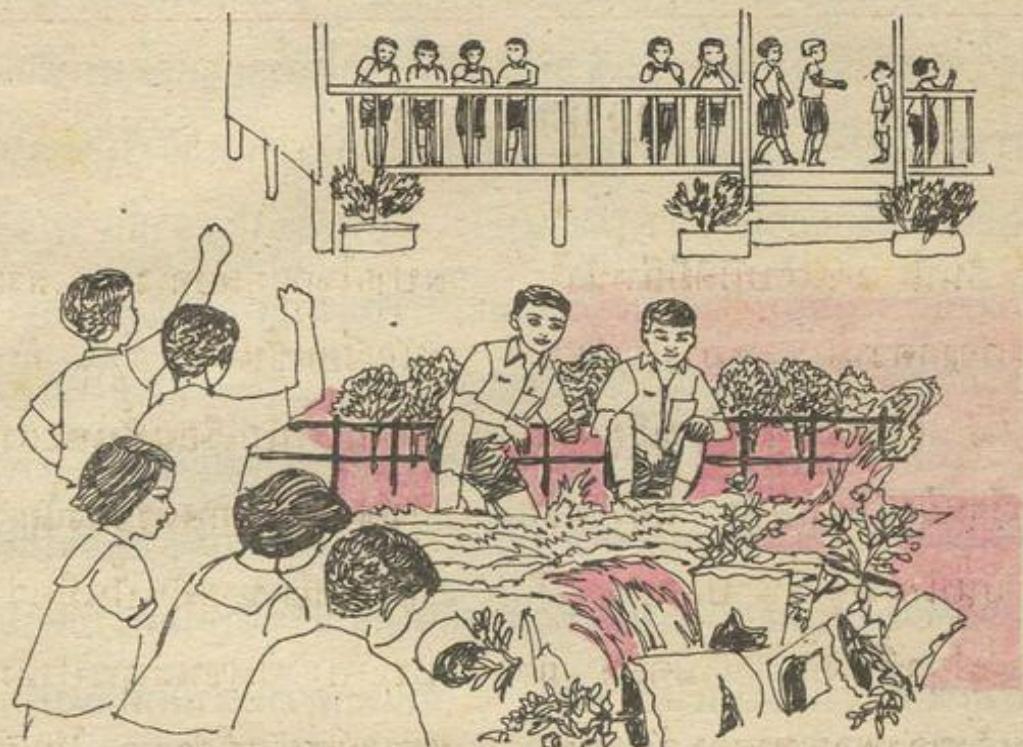
มหา (") + กາພ (ลักษณะที่ น่ากลัวของ น่ากลัวของ
คนตาย) " มหาກາພ (ในค่าวามหมาย
ของบทนี้แปล
ว่าดุร้ายมาก)

บทที่ ๒๐

ความสามัคคี

วันนี้ มนีกับปิติมีสีหน้าไม่ค่อยสบายใจอยู่ตลอดเวลา สาเหตุเนื่องมาจากความบาดหมางใจกัน ระหว่างนักเรียนชั้น ป. &/๑ กับชั้น ป. &/๒ เรื่องมีอยู่ว่าโรงเรียนแบ่งเนื้อที่ดินให้นักเรียนชั้นละแปลง ให้นักเรียนฝึกงานเกษตร และจัดงานประกวดผลิตผลเกษตรของนักเรียน ทุกปี ปีนี้นักเรียนชั้น ป. &/๑ คือชั้นของมนีหมายมั่นบันมีอว่าจะพยายามปลูกพืชผัก ไม่ดอก และไม้ประดับ ให้ชนะการประกวด ความหวังของพากขาดูจะสัมฤทธิ์ผล เพราะพืชพันธุ์ต่าง ๆ ในแปลง งอกงามกว่าแปลงของชั้นอื่น ๆ

ครั้นแล้วเมื่อเช้านี้ พากขาไปดูแปลงฝึกงานเกษตรก์เห็นพืชพันธุ์ ที่ปลูกไว้หักล้มเสียหายหมด ไม่ดอกซึ่งกำลังบานสะพรั้งดงามถูก เหี้ยบยำjam din กระถางแตกกลิ้งไปคนละทาง ต้นไม้ที่เหลืออยู่ เป็นต้นแล็ก ๆ จะช่วยกันทะนบบำรุงอย่างไร ก็คงไม่ทันงานประกวด เป็นแน่ นักเรียนชั้น ป. &/๑ ส่วนใหญ่มีความโกรธแค้นเป็นอันมาก เพื่อนคนหนึ่งสันนิษฐานว่าอาจจะเป็นการกลั่นแกล้งของนักเรียนชั้น ป. &/๒ เพราะแปลงฝึกงานเกษตรอยู่ติดกัน และพืชพันธุ์ของนักเรียน ชั้น ป. &/๒ งามเป็นรองของพากขาnid deiywa ถ้าพากขาไม่มีผลิตผล

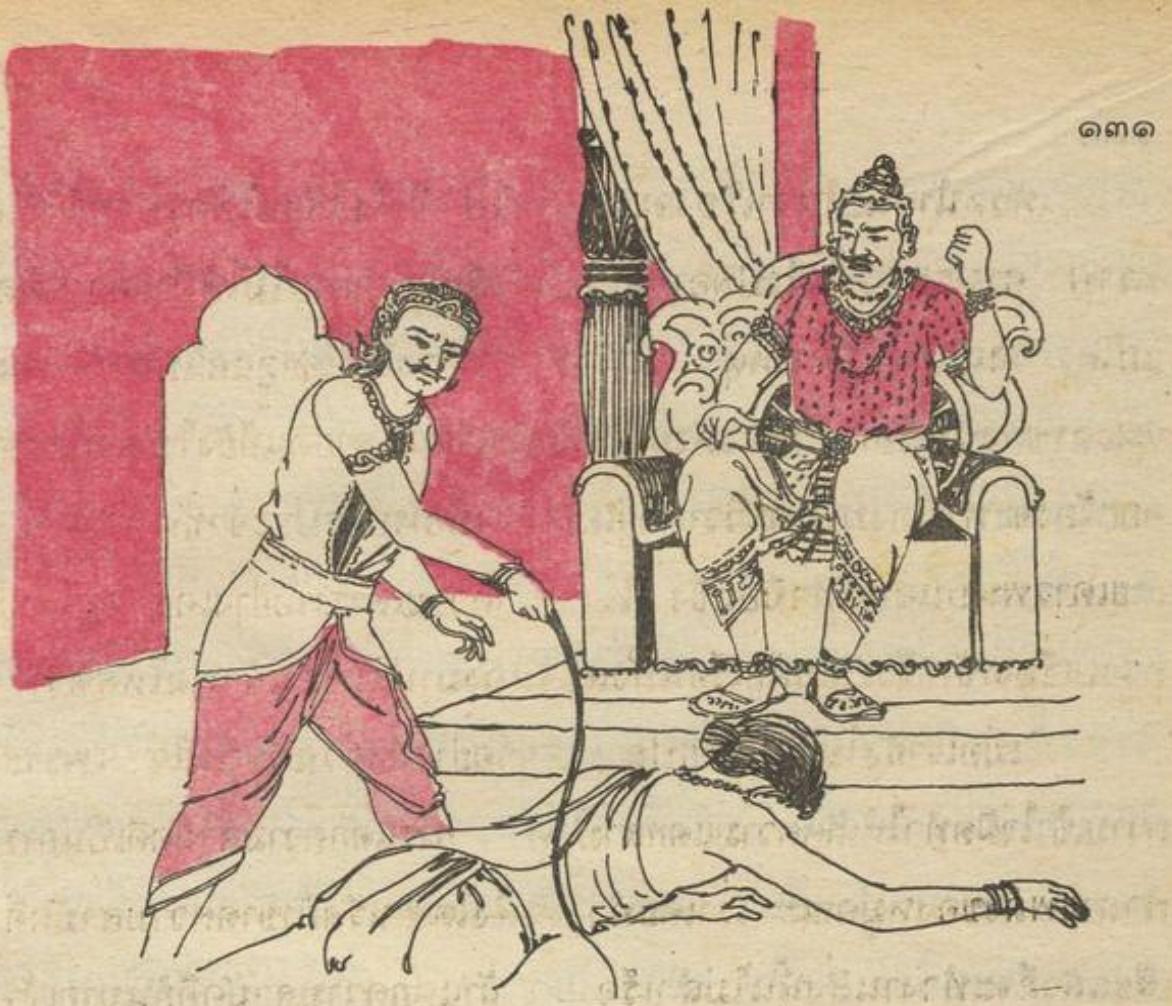

ส่งเข้าประกวดแล้ว ชั้น ป. ๕/๒ ก็ชนะการประกวดอย่างแน่นอน หลายคนหูเบา ปักใจว่าเป็นเช่นนั้น จึงพูดจาถากถางและต่อว่าต่อขาน กันขึ้น นักเรียนชั้น ป. ๕/๒ ปฏิเสธว่าไม่ได้ทำจึงถูกหัวปากแข็ง แล้วเกิดทะเลาะวิวาทกัน ปิติและหัวหน้าชั้นไปสอบถามการโรงดู การโรงก็ไม่รู้ว่าใครเป็นคนทำ เข้าจึงพยายามไก่เลี้ยง เมื่อยังไม่ ทราบแน่ว่าใครเป็นผู้ทำ ครรจะช่วยกันสืบหาต้นเหตุก่อน “ไม่ควรด่วน ปักใจ แต่มีพวgnักเรียน ป. ๕/๑ หลายคนเป็นพวหัวแข็ง ไม่ยอมลดราวาศอกลงง่าย ๆ ปิติจะซื้อของแสดงเหตุผลอย่างไรก็ทำไขหูเสีย

หัวหน้าชั้นเห็นว่าเรื่องจะลุกมาไม่ไปเรียนให้ครูประจำชั้นทราบ ครูประจำชั้นจึงปลองโynไม่ให้เสียใจ และไม่ให้ป้ายความผิดแก่ใคร จนกว่าจะรู้ต้นเหตุ แล้วกำชับการโรงให้ค้อยดูแลและลงฝึกงานเกษตรของนักเรียนทุกห้องด้วย แต่นักเรียนหลายคนก็ยังไม่หายโกรธคอยจ้องจะหาเรื่องทะเลาะวิวาทอยู่เสมอ เมื่อพบครูประจำชั้น ป.๕/๒ เศยเคารพนบนอบก์ทำมือแข็ง “ไม่แสดงความเคารพอย่างเคย ครูใหญ่ทราบเรื่องเข้า จึงเรียกนักเรียนทั้งสองห้องมาประชุมแล้วพูดให้สติว่า

“เมื่อเรายังไม่รู้ต้นสายปลายเหตุก็อย่าเพิ่งค่วนตัดสินใจ เพราะความเข้าใจผิดทำให้เกิดความแตกสามัคคี การแตกความสามัคคีเป็นการทำลายพลังของหมู่คณะ เราเคยทำงานสิ่งใดสำเร็จถ้าขาดความสามัคคีเสียแล้วก็จะทำงานสิ่งนั้นไม่สำเร็จ ถ้าแตกความสามัคคีกันมากเข้าบ้านเมืองก็จะระส่ำระสาย เป็นโอกาสให้แก่ศัตรูผู้คิดร้าย เหมือนเรื่องกษัตริย์ลิจฉวีครั้งโบราณ ต้องเสียบ้านเมืองให้แก่ศัตรู สาเหตุก็มาจากเรื่องเล็กนิดเดียว แล้วลูกلامไปจนต้องเสียบ้านเมืองในที่สุด” แล้วครูใหญ่ก็เล่าเรื่องกษัตริย์ลิจฉวีโดยสังเขปให้ฟังว่า

พระเจ้าอชาตศัตรูเป็นกษัตริย์รองกรุงราชคฤห์ มีพระประสงค์จะปราบปรามกษัตริย์ลิจฉวีแห่งแคว้นวชชีให้อยู่ในอำนาจ แต่ไม่สามารถจะปราบได้ เพราะกษัตริย์ลิจฉวีตั้งอยู่ในอปรานิยธรรม ๗ คือ ธรรมะที่นำมาซึ่งความเจริญอย่างมั่นคง มิได้มีความร้าว ran กัน จะทำสิ่งใดก็ทำด้วยกันด้วยความพร้อมเพรียง “ไม่มีเกียงงอน ไม่มีถือเข้าถือเรา

พระเจ้าอชาตศัตรูจึงปรึกษากับอัมมาตย์ชื่อ วัสสการพราหมณ์ วัสสการพราหมณ์เป็นคนฉลาด คิดอุบายให้กษัตริย์ลิจฉวีแตกความสามัคคีกัน โดยให้พระเจ้าอชาตศัตรุทรงแก้ลังทำเป็นพิโรธตน เพราะเหตุที่ทูลคัดค้านมให้ยกไปปราบปรามกษัตริย์ลิจฉวี ให้ลงพระราชอาชญาอย่างหนักคือโดยตีจนเนื้อตัวแตกยับและслับไป เมื่อฟื้นขึ้นมาก็โกรธศรีษะวัสสการพราหมณ์ ประจำแผลขึ้นไปแล้วขึ้นไปเสียจากกรุงราชคฤห์

วัสสการพราหมณ์ชัดเชพเนจรไปจนถึงแคว้นวัชชี เข้าไปสวามิภักดิ์ต่อ กษัตริย์ลิจฉวี กษัตริย์ลิจฉวีไม่ทรงทราบกลอุบายนี้ เห็นวัสสการพราหมณ์มีบาดแผลและถูกโกรธศรีษะประจำ จึงทรงเชื่อว่า

วัสดุการพราหมณ์ถูกขับไล่ออกจากบ้านเมืองจึงทรงรับไว้ และทรงเห็นว่าวัสดุการพราหมณ์เป็นผู้ทรงคุณวุฒิเฉลี่ยวฉลาด จึงทรงตั้งให้เป็นผู้วินิจฉัยคดีต่าง ๆ และให้เป็นอาจารย์สอนศิลปวิทยาแก่พระราชนมารทึกหั้งหลายด้วย ระยะแรกวัสดุการพราหมณ์ก็ปฏิบัติหน้าที่โดยเต็มความสามารถ เป็นผลดีแก่แคว้นวัชชีขึ้นตามลำดับ จนเหล่ากษัตริย์ลิจิวีทรงวางพระทัย

เมื่อวัสดุการพราหมณ์หยิ่งรูว่าบรรดาภษัตริย์ลิจิวีมิได้มีความระวางแคลงใจตนแล้ว จึงดำเนินกลอุบายนุแหย่พระราชนมารทึกหั้งหลายให้พิโรธโกรธเคืองกัน ไม่ชาเรื่องก์ลูกلامไปถึงพระราชนิศาดา พระราชนารดา ต่างทรงขัดเคือง แตกร้าวกันไปหมด ไม่พร้อมเพรียงสมัครสโมสรกันเหมือนแต่ก่อน อปริหนานิยธรรม ๗ ที่ทรงเคยร่วมกันปฏิบัติ

อย่างเคร่งครัดก็แตกทำลายลงโดยสิ้นเชิง วัสดุการพราหมณ์ลงตีกลองนั้นประชุมก็ไม่มีกษัตริย์องค์ใดไปประชุม เพราะต่างองค์ต่างทรงถือทิฐี วัสดุการพราหมณ์เห็นเช่นนั้น จึงลอบส่งข่าวไปทูลพระเจ้าอชาตศัตรู พระเจ้าอชาตศัตรูจึงทรงยกกองทัพมาปราบปรามเหลา กษัตริย์ลิจวี และได้แคร้นวัชชีไว้ในอำนาจอย่างง่ายดาย วัสดุการพราหมณ์ทำการครั้งนี้ ใช้เวลาเพียงสามปีก็สามารถทำลายกษัตริย์ลิจวีได้

ครูใหญ่กล่าวสรุปว่า “อย่าให้เรื่องเพียงเล็กน้อย เป็นเครื่องทำลายความสามัคคี ควรไตร่ตรองให้ถ่องแท้ โรงเรียนของเราต้องการให้นักเรียนรักใคร่สามัคคีกัน ประเทศชาติของเราก็ต้องการให้ประชาชนรักใคร่สามัคคีกัน เราจึงจะอยู่รอด”

พอเลิกประชุม นักเรียนทั้งสองห้องบางคนมานั่งจับกลุ่มอภิปรายกัน และวิพากษ์วิจารณ์ถึงต้นเหตุที่ทำให้พิชพันธุ์งานเกษตรของชั้นป. &/๑ เสียหาย แต่บางคนไม่ร่วมแสดงความคิดเห็นแต่อย่างใด มีนักเรียนชั้น ป. &/๑ คนหนึ่งยังกราดเดืองอยู่ไม่หาย ปิดสังเกตเห็น จึงพยายามพูดให้เข้าหายขุนเดือง แต่เขาก็ยังใจแข็ง “ไม่ยอมรับฟังเหตุผลของปิติ ปิติจึงชวนเข้าไปตรวจดูร่องรอยที่แปลงผี้งงานเกษตร อีกครั้งหนึ่ง

เด็กทั้งสองไปถึงแปลงผี้งงานเกษตร เห็นเพื่อนหลายคนกำลังสำรวจดูตามพื้นดิน แต่ร้อยต่าง ๆ สับสนเหมือนจะใจจำารงหรือกลบเกลื่อนไม่ให้ครอจับได้ ปิตินั่งคุกเข่า ก้มลงมองตามใบไม้และกระถาง เพื่อน ๆ ก็ตาม ต่างคนนั่งเงียบพยายามเพ่งมองอย่างถี่ถ้วน

“มีขันอะไรไม่รู้หลุดอยู่ตรงนี้กระจุกหนึ่ง” เพื่อนคนหนึ่งร้อง
บอก ปิดและคนอื่น ๆ เข้าไปดู เห็นขันสีดำลับขาวกระจุกหนึ่งติด
อยู่ที่หนามกุหลาบ ปิดกัมลงมองจนชิดกีสันนิษฐานว่า ต้องเป็นขัน
สุนัขหรือขันแมวแน่นอน หนามกุหลาบนั้นอยู่ที่กิ่งต่ำ ๆ เข้าจึงแน่ใจว่า
เป็นขันแมวมากกว่าขันสุนัข

“คงจะเป็นขันหมา” เพื่อนคนหนึ่งออกความเห็น “มั่นคงมา
กัดกันอยู่แล้วนี้ จึงทำให้ตันไม้ของเราหักล้มระเนระนาด”

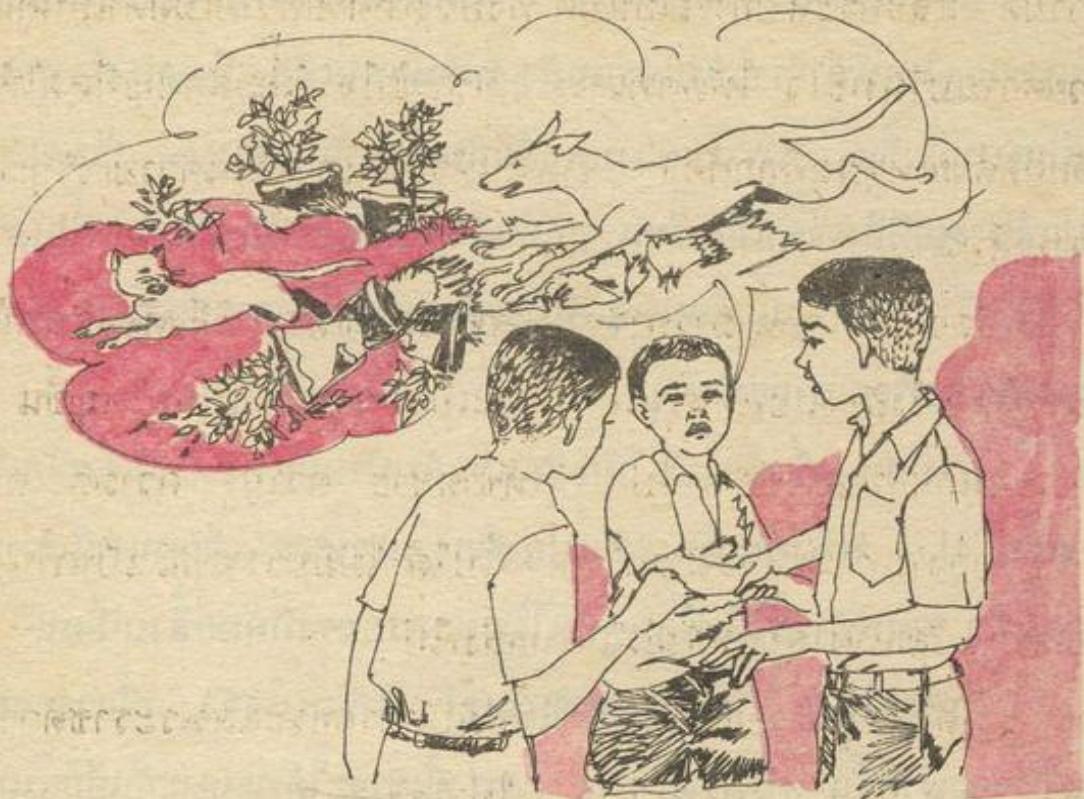

ปิดและเพื่อน ๆ เห็นด้วย แต่สังสัยว่าเหตุใดจึงไม่มีรอยของมันปรากฏให้เห็น รวมกับคราบแกลงเปี่ยดินกลบเสีย ถึงอย่างไรทุกคนก็รู้สึกสบายใจขึ้น เพราะความสังสัยนักเรียนชั้น ป. ๕/๒ เริ่มจะหมดไปแล้ว พอดีถึงเวลาเลิกเรียน ทุกคนจึงกลับไปที่ห้องเรียน เพื่อเตรียมตัวกลับบ้าน ปิติชวนเพื่อนคนเดิมไปซุ่มคอยดูเหตุการณ์ที่แปลงผีงานเกษตรของพวงเข้าอยู่ห่าง ๆ

ประมาณครึ่งชั่วโมง นักเรียนก็กลับบ้านกันหมด มีเด็กนักเรียนชายชั้น ป. ๑ สองคนเดินมาที่แปลงผีงานเกษตร เด็กคนหนึ่งท่าทางแก่นแก้ว พูดพลางซึ้งให้เพื่อนดูตันไม้มะกระถางที่ล้มกลิ้งเกลื่อน

“เอ็งรู้ไหม เขากำลังกันใหญ่ ข้าชอบใจจัง เดียวข้าจะทิ้งตันไม้มองพวงชั้น ป. ๕/๒ บ้าง พรุ่งนี้เขاجาได้กำลังกันอีกสนุกดี”

“ข้าไม่เห็นสนุกเลย เอ็งชอบทำให้คนทะเลกันหรือ ข้าไม่ชอบ ข้าจะกลับบ้านละ” ว่าแล้วเด็กอีกคนหนึ่งก็เดินกลับไป ปิติจึงรีบอุกมาหาเด็กท่าทางแก่นแก้วคนนั้น พอดีกันนั้นเห็นปิติก็ตกใจทำท่าจะวิงหนี เพื่อนของปิติจึงจับตัวไว้ ปิติพูดจาปลอบโยน จนเด็กเกิดความรู้สึกว่างใจ และเล่าความจริงให้ฟัง บ้านของเข้าอยู่ที่ตลาดใกล้ ๆ โรงเรียน เมื่อเย็นวานนี้ เข้าพาสุนขของเขามาวิงเล่นที่โรงเรียน สุนขของเข้าเห็นแมวจึงวิงໄล แมววิงหนนมีที่นี่ สุนขก็ໄลกัดทำให้ตันไม้และกระถางล้มแตกไปหมดดังที่เห็น เมื่อเมวหนนไปได้ เข้าจึงใช้ไม้เขี่ยรอยเท้าต่าง ๆ ให้ดินกลบเสีย ปิติถามว่าเหตุใดจึงทำเช่นนั้น เข้าตอบว่า เขากลัวการโรงจับໄได้ เพราะการโรงเคยเห็นเข้าพาสุนขมาวิงเล่น

เสมอ ปิติจึงกล่าวตักเตือนด้วยว่า “น้องเอี้ย การทำให้คนໂกรธเคืองกันนั้นไม่ใช่สิ่งที่น่าทำ เพราะจะเกิดการแตกความสามัคคีกันทำให้ทุกคนเดือดร้อน ในที่สุดน้องก็ต้องเดือดร้อนด้วย พรุ่งนี้ขอให้น้องไปเล่าความจริงให้พวากพึฟัง จะได้หายໂกรธเคืองกัน” เด็กนั้นรับคำอย่างเต็มใจ เพื่อนของปิติจึงปล่อยตัวให้กลับบ้าน เขาทิ้งสองรูสีก์โลงอกที่เรื่องลงโดยด้วยดี

ปิติเคยอ่านกระแสงพระราชนารีของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวซึ่งประทับใจเขาอย่างไม่มีวันลืมเลือนเลยว่า “ผู้ที่เกิดก่อน ผ่านชีวิตมาก่อน ต้องสังเคราะห์ผู้เกิดตามมาภายหลัง ด้วยการถ่ายทอดความรู้

ความดี และประสบการณ์อันมีค่าทั้งปวงให้ด้วยความเมตตาเอ็นดูและด้วยความบริสุทธิ์ใจ ให้เขาทราบ ให้เข้าเข้าใจ และสำคัญที่สุดให้เขารู้จักคิดด้วยเหตุผลที่ถูกต้อง จนเห็นด้วยตนเองได้ในความเจริญและความเสื่อม

โดยนัยนี้ บิดามารดาจึงต้องสอนบุตรธิดา พึงต้องสอนน้องคนรุ่นใหญ่จึงต้องสอนคนรุ่นเล็ก และเมื่อคนรุ่นเล็กเป็นผู้ใหญ่ขึ้น จึงต้องสอนคนรุ่นหลังต่อ ๆ ไป ไม่ให้ขาดสาย ความรู้ ความดี ความเจริญของงานทั้งมวลจึงจะแฝ่ไฟคาลไปได้ ไม่มีประมาณ เป็นพื้นฐานของความวัฒนาพาสุกอันยั่งยืนในโลกสีบไป”

ปิตุรุสสีกภูมิใจอย่างยิ่งที่เข้าได้ปฏิบัติตามกระแสพระราชนิรันดร์ แล้ว และจะยึดถือปฏิบัติต่อไปอย่างไม่เสื่อมคลาย

แบบฝึก

๑. ภาษาไทยนิยมใช้คำข้อนที่มีเสียงสัมผัสคล้องจองกัน ทำให้ฟังไพเราะ และนิความหมายดีกว่าใช้คำธรรมดា

ฝึกอ่านและสังเกต

เคารพ - เคารพนบนอบ	ขับไล่ - ขับไล่ใส่ส่ง
ໂກຣາ - ພິໂຣທໂກຣາເຄືອງ	ໝາຍມັນ - ໝາຍມັນປັ້ນມືອ
ຮະແວງ - ຮະແວງແຄລົງໃຈ	ພເນຈຣ - ຜັດເຊີພເນຈຣ

๒. คำที่ใช้ ก น ต้องอ่านเขียนบ่อย ๆ จึงจะจำได้

ฝึกอ่านและสังเกต

ประการศกิตติศพท	ประเทศรับศด្ឋຽວយ
ພຶຄດູມີເລຄນຍ	ທັວທຸກທີຄມິຕຣໄພຄາລ
ທຸກທີກໂກຮທັນ	ເກບາລຈັດນິທຣຄກາຣ
ກຮຍຄດ້ອງບິນສາລ	ເລີຍຄັດ໌ຄຣີໄມດີທິນາ
ຖາມືຜູ້ລັນໄດ້	ໄດ້ຂ່າວໂຈ່າໂນໝ່າ
ເດືອນຄີ່ຍີ້ໃຫຮກ່າ	ທັ້ງເບໍ່ຊູຈາກໜັດວິຍີໍພລັນ
ນຸ່ມຍີ້ປະຖຸຮ້າຍ	ໄກໝພິ່ມຫາຍທຣາຄວັນ
ເກມດຽບ່ວຍປ້ອງກັນ	ເປັນພິເສດ່າຂ້າວໜ້າ

๓. คำที่เป็นสำนวน นักจะนำความจริงจากเหตุการณ์ หรือเรื่องราว อ้างหนึ่ง นาใช้เปรียบเทียบความหมายกับการกระทำที่คล้ายกัน การเลือกความหมายของคำ ต้องพิจารณาให้ตรงกับเนื้อเรื่อง ฝึกอ่านและสังเกต

หูเบา เปรียบเหมือนของเบา ปลิวไปมาง่าย จึงหมายความว่า เห็นคนง่าย

ปากแข็ง เปรียบเหมือนของแข็ง ไม่เปลี่ยนแปลงง่าย จึงหมายความว่า ยืนคำเดิมไม่ยอมเปลี่ยน

น้อแข็ง เปรียบเหมือนของแข็ง จึงหมายความว่า ไม่ยอมให้ ใจง่าย ๆ

โล่งอก เปรียบเหมือนหายใจล่อง รู้สึกปลอดโปร่งในอก จึงหมายความว่า ไม่ห่วง ไม่กังวล

ทำไหหู เปรียบเหมือนเปิดหูทั้งสองข้าง เสียงผ่านตลอด จึงหมายความว่า ไม่ได้ยิน หรือทำเป็นไม่ได้ยิน

๔. คำบางคำมีความหมายหลายอย่าง บางคำมีความหมายอย่างเดียวกัน หรือคล้ายกัน ต้องเลือกใช้คำที่มีความหมายเหมาะสมกับบุคคลโอกาส หรือเนื้อเรื่อง

ฝึกอ่านและสังเกต

๔.๑ คำเดียวกันที่มีความหมายหลายอย่าง

แปลง - เปลี่ยนแปลง ดัดแปลง แปลงกาย แปลงผ้า

๔.๒ คำที่มีความหมายเหมือนกัน

hma - สุนัข หัว - ศีรษะ ทะเล - วิวาท

๔.๓ คำที่มีความหมายคล้ายกัน

เร็ว - ด่วน ประกวด - แข่งขัน

ข้าศึก -ศัตรู ประการ - โฆษณา

๕. คำสามัญเมื่อจะใช้เป็นคำราชศัพท์ อาจใช้คำว่า “พระราชนิพัทธ์” หรือ “ทรง” นำหน้า

ฝึกอ่านและสังเกต

คำสามัญ	คำราชศัพท์	
บิดา	พระราชนิพัทธ์บิดา	(นำหน้าคำนาม)
บุตร	พระราชนิพัทธ์บุตร	(นำหน้าคำนาม)
ประสูติ	พระราชนิพัทธ์ประสูติ	(นำหน้าคำกริยา)
ยกกองทัพ	ทรงยกกองทัพ	(นำหน้าคำกริยา)
ทราบ	ทรงทราบ	(นำหน้าคำกริยา)
แก้ลังท่า	ทรงแก้ลังท่า	(นำหน้าคำกริยา)
เห็นว่า	ทรงเห็นว่า	(นำหน้าคำกริยา)
รับไว้	ทรงรับไว้	(นำหน้าคำกริยา)

๖. การอ่านเรื่องต่างๆ อาจจับใจความ หรือรู้สึกนำเสียง และอารมณ์ของตัวละครได้จากเครื่องหมายและวิธีเขียน

ฝึกอ่านและลังกวด

“เมื่อเรายังไม่รู้ต้นสายปลายเหตุก็อย่าเพิ่งด่วนตัดสินใจ เพราะความเข้าใจผิด ทำให้เกิดการแตกความสามัคคี....” เป็นข้อความเชิงแนะนำ ตักเตือน หรือสั่งสอน

“คงจะเป็นขันหมา” กล่าวลophys อย่างสงสัย เหิงขอความเห็น เวลาอ่าน ออกเสียงชื่อรูนดา เพราะ “ไม่ใช่คำตาม

“ใครทำกระถางของฉันแตก?” ถามด้วยความสงสัย

“ใครทำกระถางของฉันแตก!” พูดด้วยความโโนโห

“เรียนจบครบบหนี้ ถึงสิ้นปีการศึกษา

วีรบามานะลา แต่มาเนี่และซูใจ

ปิติเพชรจันทร มีจากราไปที่ไหน

เพื่อนเพื่อนอย่าห่างไกล เปิดอ่านบ้างเหมือนอย่างเคย”

กล่าวแสดงขอร้องและเชิญชวน

๗. ภาษาไทยเรียนง่ายและน่าความไฟเราะ เป็นภาษาประจำชาติไทย นักเรียนเป็นคนไทยต้องช่วยกันรักษาไว้

นักเรียนรู้ไว้

คำไทยไฟเราะ

นีเสียงเสนางะ

เพราะดีหนักหนา

อ่านเขียนเรียนง่าย	ลนายนุรา
กฎมิใช่ภาษา	ชาติไทยเราดี
ช่วยกันดำเนรง	จรรยาศักดิ์ศรี
ภาษาไทยนี้	จักต้องเกิดทุน
เราใช้สื่อสาร	ฟังอ่านเพินพูน
อย่าให้เสื่อมสูญ	เอกสารลักษณ์ไทย
ทั้งพุดทั้งเขียน	หากเพียรใส่ใจ
อย่าให้เฉื่อย	ต้องแม่นยำโดย

คำประพันธ์ในหนังสือเรียน

หั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ เล่ม ๒

บทที่ ๑๒ เกียรติศักดินักรบไทย จากกาชาติยานุสรณ์ พระนิพนธ์ของ
สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี

บทที่ ๑๔ กรรมของนายประกัน บทประพันธ์ของ นางรัชนี ศรีไพรวรรณา

บทที่ ๑๖ ศึกถาง จากร้องสามกรุง พระนิพนธ์ของพระราชนววงศ์เชอ
กรมหมื่นพิทยาลงกรณ์

บทที่ ๑๗ ราชากู้ขอบเรื่องโภหก บทประพันธ์ของเด็กหญิงจิตติพร
พลอยดี นักเรียนชั้นประถมปีที่ ๖ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัย
ศรีนครินทร์ วิโรฒ ปทุมวัน

หนังสืออ่านนอกเวลา

หนังสือส่วนนี้เป็นส่วนที่ให้นักเรียนอ่านนอกเวลาเรียน นักเรียนจะใช้เวลาว่างตอนได้อ่านก็ได้ จะอ่านจบในคราวเดียว หรืออ่านหลายครั้งจึงจบก็ได้ เมื่ออ่านจบแล้วให้ทำกิจกรรมท้ายเรื่องด้วย

การให้นักเรียนอ่านหนังสือนอกเวลาไม่เพื่อให้ได้อ่านเรื่องที่สนุกสนานเพิ่มเติมจากหนังสือเรียน นักเรียนจะได้มีความรู้กว้างขวางยิ่งขึ้นกว่าเดิม และฝึกฝนตนเองให้สนใจอ่านหนังสืออยู่เสมอ แม้เมื่อการศึกษาเล่าเรียนในโรงเรียนเสร็จสิ้นไปแล้วก็จะได้มีนิสัยรักการอ่านติดตัวอยู่ เพราะการอ่านทำให้มีความรู้ ความคิด มีความเฉลี่ยฉลาดทันต่อเหตุการณ์ต่าง ๆ ทำให้ตนเองมีความเจริญก้าวหน้าขึ้นตามลำดับ นักเรียนจึงต้องฝึกฝนตนเองให้รักการอ่านจนติดเป็นนิสัย

การผจญภัยของผ้าขี้ริว

บทนำเรื่อง

เรื่องการผจญภัยของผ้าขี้ริวนี้ เด็กหลุ่งกฤษณา จิตราเร และเด็กชายไวกุณฐ์ มโนรัตน์ นักเรียนชั้นประถมปีที่ ๕ - ๖ โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เป็นผู้เขียนเรื่องและวาดภาพประกอบ เป็นเรื่องที่ชนะการประกวดรางวัลตีเด่นประเภทเรื่องสั้น และนิทาน ในงานสัปดาห์เยาวชนนักเขียน ระดับประถมศึกษา ที่กรมวิชาการร่วมกับสมาคมภาษาและหนังสือแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ได้จัดขึ้นระหว่างวันที่ ๑๘ - ๒๒ ธันวาคม ๒๕๒๑ ผลงานเรื่องนี้ แสดงให้เห็นความสามารถของเยาวชนไทย ในการจัดทำหนังสือสำหรับเด็กที่มีเนื้อหาและภาพวาดประกอบ อันเหมาะสมกับความต้องการอ่านของผู้อ่านคือเยาวชนในวัยเดียวกัน การที่เลือกเรื่องที่ผู้เขียนและผู้วาดเป็นเยาวชนวัยเดียวกับผู้อ่านนี้ ก็เพื่อเป็นแนวทางและเป็นเครื่องส่งเสริมกระตุ้นให้เยาวชนอื่น ๆ เกิดความสนใจอยากรอแสดงความสามารถในเชิงการประพันธ์ เช่นนี้บ้าง และเมื่อได้ทดลองความสามารถนี้หลาย ๆ ครั้ง ก็จะเป็นแนวทางนำไปสู่การเป็นนักเขียนเรื่องและวาดภาพประกอบหนังสือสำหรับเด็กต่อไปในอนาคต

การผจญภัยของผ้าขี้ริ้ว

สวัสดีค่ะ เพื่อน ๆ แ昏 ! ฉันรู้สึกอายจังเลยค่ะ แต่ก็มีความ

ยินดีมากที่ได้มาเล่าเรื่อง
ของฉันให้เพื่อน ๆ พึ่ง
ไม่ต้องถามหารอค่ะว่า
ฉันเป็นใคร เพราะฉัน
กำลังจะบอกเพื่อน ๆ
อยู่นี่ໄงะค่ะว่า ฉันคือ
“ผ้าขี้ริ้ว” ไม่ต้องให้

คำจำกัดความมากมายอะไรรอ กันนะคะ กับคำว่า “ผ้าขี้ริ้ว” เพราะ
เพื่อน ๆ คงรู้จักกันดีทุกคน และยังเคยใช้พวงพ้อของฉันเชื้ดข้าวของ
ต่าง ๆ ด้วยใช่ไหมคะ ?

วันนี้ฉันนอนอยู่หน้าห้อง
น้ำในครุฑานน์ของนายกเทศมนตรี
(ขอใช้คำว่าครุฑานน์เสิดนะคะ
มันโกรด)

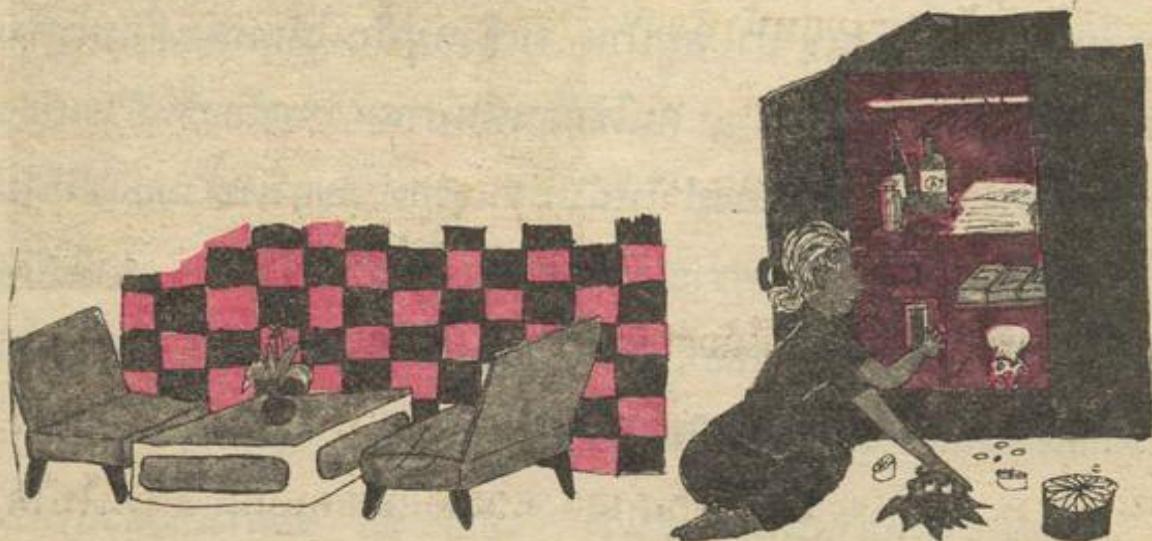
แต่เดิมนะ ฉันไม่ได้อยู่ที่นี่หารอค่ะ ฉันเป็นงานเงาของเด็กชาย
เล็ก ๆ คนหนึ่ง ซึ่งอาศัยอยู่ที่หมู่บ้านจัดสรรแห่งหนึ่ง靠近ชานเมือง
ต่อมาก็ ปีเห็นจะได้ ฉันก็เก่าลง และเด็กชายคนนั้นก็ใส่ฉันไม่ได้
อีกแล้ว รวมทั้งเขาก็ไม่มีน้องเสียด้วยซี ฉันก็เลยต้องแปรสภาพลงมา

การ
ผจญภัย
ของ
ผ้าขี้ริ้ว

กูรูป

เป็นผ้าขาว แ昏 ! เดิมจันเป็น “คน” รักความสะอาดเสียด้วยซี จัน จึงไม่ค่อยอยากรู้จะเช็ดผุนอันประอะเปื้อนอยู่ตามฝาผนัง หรือเช็ดคราบ กะเพที่หกลงบนโต๊ะเสียเลย แต่.....บัดนี้ จันรู้สึกยินดีมากที่เดียวที่จัน ได้เป็นผู้รักษาความสะอาดตามที่ต่าง ๆ และสิ่งของภายในบ้าน ประโยชน์ ของจันมีได้ลดน้อยลงไปกว่าการที่จันเป็นกังเงงแต่เดิมเลย แต่จันก็ ยังเป็นสิ่งที่ “สกปรก” ตามความคิดของคนอื่นอยู่นั่นเอง ทั้ง ๆ ที่ จันช่วยให้บ้านของเขาระสิ่งต่าง ๆ ในบ้านสะอาดน่ามองดูแท้ ๆ เข้า ควรจะชุมจันมากกว่าที่จะมาว่าจันเป็นสิ่งที่ “สกปรก” เสียอีก

วันหนึ่งคนใช้รื้อตู้เก่า ๆ แล้วนำจันไปเช็ดสิ่งต่าง ๆ ที่รื้อออก มา มีทั้งตับปี๊ผึ้งเก่า ๆ กล่องรูป เหรียญสถาปัตย์แดง อ้อ! ยังมีอีก เยอะยะ วันนั้นจันก็เลยสกปรกมาก คนใช้จึงนำจันไปปั้กและตาก จันไว้ที่ร้าวตากผ้า โดยไม่ได้ใช้มือหนีบหนีบจันไว้

สักครู่ก็มีลมกรรโชกมาอย่างแรง ฉันจึงปลิวมาติดที่กิงไม้ ฉันติดอยู่ที่นั่นทั้งวันเลย

แล้ววันรุ่งขึ้น ก็มีนกตัวหนึ่งบินมาคานฉันไป คงจะเอาฉันไปรองรังของเขากرامัง เอ้อ ! ค่อยยังช้ำหน่อย นี่ฉันจะได้ “บ้าเพ็ญ” ประโยชน์อันแปลกลาดอีกแบบหนึ่งแล้ว

แต่แล้ว.....ว้า ! เรื่องของฉันมี....แต่...อยู่เรื่อยเลย แต่แล้ว.....มีนกอีกตัวหนึ่งบินมาแล้ว แย่งฉันกับนกตัวเก่า ทั้งสองแย่งฉันอยู่ตั้งนานแน่ ในที่สุด....ตัวของฉันก็ขาดผิวออกเป็นสองส่วน ส่วนหนึ่งของฉัน ซึ่งเป็นส่วน

เล็ก ๆ ติดไปกับนกตัวใหม่ อีกส่วนหนึ่งติดไปกับนกตัวเก่า นกตัวเก่าบินคานฉันผ่าน ทุ่งนา ป่า หมู่บ้าน จนถึงหมู่บ้านในแหล่งเสื่อมโกร姆แห่งหนึ่ง มีเด็กชาย ๒ - ๓ คนใช้ก้อนหินปานก นกร้องขึ้นด้วยเสียงอันดัง การที่นกอ้าปากร้องทำให้ฉันหล่นจากปากของเข้า และเขาก็ไม่สามารถจะแย่งฉันคืนได้ เพราะเด็กเหล่านั้นตะครุบฉันไว้ เข้าจึงบินหนีไป ฉันสองสารเข้าจังเลย เด็ก ๆ พวgnีใจร้ายจริงหนอ เขามีได้ทำร้ายใครสักนิด ยังใช้ก้อนหินปานเขาได้ลงคอ

เด็กชายเหล่านั้นพูดถึงฉันว่า “เอ้ย! ชัย บอกทางเกงตัวนี้ให้ข้า เถอะ ข้าจะเอาไปให้แม่ข้าซ้อมให้น้องข้าใส่” เด็กชายคนหนึ่งซึ่งไม่ได้

สวมเสื้อ แต่สวมกางเกงสีน้ำเงินซึ่งเปื้อนผุนและถ่านจนสีติดจะดำเนินไปทุกที่พูดขึ้น “มันจะดีหรือ เดช ข้าก็ช่วยปานกเหมือนกันนา” เด็กชายที่ชื่อชัยพูด “ให้เดชไปเลอะซัย ให้น้องเดชมันใส่” เด็กชายอีกคนหนึ่งซึ่งทำทางเป็นหัวโจกและอายุมากที่สุดพูด “ขอบใจมากนะ พี่ก้อง” เดชพูด แล้วเดชก็นำจันเดินไปตามสะพานไม้เก่า ๆ ใต้สะพาน เป็นน้ำเน่าสีดำ ส่งกลิ่นเหม็นคลุ้ง และแล้ว....เดชก็มาหยุดที่บ้าน ซึ่งมีลักษณะเป็นเพิงพักเล็ก ๆ เขา ก้าวเข้าไปในบ้าน เรียกแม่ให้ดูกางเกง อวย่างยินดีว่า “แม่ ดูกางเกงตัวนี้ซี เดชเก็บมาให้” “ให้แดงใส่หรือ ลูก” แม่พูดพลาๆ ใช้มือлом “ลูกศรีษะของเดชเบา ๆ อวย่างรักใคร่ แล้วหยิบกางเกงมาดู “แล้วแม่จะซ่อมตรงที่ขาดให้ ขอบใจเดชมาก” แล้วแม่ของเดชก็ใช้เศษผ้าเก่า ๆ ผืนเล็ก ๆ มาปะที่ตัวจัน จันไม่ชอบ ตรงที่ปะนี่เสียเลย ดูไม่ใช่ตัวของตัวเอง มันเป็นผ้าเก่า ๆ สีซีด ๆ แต่ ก็ยังดีที่มันช่วยให้จันไม่ขาดเป็นรู ให้อีกแล้ว

แดง น้องของเดชใส่นั้นเสมอ ดูจะถูกใจเขายิ่งนัก เป็นผลให้ จันพอใจดีใจไปด้วย

แต่แล้ว...วันหนึ่งแดงไม่ได้ใส่นั้นอยู่ เขายังไงกางเกงตัวเก่า ส่วน จันกองอยู่กับกองเสื้อผ้า วันนั้นแดงคงหิวจึงงอ้าง และแม่ก็ไม่อยู่เสียด้วย จันก็ช่วยอะไรไม่ได้ แดงทรงมารือกกองเสื้ออย่างอารมณ์ไม่ดี “ไม่มีใครอยู่ ไม่มีใครห้ามแดงเลย ขณะนี้แดงเหมือนซังที่กำลังตกมันไม่มีใครห้ามได้ จันถูกแดงป้าอกมาทางหน้าต่างโดยแรงและตกลงไปในน้ำคราสีดำ ว้า! จันไม่ชอบกลิ่นน้ำคราเสียเลย จันloyตามน้ำครา

ไปเรื่อย ๆ แล้วลอดใต้สะพาน เวลานี้เองที่ฉันสังเกตเห็นว่ามีสิ่งต่าง ๆ ลอยอยู่ในน้ำมากมาย มีถุงพลาสติก หลอดกาแฟ ร่องเท้า ท่อนไม้ กระปองลินจี่ และสิ่งอื่น ๆ อีกมากมาย สภาพของฉันบัดนี้ ไม่เป็น

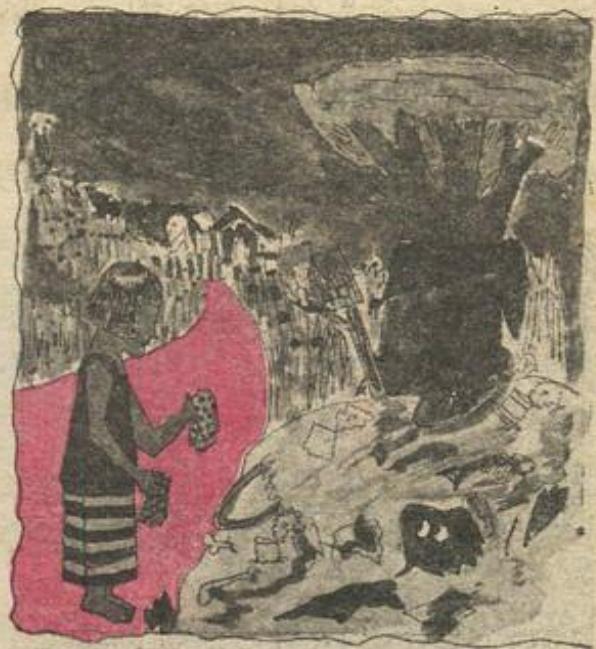

การเก็บอีกแล้ว ฉันลอยอยู่ในน้ำครึ่งตั้งเกือบ 1 สัปดาห์ ฉันจึงมาเกยผึ้ง ที่นั่นมีขยะมากมาย กองโตรจนดูเหมือนภูเขายะขานาด ย้อม ๆ กลิ่นน้ำเน่าเหม็น ๆ ก็ไม่ค่อยถูกกับฉันอยู่แล้ว ยิ่งมาพบกับกลิ่นขยะ ฉันยิ่งแย่ใหญ่ ตอนนี้ฉันเป็นผ้าສีด้า ๆ ตัวมีกลิ่นเหม็น ๆ ฉันไม่ชอบเลย

วันต่อมา ดวงอาทิตย์ทอแสงอ่อน ๆ ฉันลืมตาขึ้น รู้สึกว่า ตัวชุ่มไปด้วยน้ำค้างในยามเช้า แต่ไม่นานนัก...หยาดน้ำค้างเหล่านั้นก็ระเหยไปจนหมดและตัวฉันก็เริ่มแห้ง...จนแห้งสนิท เที่ยง...แสงแดดร้อนแรงจนตัวฉันแบบสลายลงไปเป็นจุณ ยามนี้ อากาศร้อนอบอ้าวจริง ๆ “ถ้ามีลมพัดมาสักวับหนึ่งก็จะดีทีเดียว” ฉันคิด “ฉันจะได้คลายร้อนและถ้าลมพัดแรง ๆ ฉันก็อาจจะได้ไปจากที่นี่” ยามเย็น...อากาศเย็นขึ้น ฉันรู้สึกสดชื่น ความร้อนและอบอ้าวในเวลาเที่ยงหายไปหมด “ไม่นานนักก็มีเด็กหญิงเล็ก ๆ คนหนึ่งเดินมาที่กองขยะ เมื่อเชօเห็นฉัน

เชอกก้มลงเก็บลันเข้ามานา จากนั้น
เชอกกเดินไปที่กองขยะคันหาดทุ่ง
พลาสติก และเศษผ้าจันเนื้อตัว
ตกป่า ใกล้ๆ...เชอจึงหยุดเก็บ
แล้วเดินออกไปจากที่นั่น

เชอพาลันมาถึงบ้านเล็ก ๆ
หลังหนึ่ง ตั้งอยู่อย่างโดดเดี่ยว
ห่างจากบ้านหลังอื่น ๆ เมื่อเชอ
เปิดประตูบ้าน ลันแผลเห็นหญิงสาว
ค่อนข้างสวยคนหนึ่งกำลังรีดผ้าอยู่ ผ้าที่รีดนั้นเป็นผ้าฝีมือที่เย็บริมอย่าง
เรียบร้อย ลันดูกรู้ว่าเป็นเศษผ้า แต่การเย็บริมผ้าอย่างเรียบร้อยทำให้
ผ้านั้นดูมีค่าขึ้น เด็กหญิงวางของที่เชอเก็บมาไว้ข้างผาผนัง หญิงสาว
หันมามองเด็กหญิงแล้วกล่าวว่า “ขอบใจมากจะปืน ลูกไปอาบน้ำ
อาบท่าเสียก่อนเถอะ ดูซึมอมแม่มจังเลย” ปืนเดินไปข้างในเพื่ออาบน้ำ

ฉันสอดสายตาไปรอบ ๆ บ้าน ก็แลเห็นกองถุงพลาสติกขนาดต่าง ๆ กันตั้งอยู่ ฉันจึงพอเดาได้ว่า ปืนมีอาชีพขายถุงพลาสติกและผ้าที่แม่กำลังรีด ส่วนคนที่ซื้อจะเอาไปทำอะไรก็แล้วแต่ ฉันนอนอยู่ข้างฝาผนังนั้นทั้งคืน เพราะปืนกับแม่ไม่ได้ย้ายฉันไปไว้ที่อื่น

รุ่งเช้า ปืนและแม่ช่วยกันซักผ้าที่ปืนเก็บมาและมีฉันรวมอยู่ด้วย ปืนกับแม่ซักผ้าอย่างสะอาด ทำให้ฉันสะอาดขึ้น แต่ยังไม่สะอาดที่เดียว นัก แม่จึงบอกปืนว่า “ผ้าฝืนนี้อย่าขายเลยนะลูก ยังไม่สะอาดดี เอาไว้ทำผ้าขี้ริ้วใช้ที่บ้านของเราก็แล้วกัน” “จั๊แม่” ปืนตอบ ตั้งแต่นั้นมา ฉันก็เป็นผ้าขี้ริ้วอยู่ที่บ้าน ส่วนผ้าอื่น ๆ ปืนก็เอาไปขายทุกวัน แต่ระยะนี้เป็นระยะเศรษฐกิจฝิดเดือง ปืนจึงขายผ้าไม่ได้เลย แม่จะขายถุงพลาสติกได้บ้าง แต่เงินที่ได้มาร์กพอยังสำหรับค่าอาหารไปวันหนึ่ง เท่านั้น แม่ของปืนเห็นไม่ได้การ จึงคิดจะออกไปหางานทำนอกบ้าน แต่โชคไม่ช่วยแม่เลย แม่ออกหางานวันแล้ว..วันเล่าจนเป็นสัปดาห์แม่ก็ยังไม่ได้งาน ฉันก็ได้แต่อยู่พร้อมให้แม่ได้งานทุกครั้งที่แม่ออกจากบ้าน

วันหนึ่ง....แม่กลับมานอนค่ำ แต่พอเข้ามาในบ้าน แม่แสดงอาการดีใจแทนอาการเชื่องชื้มเมื่อแม่ไม่ได้งาน “แม่คงได้งานแน่ๆ” ฉันนึกในใจ และก็เป็นจริง แม่บอกให้ปืนเก็บของและพูดว่า “แม่ได้งานเป็นคนใช้ที่บ้านนายกฯ ลูก ถึงแม้จะเป็นอาชีพที่ต้องดูแลแม่” ฉันก็เห็นด้วยกับแม่

จากนั้น...แม่และปืนก็ย้ายไปอยู่บ้านนายกเทศมนตรี โดยขนข้าวของหั้งหมดไปไว้ที่บ้านนายกเทศมนตรี ปืนเอجازน์ไปด้วย นี่แหละฉันถึงได้มาอยู่ที่นี่....

กิจกรรม

๑. ศึกษาคำและข้อความในเรื่อง

คำจำกัดความ	ข้อความที่เป็นความหมายของคำต่างๆ
คฤหาสน์	เรือนที่กว้างใหญ่ สวยงาม มีสิ่ง
นายกเทศมนตรี	หัวหน้าผู้บริหารงานในเขตเทศบาล
หมู่บ้านจัดสรร	หมู่บ้านที่จัดขึ้นเพื่อขายทั้งตัวบ้านและที่ดินให้แก่ผู้ประสงค์จะอยู่อาศัย
ไม้หนีบ	สิ่งที่หนีบผ้าให้ติดอยู่กับร้าว ทำด้วยไม้หรือพลาสติก
ชานเมือง	พื้นที่นอกตัวเมือง
สถาบันค์แดง	เงินหรือญสมัยก่อนทำด้วยทองแดงมีรูทรงกลาง มีค่าอันละ ๑ สถาบันค์

แหล่งเสื่อมโกร姆 บริเวณที่อยู่อาศัย ชึ่งสกปรก รกรุ่งรัง “ไม่ถูก
สุขลักษณะ”

สีดิดจะดា สีค่อนไปข้างสีดា (สีเกือบจะดា)

ช้างที่กำลังตกมัน อาละวาด โครงการขัดขวางไม่ได้ เมื่อ้อนอาการที่
ช้างตัวผู้มีน้ำมันซึมออกตามผิวนั้น ทำให้มี
อาการดุร้าย

น้ำครา น้ำเน่า สีดា มีกลิ่นเหม็น

หลอดกาแฟ หลอดกลมเล็ก ใช้ดูดน้ำ

ลินจี ผลไม้ชนิดหนึ่ง ผลกลม เปลือกสีแดงมีรส
เปรี้ยว ๆ หวาน ๆ

กระปองลินจี หมายถึงกระปองที่บรรจุลินจีเชื่อม (ในที่นี้
เป็นกระปองเปล่า)

จุน แตกละเอียด

เศรษฐกิจฝีดเคือง การซื้อขายไม่คล่องตัว

๒. บ่อเรื่องการผลกระทบของผ้าขาวว้า

๓. ช่วยกันอภิปรายหาเหตุผลหรือคำตอบของเรื่องต่อไปนี้

๓.๑ ทำไมในตอนแรก ผู้เขียนจึงกล่าวว่า “แหม! ฉันรู้สึกอายจัง
เลยค่ะ”

๓.๒ เหตุใดผู้เขียนจึงใช้คำว่า “ฉัน” แทน “ผ้าขาวว้า”

๓.๓ อะไรเป็นสาเหตุให้ผ้าขาวว้าได้ไปผลกระทบ

๓.๔ นกอะไรที่จะสามารถผ้าขาวว้าพาบินไปได้ไกล ๆ

๓.๕ คำ แหม! ว้า! เอี้ย! แสดงความรู้สึกอย่างไร

๓.๖ ถ้าลมพัดแรง ๆ ฉันก็อาจจะ “ได้ไปจากที่นี่” หมายความว่าอย่างไร

๓.๗ “ฉัน” หรือ “ผ้าขาวิว” มีนิสัยอย่างไร

๓.๘ การผจญภัยของผ้าขาวิวให้ข้อคิดอะไรบ้าง

๔. บอกตัวอย่างเหตุการณ์หรือกิริยาอาการที่มีลักษณะเหมือน “ช้างตกมัน”
๑ เรื่อง

๔. เลือกคำตอบที่คิดว่าถูกต้องแล้วนำไปอภิปรายกับเพื่อน

๔.๑ การเขียนเรื่องการผจญภัยของผ้าขาวิวนี้ลักษณะอย่างไร

ก. บรรยาย

ข. เล่าเรื่อง

ค. อธิบายเรื่อง

๔.๒ แทน! เดินฉันเป็น “คน” รักความสะอาดเสียด้วยซี่ เหตุใด
จึงเขียนคำว่า คน อยู่ในเครื่องหมายอัญประกาศ

ก. เพื่อเน้นว่า ผ้าขาวิวไม่ใช่คน

ข. เพื่อเน้นว่า คนเขียนเป็นคน

ค. เพื่อเน้นว่า คนเขียนพยายามเขียนให้ผ้าขาวิวมีลักษณะเหมือน

คน

๔.๓ “นี่ทั้งตลุนขี้ผึ้งเค้าๆ กล่องรูป เหวี่ยงสตางค์แดง โอ้ย! ยังนี่
อีกยะอะแซะ” คำ “โอ้ย!” แสดงความหมายว่าอย่างไร

ก. ถ้าจะบอกให้หมดก็เหนื่อย เพราะมีหลายอย่าง

ข. เหนื่อยมาก เพราะถูกคนใช้เช็ดของหลายอย่าง

- ค. เจ็บปวดมาก เพราะของเหล่านั้นวางอยู่บนผ้าขาวริ้ว
- ๔.๔ “หัวโจก” ในเรื่องนี้ หมายความว่าอย่างไร
- ก. คนที่โถกกว่าคนอื่น
 - ข. คนที่เก่งกว่าเพื่อน
 - ค. คนที่เป็นหัวหน้า
- ๔.๕ “เชื่องชื่น” นิความหมายตรงกันข้ามกับคำใด
- ก. ดีใจ
 - ข. ลิงโลด
 - ค. ตื่นเต้น
๖. เขียนเรียงความเรื่อง “การผลัญญักษ์ของ.....” ให้เลือกเขียนได้ตามใจชอบ

เนาคลี ลูกหมาป่า

บทนำเรื่อง

เรื่องมาคลีลูกหมาป่านี้ เป็นเรื่องแปลและเรียบเรียงมาจากหนังสือภาษาอังกฤษ (ชุดเดอะมาคลี สตอร์ส) ผู้ประพันธ์ คือ รัดยาร์ด คิปлин เป็นชาวอังกฤษ เกิดที่บอมเบย์ ประเทศอินเดีย คิปлинเป็นนักประพันธ์ที่มีชื่อเสียงมากคนหนึ่งของอังกฤษ หนังสือเรื่องนี้มีผู้แปลเป็นภาษาไทยหลายสำนวน บางสำนวนได้รับเลือกเป็นหนังสืออ่านนอกเวลาของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เล่มที่นักเรียนได้อ่านอยู่นี้ได้ย่อมาจากฉบับแปลเป็นภาษาไทยของ “บรรยงก์”

การที่เลือกเรื่องนี้มาให้นักเรียนอ่านเป็นหนังสืออ่านนอกเวลา เพราะเป็นเรื่องสนุกสนาน นักเรียนจะได้รับความสนุกเพลิดเพลินไปกับเรื่องราวของตัวละคร ซึ่งมีทั้งมนุษย์และสัตว์ทั้งหลายในป่าใหญ่ ตัวละครเหล่านี้มีทั้งนิสัยดีและเลวປัปนกันไปเหมือนเป็นมนุษย์ธรรมชาติ เมื่อทำผิดประพฤติซึ่งก็จะต้องถูกกลงโทษเช่นเดียวกัน ไม่ว่าจะเป็นคนหรือสัตว์ นอกจากนี้เรื่องนี้ยังแสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ กับสัตว์ป่าที่ดูเหมือนจะดูร้าย แต่แท้จริงสัตว์ป่าเหล่านี้ มีความรักความเมตตากรุณา เห็นอกเห็นใจซึ่งเหลือกันและกันในยามทุกข์ นักเรียนจะได้รับความรู้สึกชื่นชมในมิตรภาพเหล่านี้ และเมื่ออ่านจบแล้วก็อาจจะเกิดความรักนั้นมิตรกับหมู่สัตว์ป่านี้ก็ได้ เรื่องราวบางตอนก็ยังอาจจะนำมาจัดเป็นกิจกรรมของลูกเสือได้เป็นอย่างดี หรือกิจกรรมที่จัดให้

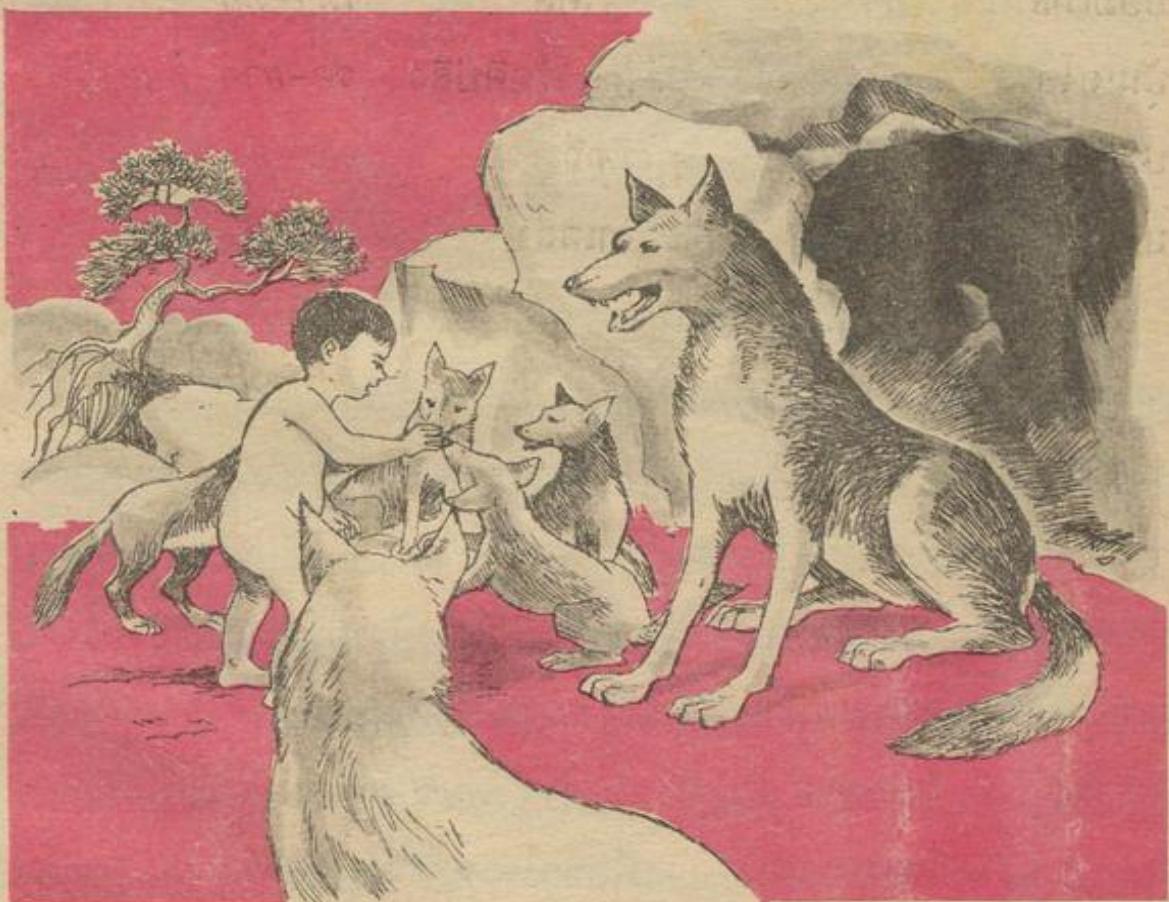
นักเรียนทำหลังจากอ่านเรื่องจบแล้ว ก็มีส่วนส่งเสริมให้นักเรียนเมื่อทักษะ
ในเรื่องการเรียนภาษาไทยเพิ่มขึ้น

เรื่องเมากลีนี้ มีคำเรียกชื่อที่นักเรียนไม่คุ้นหูอยู่บ้าง จึงได้นำ
คำอ่านของคำชื่อเหล่านี้มาให้นักเรียนใช้อ่าน และคำอ่านนี้ใช้เฉพาะ
หนังสือเล่มนี้เท่านั้น

คำชื่อ	คำอ่าน	คำชื่อ	คำอ่าน
เชียร์คาน	เชี้ย-คาน	ฟ้าโว	ฟَا-โว
ฉัพหันต์	ฉัด-หัน	เมสชัวร์	เมด-ชัว
บอมเบย์	บอน-เบ	เมากลี	เม่า-กลี
บันเดโอล	บัน-เก-โอล	รัชยาร์ดคิปлин	รัด-ยาด-คิบ-ปลิ่ง
นาคีรา	นา-คี-รา	หัดถี	หัด-ถี
นาลู	นา-ลู	อาเกล่า	อา-เก-ล่า

เมากลี สุกหมาป่า

หมาป่าสองตัวผัวเมียและลูกน้อยเกิดใหม่อีก ๔ ตัว อาศัยอยู่ในถ้ำแห่งหนึ่งบนเทือกเขาสูงในป่ากว้างใหญ่ของประเทศอินเดีย วันหนึ่งหมาป่าผัวเมียคู่นี้ ได้ช่วยชีวิตเด็กชายเพียงหัดเดิน ไว้จากการลึบของเจ้าเสือโคร่งชราข้าเป็น ชื่อเชียร์คาน เจ้าเสือเชียร์คานตัวนี้ได้ติดตามเด็กน้อยมาเพื่อจะจับกินเป็นอาหาร แต่หมาป่าผัวเมียช่วยเหลือเด็กน้อยไว้มันจึงโกรธแคนมาก หมาป่าเลี้ยงดูและรักใคร่เด็กน้อยเสมือนเป็นลูกของตนเอง และให้ชื่อว่า เมากลี ซึ่งแปลว่ากับตัวน้อย ๆ

เมากลีก์เจริญเดิบโตขึ้นมาพร้อมกับพื่น้องลูกหมาป่าอีก ๔ ตัว
จนสามารถถวิงได้ เมากลีเองมีความรักผูกพันต่อกันแม่และพื่น้องหมาป่า^๑
ประหนึ่งตัวเองก็เป็นหมาป่าด้วย ตามกฎของหมาป่าผุ้งนี้ ลูกหมาป่า^๒
ทุกตัวเมื่อมีอายุครบตามกำหนด จะต้องได้รับการยินยอมให้เข้าร่วม^๓
เป็นสมาชิกของผุ้งได้ ลูก ๆ ของหมาป่าสองผัวเมียรวมทั้งเมากลี ก็
จะต้องได้รับการรับรองให้เข้าร่วมผุ้ง เหมือนลูกหมาป่าตัวอื่น ๆ เช่น
เดียวกัน เมื่อถึงเวลา หัวหน้าหรือจ่าผุ้งหมาป่าชื่อ อาเกล่า ก็เรียก
ประชุม ณ หน้าผาประชุม เพื่อขอให้หมาป่าทุกตัวพิจารณา_rับรอง
เจ้าเสือโคร่งเชียร์คานยังมีความเจ็บแคนอยู่ จึงคัดค้านไม่ให้ผุ้งหมาป่า

ทั้งหลายรับรองเมากลี แต่บานู้ หมีเฒ่า ผู้ได้รับยกย่องเป็นอาจารย์สอนความรู้ให้แก่ผู้งูหมานปานี้ ได้รับรอง และยังได้เสียงสนับสนุนจากบากีรา พญาเสือดำผู้เก่งกล้า โดยสัญญาว่าจะให้วัวป่าตัวหนึ่งเป็นอาหารแก่ผู้งูหมานป่าแทนชีวิตของเมากลี เมากลีจึงมีสิทธิเข้าร่วมอยู่ในผู้งูหมานปานี้ได้ ทำให้เชียร์คานเสือโครงร่วมกับการแคนและพยาบาทเมากลีมากขึ้น

บานู้หมีเฒ่าและบากีราเสือดำ ต่างมีความรักต่อเมากลีอย่างลึกซึ้ง และได้ช่วยกันอบรมสั่งสอนให้เมากลีมีความรู้เรื่องการใช้ชีวิตในป่า การอยู่ร่วมกับสัตว์ป่าทั้งหลาย เช่น จะต้องรู้มนต์กันภัยสัตว์ป่า ที่ว่า “ท่านกับเรานี้ล้วนมีเลือดเนื้อเดียวกัน” หรือภภูของหมาป่าที่ว่า

“เท้าวิ่งไว้เสียง

หูเอียงฟังลม

จมูกสูดดม

เล็บคมพ่นขาว

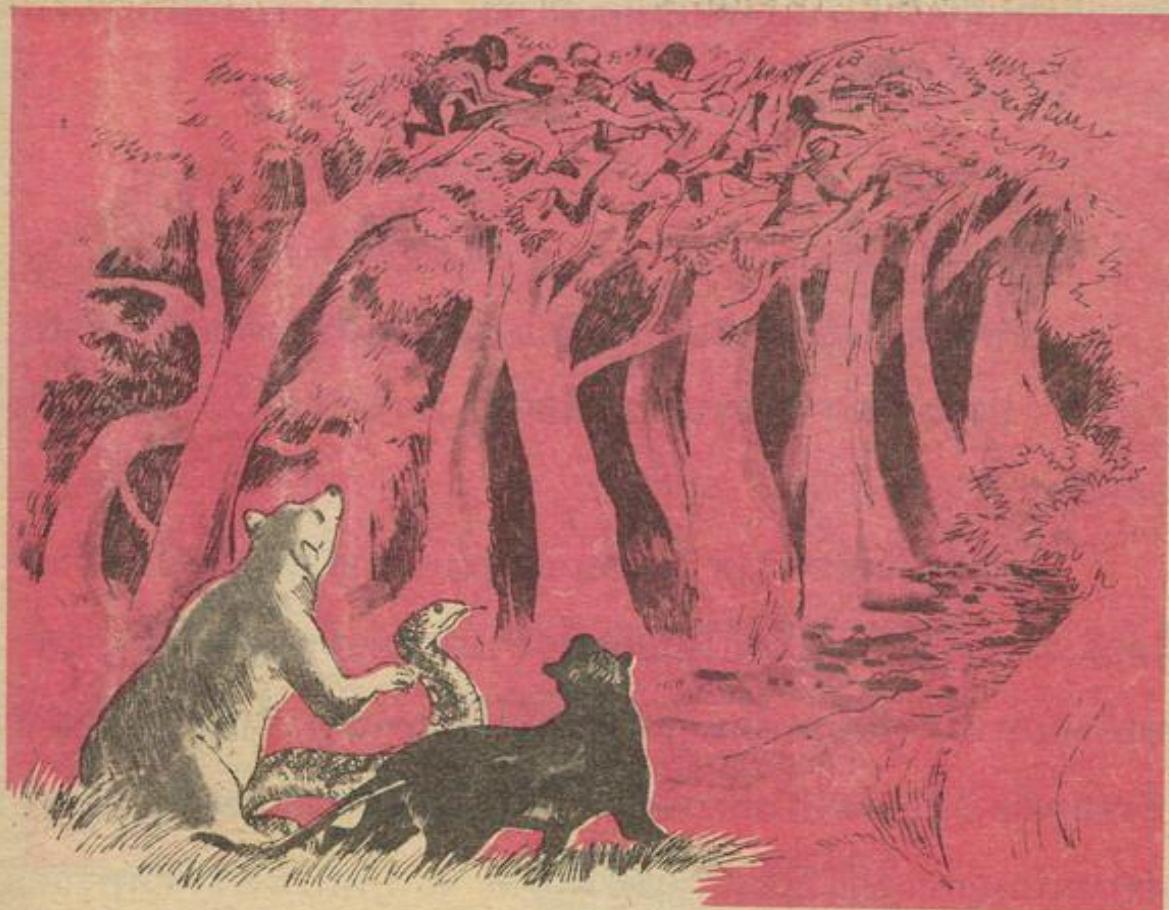
ดาวร้ายามมืด

งยีดกgnนี้”

เมากลีเดิบโตรขึ้นมาด้วยความรักใคร่เอาใจใส่ของพ่อแม่ พื่น้องหมาป่า บานู้หมีเฒ่า และบากีราเสือดำ เขายังรักสัตว์ป่าเหล่านี้เป็นอย่างยิ่ง

เมากลีเป็นเด็กนลาด เมื่อบานู้และบากีราสั่งสอนสิ่งใดก็เรียนรู้ได้อย่างรวดเร็ว ในไม่ช้าก็ไม่มีสัตว์ใดสามารถทำร้ายเมากลีได ชัยังพ้อใจคบหาเมากลีเป็นเพื่อนอีกด้วย โดยเฉพาะผู้งูหมานป่า ซึ่งสัตว์ทั้งหลายถือว่าเป็นสัตว์ที่ไม่ควรคบ ลิงผูงนี้ต้องการให้เมากลีเป็นหัวหน้า เพราะเป็นลูกกมณฑ์ มีความเฉลียวฉลาด จะเป็นประโยชน์ต่อพวกตน

“ได้มาก วันหนึ่งจึงแอบมาลักพาเมاكลีหนีไปจากบ้าลูและนาคีรา ผู้กลิ้งพามาลักลีหนีไปตามยอดไม้สูงลิบลิ่ว กระโดดจากยอดไม้ต้นหนึ่งไปยังอีกต้นหนึ่ง จนถึงวังเย็น ซึ่งเป็นที่อยู่ของพากมัน ระหว่างทางเมاكลี “ได้ร้องบอกพญาเหยียวยาให้นำข่าวไปบอกบ้าลูและนาคีรา หมีเต่าและพญาเสือคำห่วงไขเมاكลีมาก ทั้งสองรับติดตามไปช่วยเมاكลีแล้วได้ขอร้อง ค่า พญาลูเหลื่อมใหญ่แห่งบุนเขา เดินทางไปช่วยเมاكลีด้วยทั้งสามมุ่งหน้าไปตามทิศทางที่พญาเหยียวยาวบอกข่าว จบจนถึงวังเย็นซึ่งเป็นเมืองร้างปราศจากผู้คน มีแต่ชากราชวังปรักหักพังอยู่ทั่วไป ลิงป่าอาศัยอยู่ที่นี่เป็นจำนวนมหาศาลนับเป็นเวลานาน

แม้ว่าเมาคลีจะพยายามหลบหนีแต่ก็ไม่สำเร็จ นาคีราและค้าไปถึงวังเย็นก่อนนาลูผู้ซึ่งรุ่มร่วมอ้วนเทอะทะ ทั้งสามแบ่งแยกกันเข้าโถมตีผูงลิง นาคีราพยายามแย่งเมาคลีจากผูงลิงแต่ก็แย่งไม่สำเร็จ เมาคลีจึงถูกลิงผลักตกลงไปในอุโมงค์ที่มีญี่พิชอยู่ แต่ก็มิได้รับอันตรายจากญี่พิชเหล่านี้ เพราะเมาคลีท่องมนต์แสดงความเป็นพวกรเดียวกับญี่พิช นาคีราและนาลูถูกผูงลิงทำร้ายจนเกือบแพ้ เคราะห์ดีที่คาดภูมิเหลือมยักษ์เลือยเข้ามาช่วยได้ทันท่วงที ผูงลิงป่าหาดกลัวอำนาจของพญาเหลือมมาก จึงยอมแพ้ประคุจถูกมนต์อันศักดิ์สิทธิ์สะกดให้อยู่นั่น และแล้วพญาเหลือมก็ใช้หัวมหีบฉากกำแพงอุโมงค์พัง ช่วยเมาคลีออกมาได้ เมาคลีขอบคุณพญาเหลือมที่ตามมาช่วยเหลือ พญาเหลือมรักและ

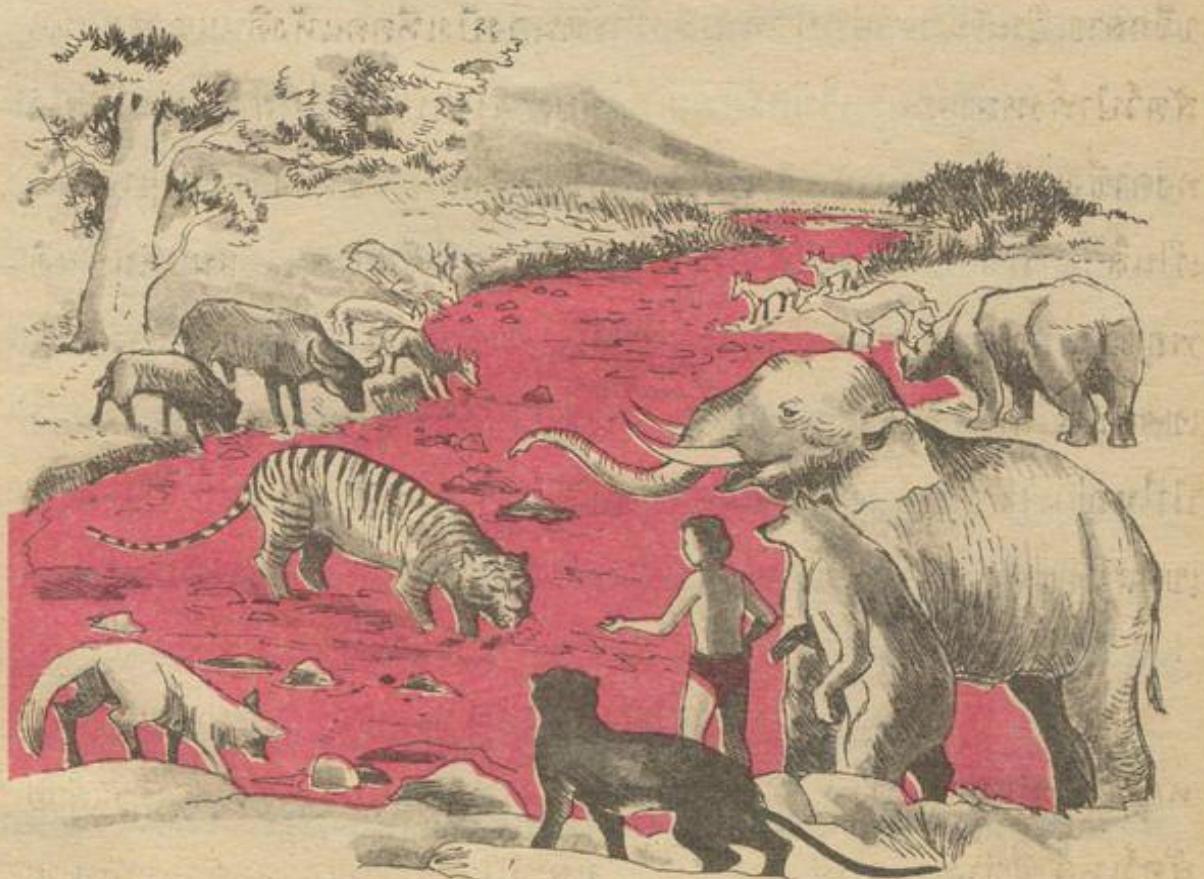

ເວັ້ນຄູເມາດລືກໜີທີ່ໄດ້ເຫັນ ກ່ອນອໍາລາຈາກກັນບາລູໝີເຜົ່າ ບາຄີຣາເສື່ອດຳ ແລະ ເມາດລືກໜີນຸ່ງຍົກ ທີ່ໄດ້ມີໂອກາສເຫັນອໍານາຈຂອງຄາພໝາງໝູແລລືອມໃໝ່ ແທ່ງບຸນເຂົາ ຜູ້ທີ່ມີລືກາກເຕັ້ນຮະບຳທຳນອງໝູແລລືອມ ສະກຳໃຫ້ຝູ່ງລິງປ່າ ດີນເຮືອງແກວເຂົາສູ່ປາກທີ່ອ້າກວ້າງ ກລາຍເປັນອາຫານຂອງມັນໄປ ຮະຫວ່າງ ດີນທາງກລັບຄືນທີ່ອູ້ອາຄີຍ ເມາດລືກບາຄີຣາລົງໄທ່ໂດຍໃຊ້ອັ້ງເຫຼັດບາມ ກົງຂອງປາກທີ່ວ່າ ຜູ້ປະພຸດຕິຕົນຜິດຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບກາລົງໄທ່ ເມາດລືກອມຮັບ ຜິດໂດຍດີ ເພຣະກາຣທີ່ຕົນໄປຄົບກັບຝູ່ງລິງປ່າ ທຳໄ້ເກີດຄວາມເດືອດຮ້ອນ ແກ່ຜູ້ອື່ນດ້ວຍ

ຖຽວ່ອນປິນ້ນອາການແທ້ງແລ້ງມາກ ຄວາມຮ້ອນແພດເພາຈນປາເຢີວ ຂຶ່ງລາຍເປັນສື່ນໍາຕາລ ນໍາຕາມລຳຫັດຮອນປິງເຫັດແທ້ງດິນແຕກຮະແໜ ສັຕິວປ່າທັງໝາຍອດນໍາສື່ນເຮົາວັງ ສົມຕາຍໄປເປັນອັນມາກ ນໍາໃນແມ່ນໍາ ຄອງຄາຊື່ງເປົ້າຍບ່ອມເສັ້ນໂລທິໃໝ່ຂອງປຳນີ້ ແທ່ງງວດຈຸດຄູ່ເໝືອນ ເປັນລຳຫັດເລັກ ၅ ແລ້ວເຫັນໂຂດທິນກລາງລຳນໍາທີ່ເຮົາກວ່າ ແນວທິນສັນຕິ ພໝາຫັ້ງປາຊື່ອຫັດຄື ຜູ້ມີອາຍຸຮ້ອຍກວ່າປີ ແພດເສີຍງວ່ອງກົອງປະກາດເປັນ ເບຕສັນຕິ ຫ້າມສັຕິວມ່າກັນເມື່ອມາດື່ມນໍາ ລຸ ທີ່ນີ້ ຕາມກົງອັນເຂັ້ມງວດຂອງ ປຳໃໝ່ ເມື່ອໄດ້ທີ່ເກີດເຫດຸກຮັນທີ່ຕ້ອງໃຫ້ນໍາຮ່ວມກັນ ຈະມີກາປະກາດ ເບຕສັນຕິແທ່ງຫ້ວງນໍາຂຶ້ນ ມາກຝຳເຟີນຈະຕ້ອງມີໄທ່ສິ່ງຕາຍ

ແນວທິນສັນຕິເປັນແຫລ່ງໜຸ່ມນຸ່ມຂອງສັຕິວນານາຫຼິດ ທັ້ງສັຕິວກິນ ອຸ້ນ້າແລະສັຕິວກິນເນື້ອ ຮວມທັ້ງເມາດລື ບາລູ ແລະເສື່ອດຳບາຄີຣາດ້ວຍ ສັຕິວເໜັນນີ້ຕ່າງພູດຈາກຍອກເຢ້າ. ແລະມີໄດ້ມີຄວາມເກຮັງກລັວຕ່ອກັນເລຍ

เมาคลีพูดกระซေเข้าเย้าย้ายเบรี่ยบปาฐุอาจารย์ของตนว่า ผอมเหมือน
มะพร้าวแห้งหั้งหั้งเปลือก และตนเองผอมเหมือนมะพร้าวแห้งที่ปอก
เปลือกแล้ว ทำให้เสือโครงงขาวเป็นเชียร์คาน ศัตรูคู่พยาบาทของเมาคลี
อดหนันไม่ได้ จึงพูดท้าทายให้เมาคลีจ้องสู้สายตา กับตน เป็นการ
ทดสอบพลังจิตของเมาคลี แต่แล้วเสือเฒ่าขาวเป็น蕨 เป็นฝ่ายหลบสายตา
สู้อ่านใจอันเข้มแข็งของเมาคลีไม่ได้ มันจึงเสstre รังโว้อวดความ
เก่งกล้าที่สามารถต่อคนไม่ได้ ทำให้สัตว์ทุกตัวตื่นเต้นมาก เจ้าเชียร์คาน
เสือโครงงขาวไม่ต่อไปอีกว่า

“ฉันฝ่าเพระฉันอยากฝ่า ไม่ใช่ฝ่าเพื่อเป็นอาหาร แล้วฉันก็
มากินน้ำ แล่ทำความสะอาดร่างกาย ให้จะห้ามได้”

เสือคำรามคือราไกรชามาก แต่หัตถีพญาช้างป่าชุงวงและซิงตาม
ด้วยเสียงเรียบ ๆ

“อ้อ เจ้าฝ่าคนเล่นเพระความพอใจหรือ”

เชียร์คานเสือขาเปื้อตอบด้วยเสียงคลายความยิ่สิ่ว “ถูกแล้ว
พญาช้างเพระว่าคืนนี้ข้าพเจ้ามีสิทธิ์ที่จะฆ่าคนได้ ท่านก็ทราบดีอยู่แล้ว”

พญาช้างป่าจึงตอบเสียงเนิน ๆ “ถูกของเจ้า เราดูดี แต่นี่แหละ
ถ้าเจ้าดื่มน้ำอิ่มแล้ว ก็จะไปเสีย อย่ามาทำให้น้ำสะอาดสกปรกเพระ
โลหิตมนุษย์ที่ติดอยู่ที่ปากเจ้าอีกต่อไป จะไปเสีย”

เจ้าเชียร์คานไม่กล้าทำเก่งต่อหน้าพญาหัตถีกับลูกชายทั้งสาม
จึงตะลิตะลานหันหลังเดินหนีเข้าป่าไป เมาคลีเกิดความสงสัยจึงถาม

“ที่เจ้าเสือขาเป้มันพูดว่า มันมีสิทธิ์ที่จะฆ่าคนได้ในคืนนี้ หมาย
ความว่าอย่างไร การฆ่าคนเป็นสิ่งที่น่าละอาย น่ารังเกียจ ตามกฎหมาย
ปักษ์มีไว้ชดเจนเรื่องห้ามฆ่าคน แต่ทำไมพญาหัตถีจึงพูดรับรองเห็น
ด้วยกับเจ้าเชียร์คาน”

พญาหัตถีช้างป่า จึงเล่าประวัติสาเหตุที่เสือโคร่งมีสิทธิ์จะฆ่า
คนได้ให้สัตว์ทั้งหลายฟัง ดังนี้

ในสมัยแรกที่เกิดป้าขึ้นใหม่ ๆ สัตว์ทั้งหลายอยู่ร่วมกันอย่าง
สงบสุข กินแต่พืช ผลไม้ ไม่ฆ่าสัตว์กินเป็นอาหาร เจ้าแห่งป่าคือ
พญาฉัพทันต์ ซึ่งเป็นต้นคระภูลช้าง มีหน้าที่สร้างป่า ใช้ง่วงดึงป่า

จากท้องทะเลลึก ใช้งาขีดพื้นดินเป็นแม่น้ำสายยาว ๆ ใช้เท้ากระทีบ
ดินเป็นหนองน้ำใหญ่ พญาฉัททันต์มีภาระสร้างป่ามาก จนไม่มีเวลา
ดูแลบรรดาบริวารสัตว์ได้ทั่วถึง จึงได้แต่งตั้งพญาเสือโคร่งตัวแรกให้
ทำหน้าที่ดุลาการคอยตัดสินคดีพิพากษะระหว่างบรรดาสัตว์ พญาเสือโคร่ง
มีรูปร่างสวยงาม สีเหลืองอร่ามไปทั้งตัวเหมือนสีดอกทานตะวัน ตาม
ตัวไม่มีริ้วรอยสีดำเลย แต่แล้ววันหนึ่งมีเหตุบังเอิญให้พญาเสือโคร่ง
ตัวนี้ต้องมา กวางหนุ่มตัวหนึ่งตาย จึงหลบหนีไปอยู่ที่หนองน้ำอื่น ไม่ใช่
ผู้ใดทำหน้าที่ดุลาการอิกต่อไป บรรดาสัตว์ป่าได้เห็นการผ่ากัน ได้เห็น
เลือดไหลลงไปตามพื้นดิน จึงตกใจกลัว พญาฉัททันต์จึงแต่งตั้ง
พญาลิงสีเทาเป็นหัวหน้า แต่มีความประพฤติไม่เหมาะสม จึงไม่มีสัตว์
ใดให้ความเคารพนับถือ พญาฉัททันต์จึงเรียกประชุมและบอกว่า ผู้
เป็นนายที่แท้จริงของพวักสัตว์คือความกลัว ความกลัวไม่มีขัน เดิน
ด้วยขาหลังทั้งสองขา มีเสียงดังลั่นทำให้พวักสัตว์เกิดความหวาดกลัว
วิงหนีกันจ้าละหวัน

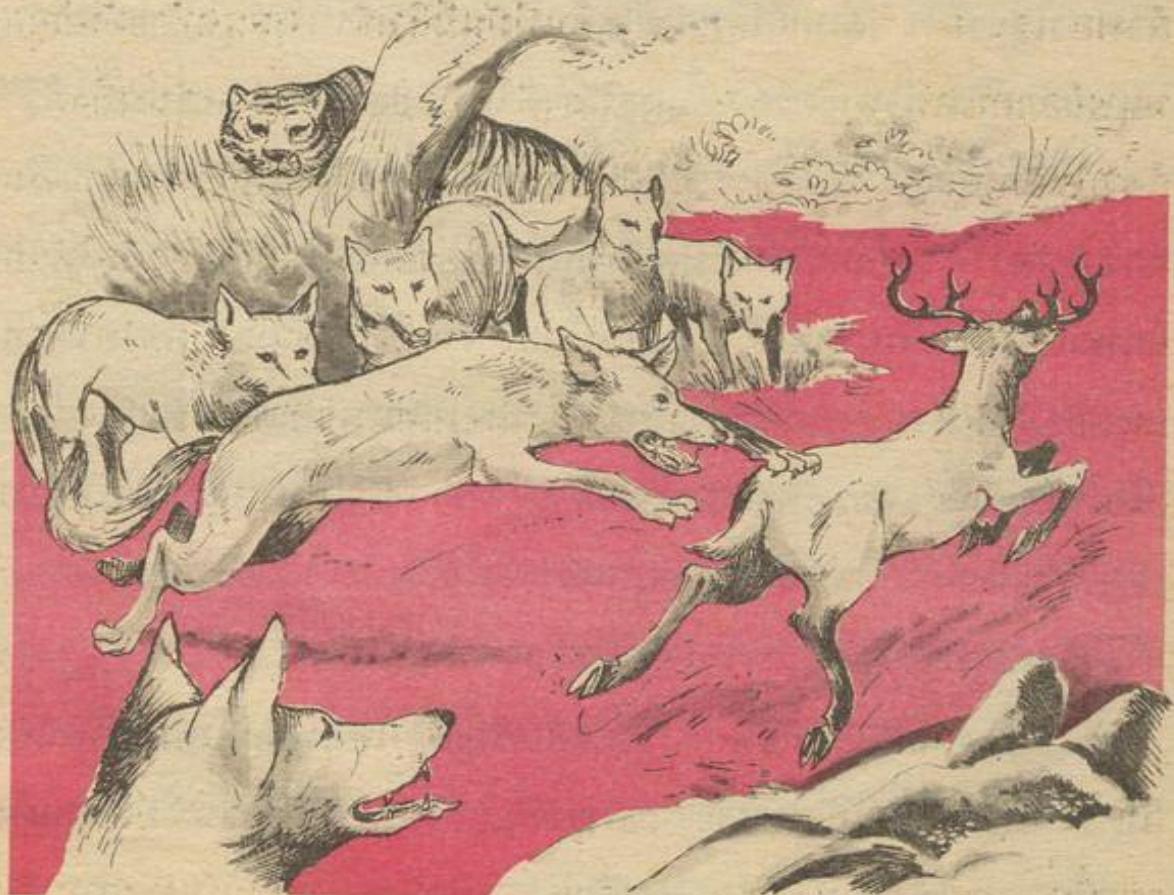
มนุษย์หรือคนนั้นเองที่เป็นตัวความกลัว เมื่อเห็นมนุษย์ สัตว์ป่า
จะเกิดความหวาดกลัว และในหมู่พวักมันเองก็จะเกิดกลัวซึ่งกันและกันด้วย
ต่างหากหลบซ่อนตัวอยู่เป็นผุ่ง ๆ ไม่อยู่รวมปะปนกันเหมือนเดิม ข่าว
เรื่องสัตว์ทั้งหลายกลัวคน หรือตัวความกลัวล่างรู้ไปถึงพญาเสือโคร่งที่
หลบอยู่ที่หนองน้ำ มันคิดจะไปปราบตัวความกลัว แต่ระหว่างทางมัน
ถูกເຫາວລຍກິ່ງไม້ແລະໜາມແລມຄມເກີຍພັນຕາມລໍາຕົວ ໃບหน້າ ຂາແລະໜ້າ
ເປັນຮົວລາຍດຳ ๆ ພາດຮະເກະຮະກະໄປທົ່ວໂທນ ຮົວລາຍນີ້ກ່າຍເປັນລາຍເສື່ອໂຄຮ່ງ

จนถึงปัจจุบัน ริวัลัยสีดำเนินเป็นเครื่องประจานความช่วยเหลือของพญาเสือโครงที่ได้ม่ากวางตายตามคำสาปของพญานักทันต์

ครั้นเชิญหน้ากับตัวความกลัว ซึ่งส่งเสียงดังไถ่ตัวดเสือโครงว่า เป็นไอ้ลายย่องตลอด เสือโครงตันตรากูลเสือลายพาดกลอนก์เกิดสะดึงตกใจกลัว วิงหนีร้องคราญกระไปหาพญานักทันต์ อ้อนวอนขอให้มีอำนาจม่าคน และไม่มีความหวาดกลัวต่อมนุษย์ หรือสิงใด ๆ ในคืนที่มีดาวพระคุกรขึ้นเวลาปลบค่ำ พญานักทันต์ก์ให้พรตามที่ขอ เพราะเห็นว่าเคยเป็นเจ้าป่า ทำความดีมาบ้าง แต่ขอร้องให้พญาเสือโครงมีความเมตตากรุณายต่อคนในคืนอันศักดิ์สิทธินี้ พญาเสือโครงลำพองใจมาก จึงไปม่าคนตายในคืนที่มันมีสิทธิ ผลสุดท้ายมันก็ถูกมนุษย์อีกคนหนึ่งม่าตาย ตามกฎที่ว่า “ให้ทุกข์แก่ท่าน ทุกข์นั้นถึงตัว” สัตว์ป่าทั้งหลายต่างก็ยิ่งหวาดกลัวมนุษย์มากขึ้น เพราะเห็นว่าคนสามารถทำร้ายสัตว์ได้ และ เพราะเหตุที่ว่า เสือโครงก่อความเดียดแค้นให้แก่มนุษย์ สัตว์ทั้งหลายรวมทั้งเสือด้วย ล้วนได้รับความเดือดร้อนจากมนุษย์ แต่ทว่าทุกปี จะมีคืนหนึ่งที่พวกลุมนุษย์เกิดความหวาดกลัวเสือโครง กล้ายเป็นเหี้ยอให้เสือโครงม่าตาย นี้ก็เป็นสาเหตุที่ว่าทำไมเสือโครงจึงมีสิทธิม่าคนได้ในคืนหนึ่ง และสาเหตุนี้แหล่ นำไปสู่การจองเวรระหว่างเสือกับคนอยู่จนทุกวันนี้

วันเวลาผ่านไปหลายปี เมาคลีเจริญเติบโตพร้อมกับหมาป่าพื้นบ้านอีก ๕ ตัว เมาคลีมีความเชี่ยวชาญรอบรู้ชีวิตในป่ามากขึ้น มีเพื่อนฝูงมากขึ้น แต่ก็มีศัตรูเพิ่มมากขึ้นด้วย เสือโครงเด่นข้าเป็นเชียร์คานถือ

ว่าเมาคลีเป็นศัตรูตัวฉกาจ มันเที่ยวบ่อยส่งเสริมhmaป่าหนุ่นกรรจ์รุ่นใหม่ให้เกลียดชังเมาคลี ในเรื่องที่เมาคลีเป็นลูกคน แต่อยู่ร่วมผุ่งกับhmaป่าได้ เพราะhmaป่ากลัวเมาคลี ไม่กล้าสู้สายตา กับเมาคลีนั้นเอง ทำให้hmaป่าหนุ่นพวนนี้แค้นเคืองและเกลียดเมาคลีมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ อาเกล่า จ่าผู้นำhmaป่า ที่เคยรับรองและคุ้มครองให้เมาคลีก็แก่ชรา มากแล้ว ตามกฎหมายป่า วันใดที่อาเกล่าไม่สามารถล้มกว้างลงได้ วันนั้นแหล่จะเป็นวันสุดท้ายที่จะต้องสูญเสียหัวหั้งตำแหน่งจ่าผู้นำและชีวิตของ

ตน และเมื่อถึงวันเลือกตั้งจ่าฝูงตัวใหม่ เชียร์คานเสื้อร้ายและหมาป่า ลูกสมุนของมัน ก็จะพากันพูดคัดค้านไม่ให้มาคลื่อยู่ในฝูงหมาป่าอีกต่อไป วาระสุดท้ายของมาคลีก็จะมาถึงเช่นกัน เรื่องนี้พ่อแม่หมาป่า บ้าลูหมี เผ่า และบ้าคีราเสื้อดำมิตรผู้อ้วรุ่งหั้งเพื่อนฝูงที่รักใคร่มาคลี พากันตักเตือนมาคลี ซึ่งให้เห็นอันตรายที่เกิดจากแรงอาฆาตของเชียร์คาน แต่มาคลีกลับเห็นเป็นเรื่องตลกขบขันเสมอ

จังกระหั้งวันหนึ่ง อาเกล่าลูกกลอุบายของฝูงหมาป่าหนุ่ม ทำให้ฝ่ากว้างไม่สำเร็จ และจนจะถึงเวลาประชุมเลือกตั้งจ่าฝูงตัวใหม่ ณ หน้าผาประชุม เสื้อดำบ้าคีราร้อนใจมาก จึงปรึกษา กับมาคลี เพื่อหาทางแก้ไข มาคลีโกรธแคนเสื้อโครงเชียร์คานมาก จึงสถาบันว่าจะ ต้องแก้แค้นเอาหนังของมันมาปูลาดที่หน้าผาประชุมเชิงเขาให้ได้ เสื้อดำบ้าคีร่าผู้แสนฉลาด เพราะครั้งหนึ่งเมื่อยังเล็กอยู่เคยเป็นสัตว์เลี้ยง ของมนุษย์ จึงถ่ายทอดความเฉลียวฉลาดของมนุษย์ติดตัวมา บ้าคีร่าได้ แนะนำอุบายนให้มาคลีใช้ “ดอกไม้แดง” หรือ “ไฟ” เป็นอาวุธในการต่อสู้ พวກสัตว์ทั้งหลายรวมทั้งหมาป่าหาดกลัวดอกไม้แดงนี้มาก เพราะมีสีแดงและร้อนจัดเผาไหม้สิ่งต่าง ๆ ได้ มาคลีชอบไปขโมย หม้อดินใส่ถ่านไฟสีแดงจากกระท่อมชาวไร่ริมป่ามาเก็บไว้ และใช้ กิงไม้มะงับเติมให้ไฟลุกโพลงอยู่เสมอ

ณ หน้าผาประชุม วันเลือกตั้งจ่าฝูงใหม่แทนอาเกล่าซึ่งกลาย เป็นหมาป่าที่ตายแล้วในสายตาของหมาป่าอื่น ๆ เสือโครงเชียร์คานเดิน ไปมาท่าทางยโสโหัง พูดเสียงดังว่า

“บัดนี้ถึงเวลาที่พวากเจ้าหมายจะมีจ่าฝูงตัวใหม่แล้ว
อาเกล่าหมดเปี้ยวเล็บและแก่ชราเกินกว่าจะฆ่ากวางได้ อาเกล่าคุ้มครอง
พวากหมายป่าทั้งฝูงไม่ได้อีกต่อไปแล้ว จงเลือกหมายป่าหนุ่ม ๆ เหล่านี้ซึ่ง
ดูซิ ความหนุ่มกับความแก่ พวากเจ้าเห็นไหม”

“มันเรื่องอะไรของเจ้า เชียร์คาน เจ้าเป็นเสือโคร่งหัวหน้า
หมายป่าฝูงนี้หรือ เจ้ามีสิทธิอะไรจึงพูดเช่นนี้ นี่เป็นเรื่องภายในของ
หมายป่าทั้งหลาย” เมาคลีอดทนไม่ได้จึงเกิดโต้เดียงวิวาทกันขึ้น ฝูง
หมายป่าแตกแยกออกเป็นสองฝ่าย ทุ่มเที่ยงทะเละกันวุ่นวาย

“เออนะ มันไม่ใช่เรื่องของข้าก็จริงอยู่ แล้วเจ้าล่ะ มีสิทธิอะไร
เจ้าเป็นลูกมนุษย์ไม่ใช่ลูกหมายป่า น่าเบื่อจริง ๆ ทำไม่พวากหมายป่าจึง
หลงเชื่อว่า เมาคลีเป็นลูกหมายปานะ ก็เห็นกันชัด ๆ แล้ว พวากเจ้า
กลัวมันใช่ไหม ไม่อายหรืออย่างไร ที่ปล่อยให้ลูกมนุษย์มาอยู่ร่วมฝูง
สั่งเมาคลีมาให้ข้าดีกว่า ไม่งั้นข้าจะอยู่รับภวนพวากเจ้าแบบนี้ พวากเจ้า
ก็จะไม่มีอาหารกินแน่ ๆ อะ อะ”

“จริงด้วยซิ ลูกคนไม่ใช่หมายป่า ไม่ให้อยู่ ออกไป ส่งตัวไป
ให้เชียร์คานดีกว่า” เสียงหมายป่าค่อนผู้งับสนับสนุนเชิงแซ่ คำยุบงของ
เชียร์คานประஸบผลสำเร็จแล้ว ฝูงหมายป่าเห็นว่าควรขับไล่เมาคลีออก
จากฝูงเสีย “ไม่ว่าอาเกล่าจ่าฝูงเดิมและเสือดำบ้าคีราจะพูดจากอธิบาย
และขอแลกชีวิตตัวเองกับชีวิตเมาคลีก็ตาม ไม่มีหมายป่าตัวไหนเชื่อฟัง
จะสั่งเมาคลีให้เป็นเหี้ยของเสือโคร่งท่าเดียว เมาคลีเสียใจ และ
ซอกซ้ำใจมากที่เห็นหมายป่าร่วมฝูงเดียวกันต่างรังเกียจขับไล่ ไม่ต้องการ

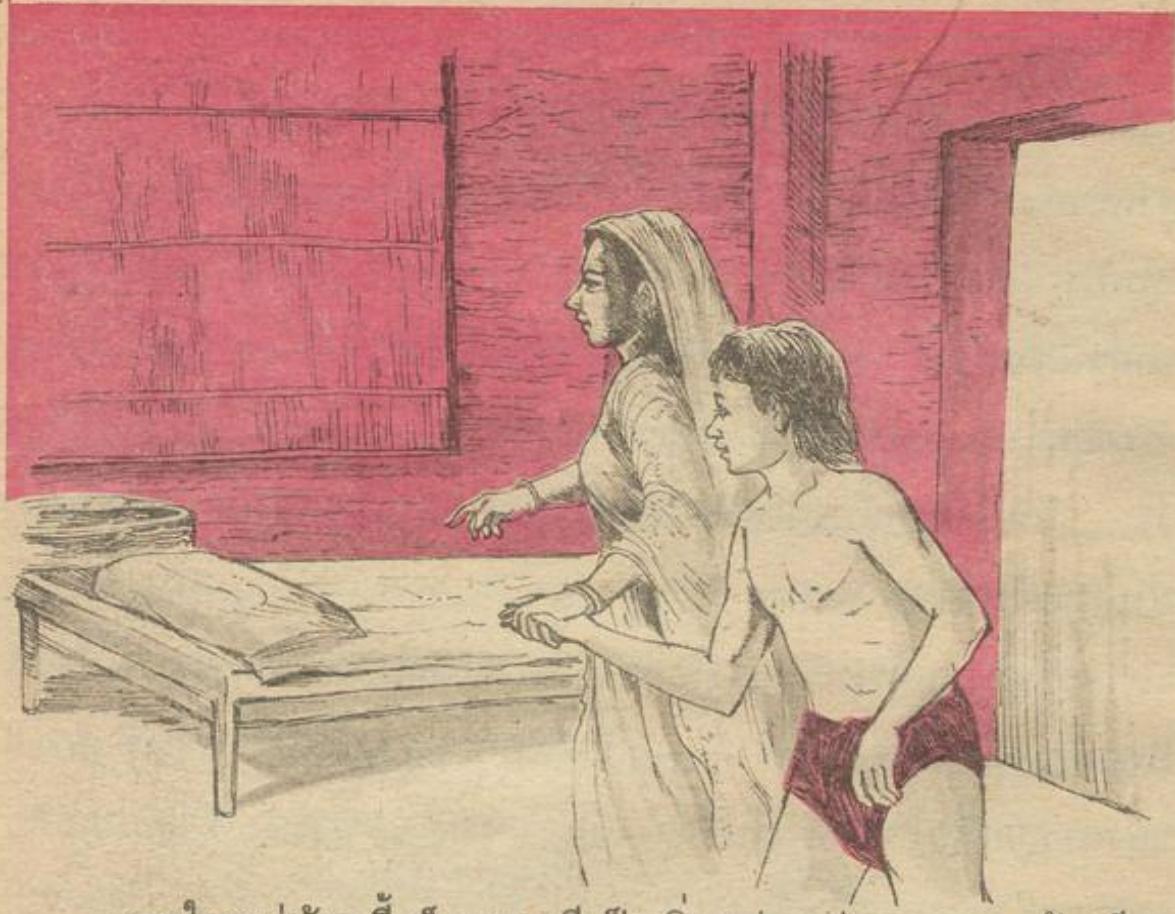
ตนเช่นนี้ เข้าผุดลูกขึ้นร้องประภาคก้องตัดความเป็นพื่น้องกับฝูงหมาป่า

“พวกเจ้าทั้งหลาย เมื่อเจ้าไม่ต้องการข้า ก็ไม่ต้องเห่า hon หรือ
ข้าจะไป ข้าเป็นลูกคน ลูกมนุษย์ ก็จะไปอยู่กับหมู่มนุษย์ ข้าเคยตั้งใจ
จะใช้ชีวิตอย่างหมาป่าร่วมกับพวกเจ้า จนกว่าจะตายไป แต่พวกเจ้า
ตัดขาดและย้ำว่า ข้าเป็นมนุษย์ ข้าจะขอตัดขาดจากความเป็นพื่น้องกับ
พวกเจ้าแล้ว พวกเจ้ามันหมา หมาก็ไม่ควรยุ่งเกี่ยวกับคน เจ้าจะส่งข้า
ไปให้เจ้าข้าเป็นหรือ เมินเสียเด็ดเข้ามาซิ นี่เห็นไหม.....อะไร.....
ดอกไม้แดงที่พวกเจ้ากลัวกันนัก มีปัญญาเข้ามาเอาตัวข้าไหม เอ้า!....
เข้ามาซิ....ครกล้าดี” เมาคลีใช้ดอกไม้แดงที่เตรียมไว้เป็นอาวุธกวัดแกะว่ง
ทำร้าย ฝูงหมาป่าต่างหวาดกลัววิงหนีไปหมด รวมทั้งเจ้าเสือเชียร์คานกี

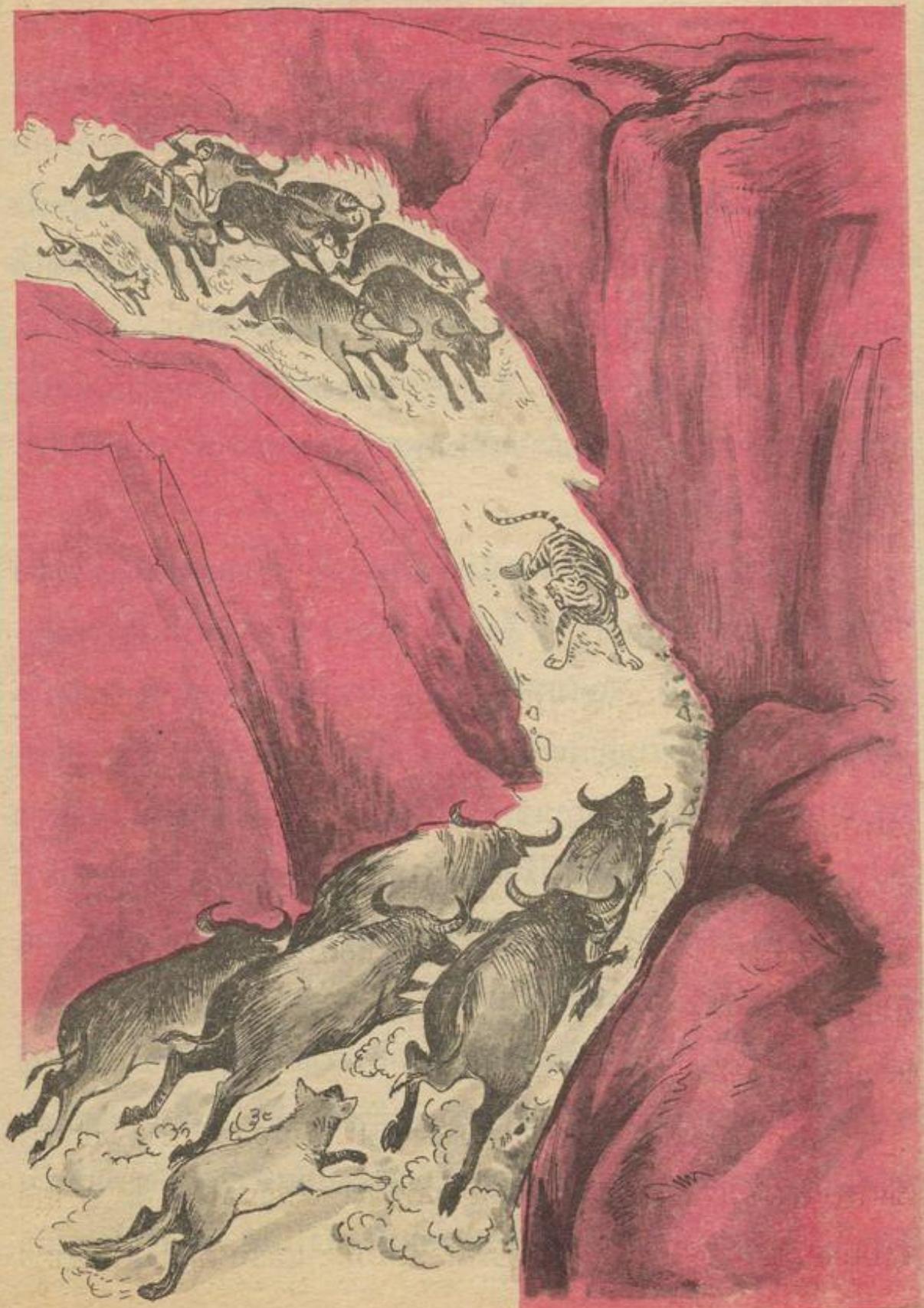
ถูกเมากลีเอาไฟเผาบนจนวิ่งหนีกระเจิงเข้าป่าไป เหตุการณ์ครั้งนี้เมากลีได้ช่วยชีวิตหมาป่าอาเกล่าไว้ได้ เมากลีเคราะใจมากที่เห็นความแตกแยกในหมู่ผู้หมาป่าเช่นนี้ และยิ่งรู้สึกอาลัยเพิ่มขึ้น เมื่อถึงเวลาจะจากพ่อแม่พี่น้องหมาป่า เพื่อนผูงที่รักใคร่ ตลอดจนบานลูกหมีผู้เป็นอาจารย์ และเสือดำบ้าคีรามิตรผู้อ้วร แต่เข้าตัดสินใจเด็ดขาดที่จะจากป่าดงพงไพร ไปอยู่กับหมู่คนตามประสามนุษย์ด้วยกัน เขาจากไปพร้อมกับคำมั่นสัญญาว่า วันหนึ่งจะกลับมาใหม่พร้อมกับจะนำแผ่นหนังเสือโครงเชียร์คานมาปูplatzที่หน้าผาประชุม

หมู่บ้านแห่งหนึ่งห่างไกลจากป่าที่เมากลีเคยอาศัยอยู่ หมู่บ้านนี้ มีทุ่งเลียงสัตว์ติดต่อชายป่า เมากลีได้พบกับนางเมสซาร์ หญิงที่ลูกชายของนางถูกเสือโครงคานไปตั้งแต่เด็ก นางเมสซาร์จำได้ว่าเมากลีคือลูกชายของนาง จึงรับเลียงดูเมากลีและให้ที่พักอาศัยในบ้าน ระยะแรก เมากลีรู้สึกแปลง และอีกด้อดใจมากในสภาพความเป็นอยู่ของมนุษย์ที่แตกต่างกับสภาพชีวิตในป่าที่ตนคุ้นเคยมาก่อน แต่เขายพยายามปรับตัวเอง จนสามารถเรียนรู้และพูดภาษาคนได้ สิ่งเดียวที่เมากลีไม่ยอมปฏิบัติคือ การนอนบนเตียงในบ้าน เมากลีเปรียบเทียบบ้านเหมือนดั่งจั่นดักเสือในป่า จึงไปนอนที่ชายป่าและได้พบกับพี่น้องหมาป่า ซึ่งบอกให้เมากลีรู้ว่า เจ้าเสือโครงซราขะเป็นเวียนอยู่ใกล้หมู่บ้าน พร้อมทั้งกล่าวคำอathsาตว่าจะล่าเมากลีเอากระดูกมาถมผั่งแม่น้ำคองค้าให้ได้ เมากลีจึงคิดวางแผนซ้อนแผนม่าเจ้าเสือโครงเชียร์คาน เอาหนังของมันไปปูplatzที่แท่นหินหน้าผาประชุมให้ได้

คนในหมู่บ้านนี้เห็นมาคลีเป็นสิ่งแปรปรวนหาด ล้อเลียน
และหัวเราะเยาะความประพฤติแปลงๆ ของมาคลีอยู่เสมอ นายพران
เฝ้าบ้านเดือกดีดมาคลีมาก เพราะมาคลีพูดขัดคอกการคุยไม่โว้วด
เรื่องเสือโครงเป้มีผีสิง แก้โรคจึงขอให้หัวหน้าหมู่บ้านลงโทษมาคลี
ด้วยการให้ไปเลี้ยงผู้งดงามที่ทุ่งเลี้ยงสัตว์ นี่ก็เป็นโชคดีมาก เพราะมาคลี
มีโอกาสพบพื้นท้องหมาป่าเสมอ ๆ ทำให้เข้าได้ทราบข่าวการเคลื่อนไหว
ของเสือโครงคู่อามาตรตลอดเวลา

ในที่สุดวันอวสานเสือร้ายก็มาถึง เมื่อพื้นท้องหมาป่าแจ้งข่าวว่า
เสียร์คานซุ่มตัวเตรียมเล่นงานมาคลีอยู่ที่ช่องเขาใกล้แม่น้ำคงคา มาคลี
จึงบอกอุบາຍกำจัดเสือโครงให้กับพื้นท้องหมาป่า และอาเกล่า อดีตจ่าผู้

ที่ตกเป็นหนี้บุญคุณของมาคลีเมื่อครั้งเหตุการณ์ที่หน้าผาประชุม อาเกล่า พื้น้องหมาป่า และมาคลีช่วยกันต้อนฝูงควาย ออกเป็นสองพวก อาเกล่าต้อนฝูงควายตัวผู้ไปที่ซ่องเขาด้านหนึ่ง ส่วนพื้น้องหมาป่ากับมาคลีช่วยกันต้อนฝูงควายตัวเมียที่ดูร้ายอ้อมไปที่ซ่องเขารีกด้านหนึ่ง ติดชายทุ่ง แล้วไล่ฝูงควายทั้งสองพวกให้วิ่งตะบึงพุ่งเข้าไปในซ่องเขาที่มีเสือร้ายจะตามชุมตัวอยู่ เชียร์คนกำลังอิมเปลล้อยอ้าย และไม่มีแรงกระโดยหนีขึ้นหน้าผาสูง จึงถูกควายสองผูงที่วิ่งรวมกับกระแสนนำป่าพุ่งเข้าปะทะกัน เหียบยับยั่งร่างแหลกเหลวตายคาที่ มาคลีได้ม่าศัตรูคู่พยาบาทสำเร็จแล้ว

ขณะที่มาคลีกำลังกลับหนังเสือโคร่งอยู่ พรานเฒ่าบัลเดโอลีชิงออกตามฝูงควายมาพบเข้า จึงคิดจะครอบครองหนังเสือโคร่งที่มีค่า วางไว้ถึง ๑๐๐ รูปี แต่มาคลีไม่ให้ และยังให้อาเกล่าจัดการขับไล่ออกไปเสีย ด้วยความตกใจลัวหมาป่าสีเทาตัวที่มาจะทำร้าย นายพรานเฒ่าวิ่งกระหึ่ดกระหอบเข้าสู่หมู่บ้าน หน้าตาขาวซีดเหมือนถูกผีป่าเล่นงาน ละล้ำละลักใส่ร้ายป้ายสีมาคลีถูกชัยของนางเมสชัวร์ว่าเป็นเสือสมิง พ่อมดหมอดี มีบริวารเป็นฝูงหมาป่าใหญ่ และเป็นผู้ทำให้ความชราของชาวบ้านเดลิดเข้าป่าไป

มาคลีได้รับเคราะห์กรรมจากคำกล่าวร้ายนี้ กล่าวคือ เมื่อเขายื่นควายกลับเข้าหมู่บ้าน ก็ถูกชาวบ้านขวางปัดด้วยก้อนอิฐก้อนหิน ภูตตะโภนค่าว่าเป็นลูกหมาป่า ลูกปีศาจร้าย มีแต่นางเมสชัวร์คนเดียวที่เชื่อว่ามาคลีถูกใส่ร้าย แต่นางก็ต้านทานฝูงคนบ้าคลังไม่ได้ นางจึงร้องบอกร

ให้มาคลีหลบหนีออกจากหมู่บ้านไป มาคลีเห็นแก่นางเมสซาร์ผู้เป็นแม่ จึงไม่แก้แค้นชาวบ้าน เพียงแต่ต้อนผู้งดงามวิ่งเตลิดเข้าหมู่บ้าน และตัวเองก็หลบหนีเข้าป่ามุ่งหน้าไปยังพากะรชุม เพื่อปฏิบัติตามข้อสัญญาของตนคือ เอาหนังเสือโครงเชียร์คานปูลาดบันแท่นหิน ณ หน้าพากะรชุม

ฝ่ายผู้งดงามป่าที่แตกแยกกันเพราะขาดความสามัคคีเชือฟังคำยุิงของเสือเชียร์คาน จนเกิดความวุ่นวายเดือดร้อน แก่งแย่งชิงดีซิงเด่นเพราะอย่างเป็นจ่าผู้ จึงมีสภาพเหมือนดังประเทศที่ขาดผู้ปกครอง หมาป่าเหล่านี้ต่างมาชุมนุมกันอีกรังหนึ่งที่หน้าพากะรชุม เพื่อเป็นประจักษ์พยานในการปฏิบัติตามคำสัญญาของมาคลี หมาป่าต่างอ้อนวอนขอให้มาคลีเป็นหัวหน้าผู้ เพื่อให้เกิดความสงบสุขอีกรังหนึ่ง แต่มาคลีเข้าดทราบความโ碌碌สับเปลี่ยนเชื่อถือไม่ได้ของหมาป่าผู้นี้เสียแล้ว เคยอยู่ในผู้งดงามป่า หมาป่าก็ขับไล่ อยู่ในหมู่ผู้คนก็ถูกหาเรื่องใส่ร้ายจนต้องหนีมา จึงตัดสินใจท่องเที่ยวไปตามลำพังในป่าดงพงไพรพร้อมด้วยพื่น้องหมาป่าอีก ๕ ตัว

มาคลีกลับมายังถ้ำพ่อแม่หมาป่าอีกรังหนึ่ง เพื่อเล่าถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในหมู่บ้านตั้งแต่ต้นจนจบให้พ่อแม่พื้น้องหมาป่าบ้าลูอาจารย์ หมีเผ่าและนาคีรามิตรรักฟัง ทั้งหมดชื่นชมและภูมิใจในความเฉลียวฉลาดเฉียบแหลมสมเป็นลูกมนุษย์ของมาคลีมาก และยังสนับสนุนความคิดที่จะไม่ยุ่งเกี่ยวกับมนุษย์อีกต่อไป มีแต่อาเกล่าจากหมาป่าผู้เดียวที่เชื่อว่า เรื่องราวของมาคลีกับมนุษย์ยังไม่จบสิ้น อาเกล่าเล่าว่า

คนในหมู่บ้านกำลังประชุมโถ่เสียงเสียงดังราวด้วยกับผึ้งภูกขวางปารัง บาง คนถือปืนนั่งอยู่ข้าง “ดอกไม้แดง” ดอกใหญ่ “ไม่ยอมหลับนอนตลอดคืน อาเกล่าเชื่อว่า ชาวบ้านพวgnนี้จะต้องตามรังความทำร้ายเมาคลี แน่นอน ต่อมากล่าวว่าเป็นความจริงตามที่อาเกล่าพูด เพราะขณะที่เมาคลีและพรรคพวgnของเขากำลังนั่งปรึกษากันอยู่นั้น บาคีราได้กลิ่นมนุษย์อยู่ในบริเวณใกล้ ๆ นายพรานเฒ่าบลเดโอนั้นเอง กำลังแกะรอยเท้าของเมาคลีตามมาในป่า หมาป่าพื้นห้องทึ้งสีจะฝ่านายพรานเฒ่าบลเดโອให้ตายทันที แต่เมาคลีห้ามไว้บอกว่า “คนย่อ้มไม่ฆ่าคนด้วยกัน จะปราบคนได้ ต้องใช้แผนการของคนด้วยกัน” แล้วตนเองกับสมมคตร พรรคพวgnจึงแอบซุ่มตามดูตาเฒ่าบลเดโອที่กำลังก้ม ๆ เงย ๆ หารอยเท้าของเมาคลีอยู่ตามพื้นดิน เพื่อญมีชาวบ้านป่า ๒ - ๓ คนฝ่ามานา แกจึงไม่โ้อ้วกว่าเป็นคนแก่งกล้าสามารถฆ่าเสือโครงงาเป็น และยังสามารถต่อสู้กับเมาคลีผู้เป็นปีศาจแปลงตัวเป็นหมาป่าได้ คนในหมู่บ้านจึงอ่อนวนขอร้องให้แกมาฆ่าเมาคลีเด็กปีศาจเสียก่อน แล้วจึงจะฆ่านางเมลซัวร์และผัวในฐานะที่เป็นพ่อแม่ของเด็กปีศาจ ขณะนี้ก็จับกุมคุณขังสองสามีภรรยาไว้แล้ว สำแกกลับเข้าหมู่บ้านเมื่อใด ก็จะพิพากษาลงโทษเพาสองคนทันที ทรัพย์สมบัติทั้งหลายก็จะรับเอามาแบ่งปันกัน สำเจ้าน้ำที่ของบ้านเมืองมาได้ตาม แกกับชาวบ้านก็จะบอกว่า ส่องคนตายเพราะภูกภูกัด เมาคลีแอบพังจนรู้เรื่องทั้งหมด จึงวางแผนช่วยเหลือสามีภรรยาผู้มีบุญคุณทันที เข้าสั่งให้เสือดำเนินคีราและหมาป่าทั้งหมดช่วยกันส่งเสียงร้องขู่ขวัญก้องเป็นเพลงป่า

“มนุษย์อยู่ใน
จันເວາຫວ້າໃຈ

มนุษย์อยู่ใน
นาກินให้สิ้น

มนุษย์อยู่ใน
กິງດິນເຮັດລ້ວ”

ตาม่ำໄດຍີນເສີຍງູ່ຄໍາຮາມກີດື່ນຕະຮ່ານກົດກໃຈ ຮົບປິນທີ່ນີ້ຂຶ້ນໄປນັ່ງ
ຕົວສັ່ນວັນກອຍູ່ບຸນຕົ້ນໄມ້ພຣະມືດຳມາກແລ້ວ ຈະກລັບເຂົ້າໜູ່ບ້ານກີ່ໄມ້ໄດ້ ເມາຄລື
ຈຶ່ງຮົບໄປປ່ວຍນາງເມສ້າວົວແລະສາມືຂອງນາງອອກຈາກທີ່ຄຸມຂັງ ແລ້ວໄທ້ແມ່
ໝາປາຄອຍຄຸ້ມຄຮອງປ້ອງກັນຈົນສອງຜ້ວເມີຍເດີນທາງລົບໜີ້ໜ້າວັນໄປອູ່
ທີ່ເມືອງອື່ນເສີຍ ຈາກນັ້ນເມາຄລືກີ່ເຮີ່ມແພນການ “ປ່າທໍາລາຍໜູ່ບ້ານ” ເພື່ອ
ລັງໂທ່າສັ່ງສອນໜ້າວັນທີ່ທາຮຸນໂທດ້ວຍພວກນີ້ທັນທີ

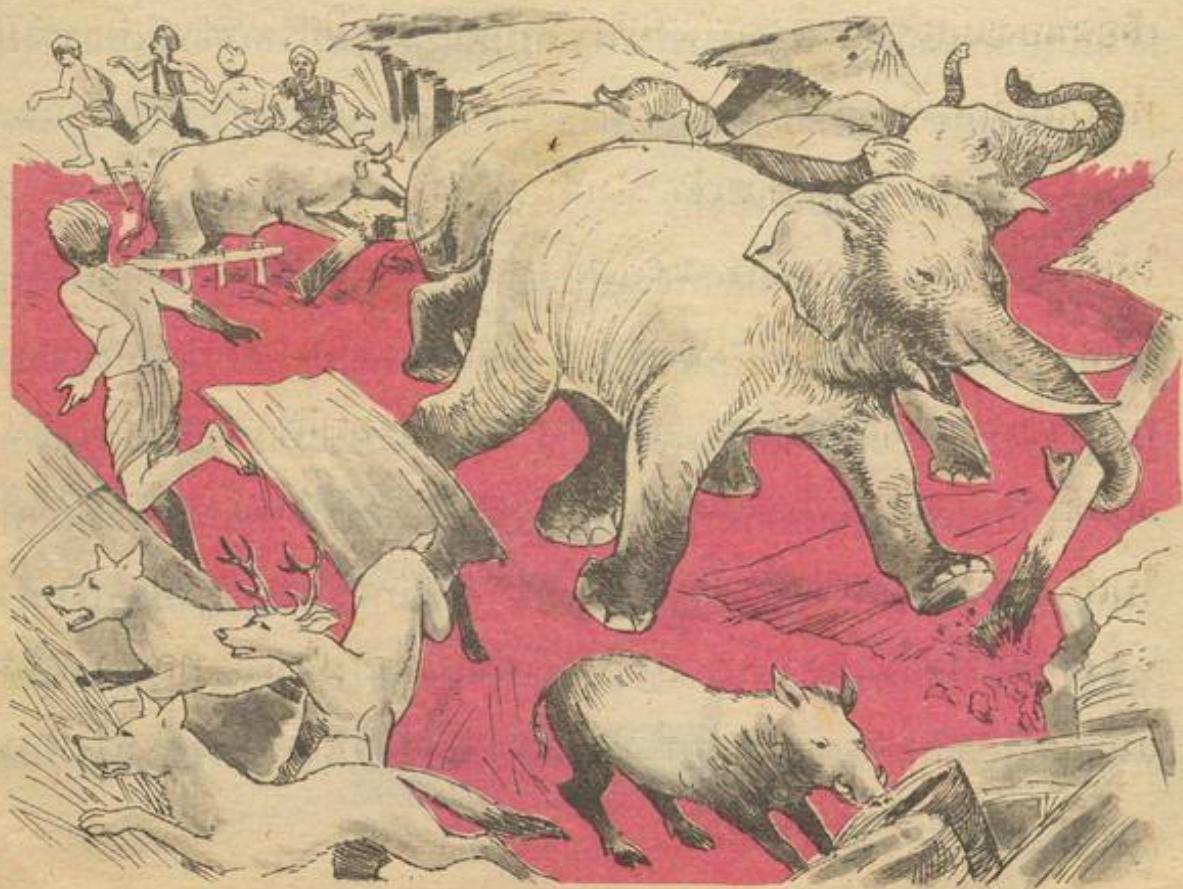
ພູມາຫັດຄືຈົມຊ້າງປ່າເຄຍໃຊ້ແພນການນີ້ ທໍາລາຍໜູ່ບ້ານທີ່ເຄຍ
ລອບດັກທໍາຮ້າຍຕນມາແລ້ວ

“หลายถูปนมาแล้ว ฉันกับลูกทั้ง ๓ ช่วยกันเก็บเกี่ยวพีซผล
เหียงบ่ำข้าวในทุ่งนาจนราบรื่น “ไม่มีการไถหัวนตลอดถูป” ไม่มีอาหาร
กิน “ไม่มีบ้านเรือนอีกต่อไป ฉันรื้อหลังคาเรือนทุกหลัง ชาวบ้าน
ต้องอพยพย้ายถิ่นไปที่อื่น ไม่ซ้ำปักษ์เข้าปักกลุ่มหมู่บ้าน หมู่บ้านหาย
สาบสูญไป เนื้อที่ป่าก็ขยายเพิ่มขึ้น เกิดป่าใหม่ขึ้นอีก นี้แหลกลูกมนุษย์
เจ้าจะทำใหม่อีกครั้งหนึ่งหรือ เจ้ามีเหตุผลอะไรหรือเมากลี ลูกกบันน้อย”

“ฉันอยากรู้ให้ท่านช่วยปล่อยป้าเข้าบ้านอีกครั้งหนึ่ง คนในหมู่บ้าน
นี้ช่างثارุณโหดร้ายเสียจริง คิดจะทำร้ายคนโดยไม่มีความผิด ไม่ได้ม่า
เพื่อเป็นอาหาร แต่ม่าเพื่อความสนุก เพื่อต้องการทรัพย์สินของผู้อื่น
สมควรได้รับการลงโทษ แต่ฉันไม่ต้องการให้มีการม่ากัน ไม่ต้องการ
เลือดเนื้อแผ่นดิน จึงขอร้องให้ท่านพยายามหัตถีผู้มีความคิดสุขุม ช่วย
ทำงานนี้อีกครั้งหนึ่งเถิด”

“เอารู้ ฉันจะช่วยเจ้า ฉันกับลูกทั้ง ๓ จะต้อนสัตว์ป่าทั้งหล่าย
ให้เดินทางมุ่งไปยังหมู่บ้าน เข้าไปทำลายไร่นาเรือสวนของหมู่บ้านให้
หมด ฉันจะปล่อยข่าวว่ามีอาหารการกินตลอดจนน้ำท่าอุดมสมบูรณ์ที่
ทุ่งชายป่าด้านติดกับหมู่บ้าน บรรดาสัตว์ป่าที่ชอบกิน เช่น ผู้งหมูป่า
จอมตะกละซึ่งถือการกินเป็นสิ่งสำคัญที่สุดของชีวิต ผู้งหมาป่าจะดื่นดัน
ไปเป็นพวงแรก จากนั้นผู้งกว้าง หมาใน หมาจิ้งจอก ก็จะตามไป
หลังจากนั้นวัวกระทิง ควายป่า ก็จะเริ่มนวนตามไปเป็นทอๆ ฉัน
และลูกๆ จะอยู่ท้ายขบวนจนถึงหมู่บ้าน และเริ่มงานเหมือนครั้งที่ฉัน
เคยทำ ดีใหม่เจ้าลูกมนุษย์”

“ฉันจะให้hmaป่า นาลูหมีเฒ่า และเสือดำบ้าคิราอยู่ร่วงนอก
ค่ายต้อนสัตว์ทั้งหลายให้เดินไปตามทิศทางที่ท่านกำหนดให้ จนกระหัง
สัตว์ทุกตัวทียอยเข้าสู่“เรือนของหมู่บ้าน เข้ากัดกินรองข้าวที่กำลังสุกเหลือง
อร่าม พีชผักที่กำลังออกงานจนหมด จากนั้นท่านและลูก ๆ จะต้อง^ๆ
ตามเข้าไปเหยียบยำทำลายพีชผักไว้ที่เหลืออยู่ให้ราบเรียบ พากชาวบ้าน
นั้นจะหาดกลัวหดหัวซุกซ่อนอยู่แต่ในบ้าน ไม่กล้าโผล่อกมา ท่าน
จะต้องทำลายทุกสิ่งทุกอย่างที่เปรียบเหมือนเส้นโลหิตหล่อเลี้ยงหมู่บ้าน^ๆ
ให้ราบเรียบไม่มีอะไรหลงเหลืออยู่ ยังคงใส่ข้าวหรือสัตว์เลี้ยงที่จะเป็น^ๆ
อาหารได้ จะต้องถูกทำลายหมด ไม่มีอาหารก็ไม่มีหมู่บ้าน ฉันเชื่อว่า
ท่านทำได้ พญาหัตถี โปรดรับทำงานเสิด”

แผนการป่าทำลายหมู่บ้านประสบความสำเร็จอย่างดงาม ชาวบ้านไม่มีอาหารกิน ไร่นาพิชผักถูกทำลายหมดสิ้น จะออกไปขุดເដືອກຊຸມມັນໃນປາກີນ สัตว์ร้ายก็จ้องทำร้าย และนับวันสัตว์ป่าກີເພີ່ມພ່ານມາໄກລ້ หมู่บ้านເຂົ້າທຸກທີ ໄຮສວນເຮືອກນາກລາຍເປັນປາໄປທີລະນ້ອຍ ຈເກວລົບພັນຮູ້ໄມ້ຕ່າງ ເຮັມດີບຄລານເຂົ້າປາຄລຸມພື້ນດິນ ປາເຮັມຂໍຍາຍພື້ນທີແລ້ວ ชาวบ้านແມ່ຈະຮັກຄືນຮຽນບ້ານຫ່ອງຂອງຕຸນ ກີຈຳໃຈເຮັມພຍພໄປຢູ່ທີ່ລະຄຣອບຄວ້າພອດຶງຖຸຜົນຍິ່ງປະສົບເຄຣະທີ່ກຣມໜັກລຳບາກຍິ່ງເຂົ້າ ແມ່ອນໜູ້ຕິດເກະຍາມນ້ຳທ່ວມ ໃນທີ່ສຸດກີຈຳໃຈພຍພອກໄປຈົນໝາດສິ້ນ ທ່າມກລາງສາຍຝັນທິກະທຳ ມຸ່ນັກກີພັງພິນາຄຣາບເຮັບເປັນໜ້າກລອງ ເພຣະແຮງກະຈາກທະລວງທລາຍຂອງພົງໝາຊ້າງສາຮາ ແລ້ວເຊື່ອກ ชาวบ้านໄຮທີ່ອູ່ອາຄີຍກລາຍເປັນຄົນພັດຮືນ ສາເຫດຸເພຣະຄວາມທາງຮຸນໂຫດວ້າຍປາສຈາກມຸ່ນຊຍໝຣມ ແລະຄວາມເມຕຕາກຮຸນາຂອງຕຸນເອງ ດັ່ງກາຍີຕວ່າ “ກົງເກວີຍນຳເກວີຍນ” ແລະ “ໃຫ້ທຸກໆແກ່ທ່ານ ທຸກໆນັ້ນຄື່ງຕ້ວ”

ເມັດລືກ່ອງເທິ່ງຕາມລຳພັງໃນປາໄຫຍ່ ໃຊ້ຫົວຕອສະອູ່ຮ່ວມກັບສັຕົວປາທີ່ໃຫ້ຄວາມເຄຣພຍກ່ອງເຫຼົາເປັນເຈົ້າປາ ແມ່ແຕ່ຄາພູງແລ້ວມເມັກຍົກຍ່ອງເມັດລືເສມືອນເພື່ອນຸ້ມືສັກດີຄຣີເທົ່າເທື່ມກັນ ວັນທີ່ນີ້ນະທີ່ເມັດລືມາເຍື່ມເຍື່ນພູງແລ້ວມຄາທີ່ເພີ່ງລອກຄຣາບໃໝ່ ດາໄດ້ເລົາເຮື່ອງພູງແທ່ເພື່ອກທີ່ກໍາທຳທີ່ເຜົາຮັກຊາທັງພົມບັດຕີອູ່ທີ່ວັງເຢັນ ຜົ່ງເມັດລືເຫຍ້ງສູກຜູ່ງລົງປ່າຈັບຕົວໄປກັກຂັ້ງໄວ້ ຈົນກະທັງບາລຸ ບາຄີຣາແລະຄາຕາມໄປໜ່ວຍເຫຼືອອາກມາໄດ້ເມັດລືສັນໃຈອາກເຫັນຂຸມທັງພົມທີ່ພູງແທ່ເພື່ອກິ່າ ຈຶ່ງໜ້າຄາອົກເດີນທາງໄປວັງເຢັນກັນທີ່

ในอุโมงค์มีดสลับได้รังเย็น เมาคลีกับศาสสองสหายก็ได้พบกับพญาแห่งทวายา ๕ พุต ขาวເຟອກตลอดตัว เพราะอุดอู้อยู่ในความมีดนานหลายศตวรรษ ตาสีแดงกำราวา กับทับทิม พญาแห่งເຟอกเล่าว่าตนทำหน้าที่เป็นผู้พิทักษ์รักษาทรัพย์สมบัติมหาศาลของพระราชาเมืองนี้มานานไป ตั้งแต่พระมหาณผู้เป็นเจ้านายใช้เวทมนตร์คถาสั่งให้เป็นปูโสมເຟาทรัพย์ เคยมีมนุษย์ผู้ลับไม่กลมมาก ๔—๕ คนหลงเข้ามา เพราะความอยากได้ทรัพย์สมบัตินี้ ก็ต้องพบกับความตาย เพราะพิชร้ายของญูแห่งเม่า แต่เมาคลีและคาดพญาแห่งเหลื่อมมิได้มีความหวาดกลัวญูแห่งเม่าเลย อีกทั้งเมาคลีพุดภาษาญูได้จึงได้รับอนุญาตให้เที่ยวชมขุมทรัพย์อันมีค่ามหาศาล เมาคลีมิได้สนใจเงินทองแก้วแหวนเพชรนิลจินดาล้ำค่าหรืออาวุธมหากาฬเหลือคณาที่กองระเกะระกะนี้เลย เพราะไม่เคยรู้คุณค่าสิ่งเหล่านี้ตลอดชีวิต เขาเห็นอาวุธชนิดหนึ่งแปลงประหลาด มีลักษณะเป็นตาข้อเหล็กแหลมคม มีด้ามเป็นงาช้างประดับด้วยทับทิมเม็ดโตและเพชรพลอย พญาแห่งເຟอกบอกว่าอาวุธนั้นเรียกว่า “พระแสงขอช้าง” แต่เมาคลีไม่รู้จักอาวุธชนิดนี้ จึงอยากรู้นำออกไปให้พญาช้างหัตถีผู้เป็นสหายรักดู เป็นเหตุให้พญาแห่งເຟอกเข้าใจผิดคิดว่า เมาคลีมีจิตใจโลกเหมือนมนุษย์คนอื่น ๆ มันดีใจมาก ส่ายหัวที่มีดออกจันขาวไปตามด้วยความดีใจที่จะได้ผ่านมนุษย์ผู้ตอกอยู่ในความโลภอีกคนหนึ่ง

“อะ ย่า เจ้าอย่างได้หรือ เจ้าผู้โลกเหมือนคนอื่น ๆ เอาชี ข้าจะให้พระแสงขอแห่งคำสาป พระแสงขอแห่งความตาย พระแสงขอ

แห่งความพินาศ เจ้าผู้นำมันไปก็จะต้องพบกับคำสาป ความตาย และความพินาศ เช่นกัน”

“ไม่เห็นจะเข้าใจที่พูดมาเลย ไปกันเถิดท่านค่า ที่นี่มีดและเยือกเย็น ฉันไม่ชอบอยู่ ลาก่อนท่านผู้มีดอ กั้นสีขาวบนศีรษะ ฉันไม่ชอบ สุรับตอบมีกับท่านผู้มีพิษหрова แม้ว่าฉันจะมีมนต์ป้องกันอสratio พิษร้าย แล้วก็ตาม” เมาคลีตอบพลางจะเดินออกมานะ

“เจ้าออกไปไม่ได้ โครงการตามที่เข้ามาในที่นี้แล้วจะต้องตาย มนต์ป้องกันญูเล็ก ๆ ใช้กับข้าไม่ได้หрова เจ้าวิงหนีไปซิ ดูซิว่าจะรอดพัน

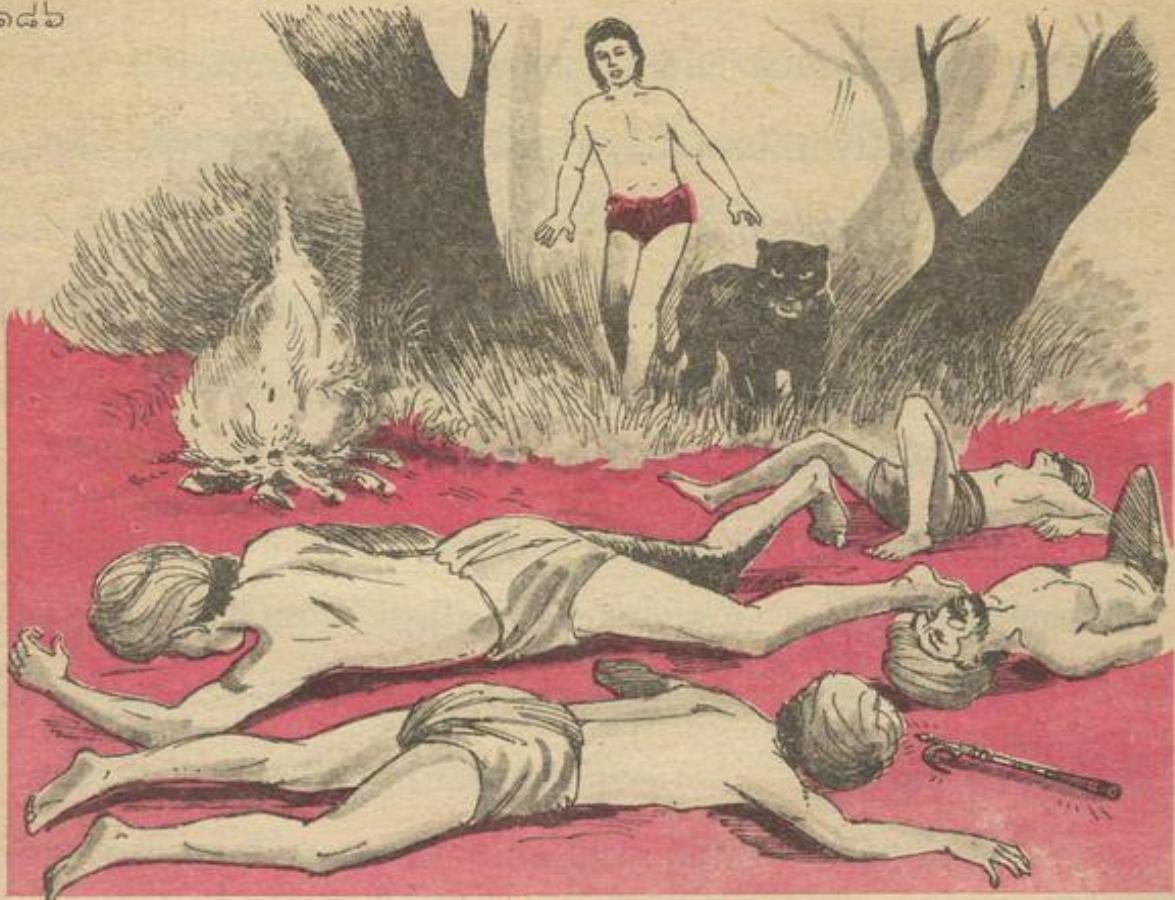
ข้าได้ใหม่” เมาคลีจึงจำต้องสั่งสอนญูเห่าเพื่อกรตัวนั้น เขายังพะแสงขอคร่อมตรีคงอยู่เห่าไว้กับที่จนมันเลือยไม่ได้ และมันก็แก่มากจนเขี้ยวหมดพิษทำอันตรายให้ต่อไปอีกไม่ได้แล้ว เมาคลีกับคานพญาเหลือมจึงออกมายกอุโมงค์ขุ่มทรัพย์ใต้ดิน พร้อมกับนำพระแสงขออภิมาด้วยท่ามกลางเสียงพระรำสาปเช่นด้วยความโกรธของพญาเห่าเพื่อ “มันคือคำสาป มันคือความตาย มันคือความพินาศ”

เมาคลีจารพระแสงขอช้างกับเสือดำบ้าคีรา และเล่าเรื่องที่ตนได้ผจญภัยจนถึงคำสาปเช่นของพญาเห่าเพื่อ ถึงตอนนี้เสือดำบ้าคีราผงกหัวเห็นด้วย พร้อมกับก้มใช้มูกสูดกลิ่นฟุ่มฟิดที่พระแสงขอช้างนี้

“เจ้าดูกันขาวพุดถูก ฉันรู้จักนิสัยของมนุษย์ดี เขายินดีช่วยกันตายเพื่อแย่งชิงเม็ดสีแดงบนสิ่งนี้ นอกจากนี้ ฉันยังรู้ดีว่าเจ้าสิ่งนี้คืออะไร มันมีกลิ่นความเลือด มันเคยกินเลือดมาหมายแล้ว”

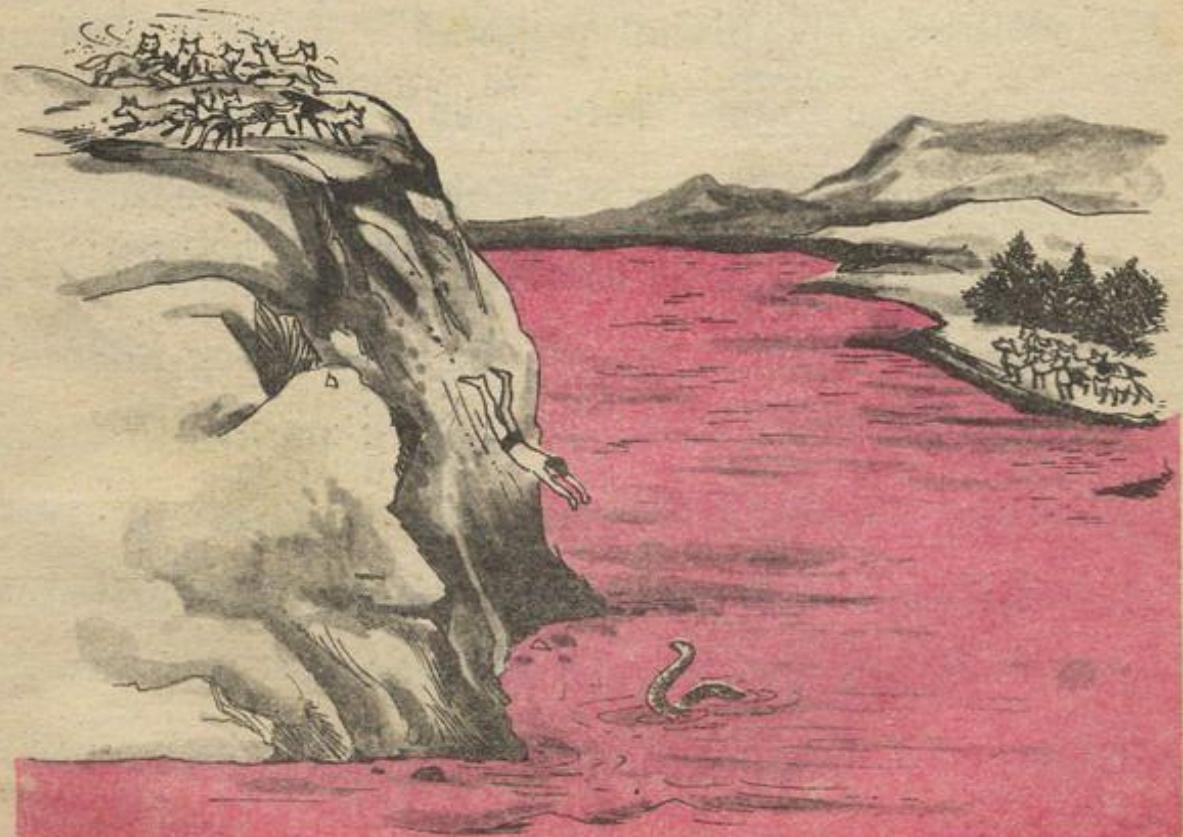
“หินสีแดงนี้ไม่เห็นมีค่าอะไรเลย กินก็ไม่ได้ ทำไม่คนจะต้องช่วยกันด้วย แล้วเจ้าสิ่งนี้มันคืออะไร คนทำไว้ทำไม บ้าคีราเพื่อนยากช่วยบอกที่เดิด”

“คนทำสิ่งนี้เพื่อใช้บังคับช้างลูกหลานพญาหัดถี เข้าสั่บปีกลงไปบนหัวช้าง ให้เลือดช้างออก ช้างจะได้เชื่อฟังคำสั่งสอนของคน คนผู้ไม่มีเขี้ยวเล็บเหมือนสัตว์ แต่สามารถทำสิ่งที่ร้ายยิ่งกว่าเขี้ยวเล็บของพวงเราได้ เห็นไหมเมาคลี ลูกกบันน้อย” เมาคลีขยะแขยงพระแสงขอช้างอันนี้ขึ้นมาทันที จึงโยนมันทิ้งไม่เอาใจเสียลดทั้งคืน

เหตุการณ์นองเลือดตามคำพูดของพญาญ่าへ่เมื่อกาเริมสำแดง
ความเป็นจริงแล้ว คืนนั้นเอง ชาวบ้านป่าคนหนึ่งเผอญมาพบพระแสง
ขออันมีค่านี้เข้า โชคคร้ายกับบังเกิดแก่เขาทันที เขากลับหายพานป่าอีกคน
หนึ่งมาเพื่อย่างซึ่งสิ่งมีค่านี้ไปได้ ต่อมาก็ไม่นาน นายพานคนนั้นก็
ถูกชายนือ คนทุบด้วยไม้จันตายเพื่อชิงเอาพระแสงขอนี้ไป การฆ่า
ครั้งสุดท้ายจบลง เมื่อมาคลีและบากีราตามไปพบชายทั้ง 2 คนล้มตาย
 เพราะถูกวางยาพิษແย่งซึ่งพระแสงขอนให้หมู่กันเองจนต้องตายหมด เหลือ
แต่พระแสงขอนประดับเพชรพลอยทับทิมอันมีค่า ต้นเหตุแห่งความตาย
ความพินาศ ที่เกิดจากความโลภหลงของมนุษย์ มาคลีตรหานักดีถึง
อันตรายเช่นนี้ จึงนำไปคืนให้แก่พญาญ่าへ่เมื่อกับปูโสมฝ่าทรัพย์

กาลเวลาผ่านไปจนมาคลายร่างเข้าสู่วัยรุ่น เพื่อนฝูงต่างพากันแก่ เผ่าลงไปมาก พ่อแม่หมาป่าสิ้นชีวิตเพราะแก่ชรา หมาป่ารุ่นใหม่ต่าง รวมตัวตั้งเป็นฝูงหมาป่าอิสระ มีจ่าฝูงตัวใหม่ชื่อฟ้าโอล เป็นลูกของเกรย์ หมาป่าสีเทาพี่คุณ โดยของมาคลีนนั้นเอง มาคลีและอาเกล่าได้รับยกย่อง เป็นสมาชิกอาวุโส มีที่นั่งสูงกว่าจ่าฝูงฟ้าโอลามมีการประชุม ณ หน้าผา ประชุม หรือเมื่อแสดงความคิดเห็นในที่ประชุมครั้งใด มักได้รับความ เห็นชอบด้วยทุกครั้ง ยิ่งไปกว่านี้ความเก่งกาลักษณะมาคลียังได้สำแดง ออกอีกครั้งหนึ่ง เมื่อมาคลีได้กู้ชีวิตฝูงหมาป่าไว้จากฝูงหมาแดงจอมโหด เหี้ยมอำนาจทิตที่บุกรุกตามล่าเหยื่อขึ้นมาจากการทิศใต้

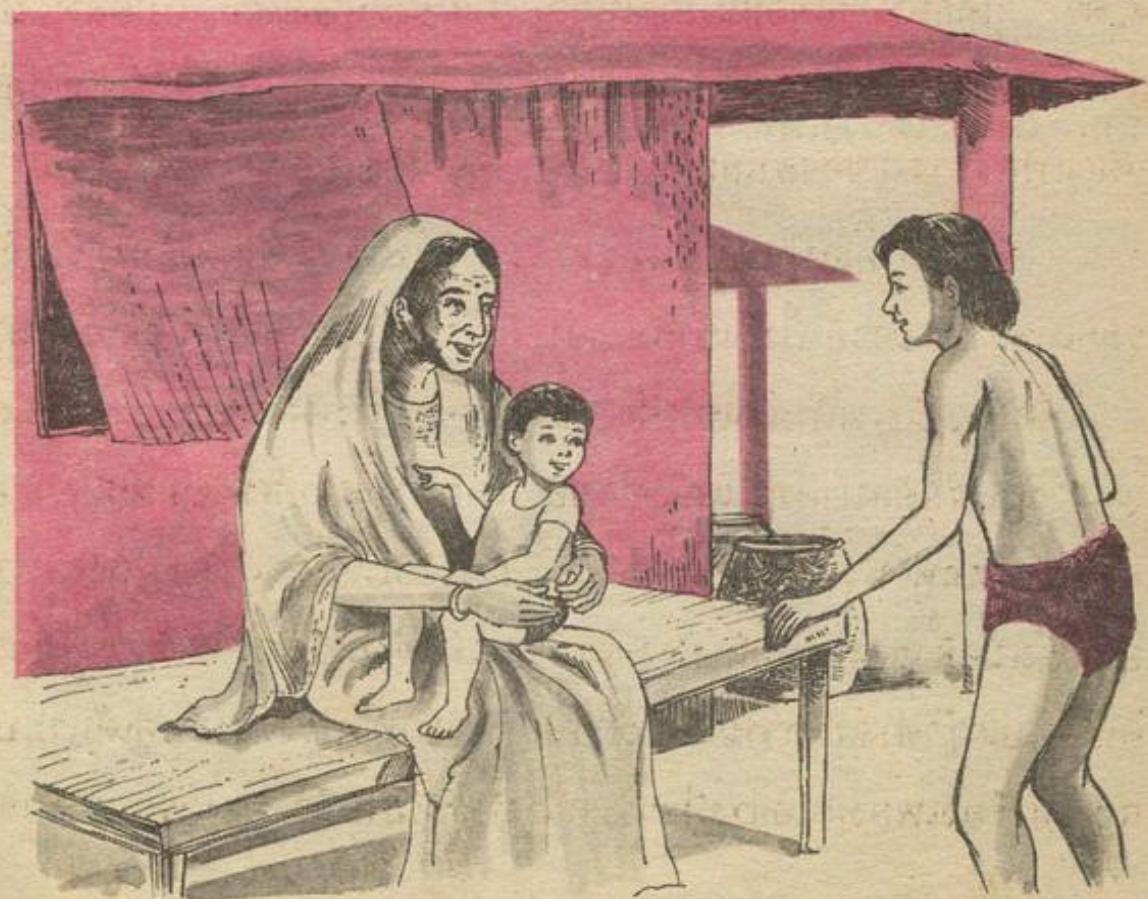

เมากลีกับคาดภูมิเหลือมวางแผนกำจัดผู้ง茫แดงจำนวนนับร้อยนี้ทันที เข้าล่อผู้ง茫แดงไปที่หน้าผาผึ้งหรือหน้าผามรณะ เหยียบแหย่ผู้ง茫ผึ้งจำนวนหิม่าให้ออกจากรังด้วยความโกรธแค้น แล้วเมากลีรับวิงกระโจนหนีจากหน้าผาลงสู่แม่น้ำเบื้องล่างที่มีคาดภูมิเหลือมคอยช่วยเหลือพาหนีรอดไปได้ ทิ้งให้ผู้ง茫แดงที่ไล่ตามหลังมาเป็นเหี้อพิชร้ายของเหล็กในผึ้ง หมาแดงบางตัวหนีรอดมาได้ก็ต้องพบกับความตายด้วยคำเสี่ยวของผู้ง茫ป่าอิสระที่รุกคอยอยู่ริมแม่น้ำ ในการต่อสู้อันดุเดือดครั้งนี้ อาเกล่าจอมหมาป่าผู้ชำนาญมากแล้ว ก็พบกับวาระสุดท้ายของมันเยี่ยงหมาป่าผู้ก้าล้าหาญ ก่อนสิ้นลม อาเกล่าผู้ประหารชีวิตหมาแดงได้ถึง๙ ตัว “ได้กล่าวตักเตือนเมากลีให้กลับไปสู่หมู่มนุษย์เสีย “เมากลีจะเป็นผู้ขับไล่ตัวเมากลีเองออกไปจากป่าสู่หมู่มนุษย์” นี้เป็นคำสุดท้ายก่อนเสียงเพลงมรณะของอาเกล่า “ขอให้ลาโดยสวัสดิ์” จะดังขึ้น

บัดนี้เมากลีเป็นหนุ่นฉกรรจ์แล้ว มีรูปร่างหน้าตาดงดงามราวกับรุกขเทวดาประจำต้นไม้ เขาคือ เมากลีเจ้าป่าผู้ยิ่งใหญ่ สัตว์ป่าทั้งหลายต่างให้ความเคารพนับถือเขาเทียบเท่ากับพญาช้างหัตถี พญาเหลือมค่าและพญาเสือตัวสำคัญ แต่จิตใจของเมากลีไม่สงบสุขเลย มักกระวนกระวาย หดหู่ หงุดหงิดและเคร้าสร้อยหงอยเหงาเสมอมา โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อถึงฤดูใบไม้ผลิ ปางงามขึ้น เพื่อต้อนรับสรรพสิ่งที่เกิดใหม่ต้นไม้ใบหญ้าต่างผลิตความเสี่ยวสดใส สัตว์ป่าทั้งปวงต่างจับคู่เด่นระบำส่งเสียงร้องเพลงกันอย่างมีความสุข ทิ้งให้เมากลีว่าเหว่ออยู่คนเดียวจน

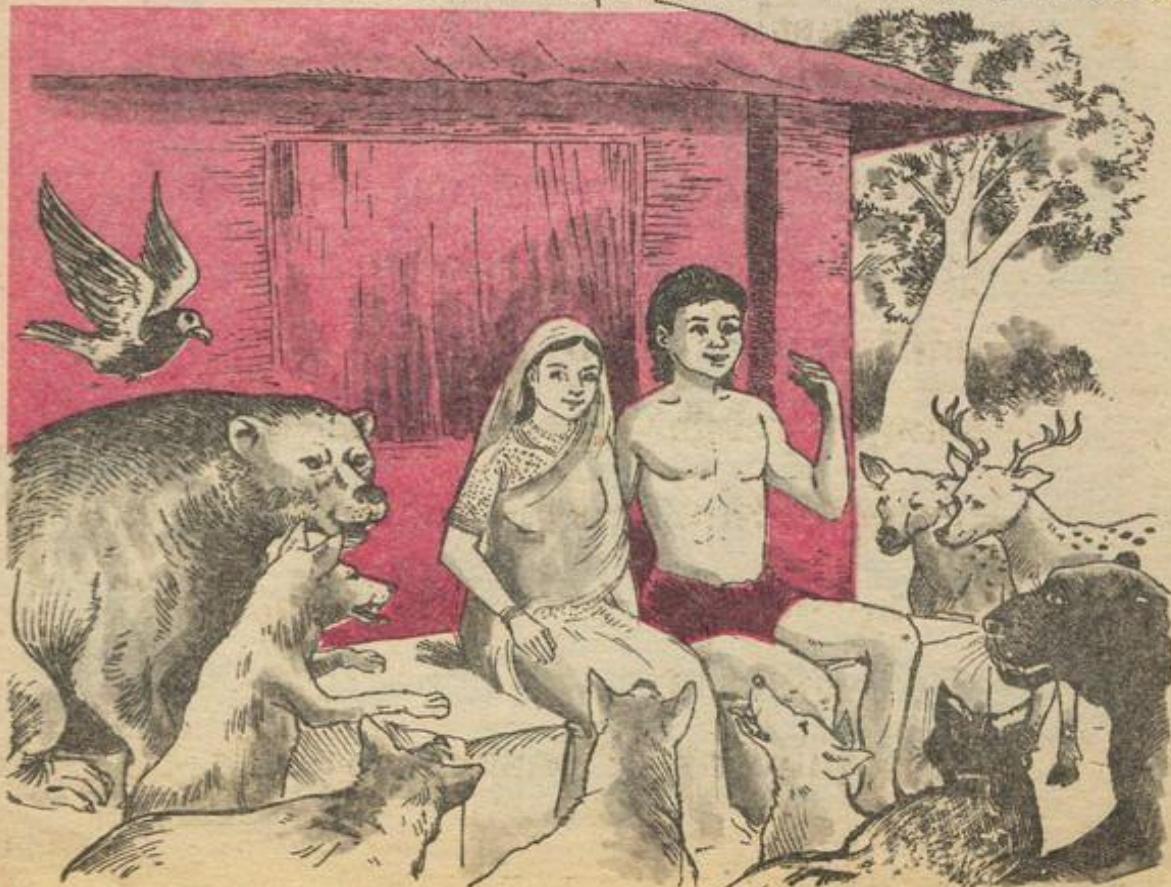
ต้องวิงเตลิดไปมาท่ามกลางป่าใหญ่ในอุดูใบไม้ผลิแต่ลำพัง เมาคลีวิ่ง เตลิดมาจนถึงหมู่บ้านชัยป่า ได้เห็นดอกไม้แดง หรือแสงไฟ ได้เห็นผู้คน อีกครั้งหนึ่ง เขาก็เกิดความอบอุ่นในใจอย่างแปลกประหลาด อำนาจอะไร บางอย่างดึงดูดให้เขารีบเดินเข้าใกล้หมู่บ้านนี้

ที่นี่เอง เขา ก็ได้พบกับนางเมสซัร์ผู้เป็นแม่อีกครั้งหนึ่ง นางเมสซัร์ มีลูกชายใหม่อีกคนหนึ่ง แต่สามีของนางเพิ่งตายได้ไม่นานนี้เอง นางได้ให้ความรักความเมตตา และความอบอุ่นใจแก่เมาคลีเหมือนเดิม จนกระทั่งเมาคลีแน่ใจว่า ถึงเวลาแล้วที่เขามาคลีลูกมนุษย์ แต่มาป่า

ເຄາມເລື່ອງຈະຕີບໂດປັບປຸງເຈົ້າແກ່ປ່າ ເຈົ້າແກ່ສັດວ່າທັງຫລາຍ ຈະຕ້ອງກລັບຄືນສູ່
ໜູ່ມັນນຸ່ຍໍອີກຮັ້ງໜຶ່ງ ຂົວົວປາຂອງເມາຄລືໄດ້ສິ້ນສຸດລົງແລ້ວ ຕ້ວເມາຄລື
ເອງເປັນຜູ້ຂັບໄລ່ເມາຄລືໃຫ້ອອກຈາກປ່າໄປສູ່ມັນນຸ່ຍໍ່ ໄນມີສັດວ່າປ່າຕົວໄດ້ກລ້າ
ຂັບໄລ່ເມາຄລື ນີ້ເປັນຄວາມຈິງຕາມຄຳພຸດຂອງອາເກລ່າ ຈອນໝາປ່າທີ່ສິ້ນຂົວົວ
ເພຣະກາຣປະທະກັບຜູ່ງໝາແດງຮົມແມ່ນໍາຄົງຄາຫລາຍປິມາແລ້ວ ເມາຄລື
ອໍາລາປ່າ ອໍາລາຜູ່ງໝາປ່າພື້ນໜອງທີ່ຮັກໂຄຣ ບາລູໝາມີເຜົ່າຜູ້ອິນສັ່ງສອນວິຊາ
ຄວາມຮູ້ແລະກງົບປ່າທັງຫລາຍ ບາຄີරາເສື່ອດຳມີຕຽບຜູ້ອ້າຣີ ຕລອດຈົນຄາພູ່າ
ງູ້ເຫຼືອມຜູ້ເອັນດູ້ຕາມຫ່ວຍເຫຼືອເມາຄລືຕລອດມາ ເມາຄລືຈະທິ່ງປ່າໄປໄດ້ຫີ່ອ
ຂົວົວຂອງເຂົາຜູກພັນກັບປານານເຫຼືອເກີນ

ຄວາມຈິງຕ່ອມກັບຄືອ ຂົວົວໃໝ່ຂອງເມາຄລືມີໄດ້ທ່າງໄກລຈາກປ່າມາກ
ນັກ ເມາຄລືໄດ້ຫ່ວຍເຫຼືອພັນກັງຄຸ້ມຄະອງປ່າ ກໍາຈັດເສື່ອຮ້າຍກິນຄຸນໃນ

หมู่บ้าน และได้แสดงความเชี่ยวชาญเป็นพิเศษในเรื่องป่าและชีวิตป่า จึงได้รับการแต่งตั้งเป็นพนักงานรักษาป่า มีหน้าที่ดูแลป่าไม้และสัตว์ป่า ทั้งหลาย เมาคลีได้แต่งงานมีความสุขกับหญิงสาวที่เขารัก ในบ้านกลางป่า ท่ามกลางสัตว์ป่าบริวารทั้งหลาย

กิจกรรม

๑. ทำแบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่าน

๑.๑ ตอบคำถามต่อไปนี้ให้ได้ความตามเนื้อเรื่องที่อ่าน (ทำปากเปล่า)

๑. เมาคลีอดพันจากเสือร้ายเชียร์คาน เพราะใคร
๒. เมาคลีเป็นลูกใครและใครเป็นผู้เลี้ยงดู
๓. ผู้ที่รับรองให้เมาคลีอยู่ในฝูงหมาป่า คือใคร
๔. ฝูงลิงลักพาตัวเมาคลีไปซ่อนที่ไหน เพราะอะไร
๕. ผู้ที่ตามไปช่วยเมาคลีจากฝูงลิงคือใครบ้าง
๖. เมาคลีลูกบ้าคีราลงโทษ เพราะอะไร
๗. สาเหตุที่พญาหัตถีประการแแนวหินสันติ เพราะอะไร
๘. เสือโคร่งเชียร์คานมีสิทธิ์ม่าคนในคืนหนึ่งได้ เพราะสาเหตุอะไร
๙. ตัวความกลัวคือใคร
๑๐. หมาป่ารุนแรงมาก็ยังดีกว่าเมาคลีมาก เพราะอะไร

๑๑. อาเกล่าถูกปลดออกจากภาระเป็นจ่าฟูงhmaป้าเพราะเหตุอะไร
๑๒. เมาคลีสาบานว่าจะทำอะไรเชียร์คาน
๑๓. สิ่งที่เมาคลีใช้ในการป้องกันชีวิตตนเองและจ่าฟูงอาเกล่าในวันเลือกดังจ่าฟูงใหม่คืออะไร
๑๔. hmaป้าไม่ยอมให้เมาคลีอยู่ร่วมฟูงด้วยเมาคลีจึงตัดสินใจอย่างไร
๑๕. นางเมสซั่วร์ให้ที่พักและเลี้ยงดูเมาคลีเพราะอะไร
๑๖. เชียร์คานตายเพราะอะไร
๑๗. ทำไมเมาคลีจึงถูกขับไล่ออกจากหมู่บ้าน
๑๘. ทำไมอาเกล่าเชื่อว่าเรื่องของเมาคลีกับชาวบ้านยังไม่จบสิ้น
๑๙. ชาวบ้านวางแผนการจะทำอย่างไรต่อเมาคลี
๒๐. ทำไมเมาคลีใช้แผนการ “ป้าทำลายหมู่บ้าน”
๒๑. ผู้ที่ช่วยเหลือเมาคลีจนแผน “ป้าทำลายหมู่บ้าน” สำเร็จคือใคร ด้วยวิธีใด
๒๒. ขุมทรัพย์สมบัติอยู่ที่ไหน ผู้ที่กำหนดที่รักษาคือใคร
๒๓. ทำไมเมาคลีมิได้สนใจทรัพย์สมบัติ
๒๔. ต้นเหตุที่ทำให้มนุษย์๖ คนตายเพราะความละโมบคืออะไร
๒๕. เมาคลีได้รับยกย่องว่าเป็นอะไร
๒๖. แผนการที่เมาคลีกับคาดัญเหลือมกู้ชีวิตฟูงhmaป้าไว้จากฟูงhmaแดงเป็นอย่างไร

๒๗. ผู้ที่ขับไล่มาคลื่อออกจากป่าไปสูมนุชย์คือใคร

๒๘. หน้าที่ในชีวิตใหม่ของมาคลีคืออะไร

๑.๒ บอกชื่อตัวละครให้ตรงกับคุณสมบัติต่อไปนี้

๑. ลูกมนุษย์ไม่ใช่ลูกหมาป่า

๒. ผู้ได้รับการยกย่องเป็นอาจารย์สอนความรู้แก่ผุ่งหมาป่า

๓. ผู้ที่มอมอบวัวป่าแก่หมาป่าแทนชีวิตมาคลี

๔. ผู้ที่มีอำนาจสะกดให้ผุ่งลงป่าเดินเรียงแถวเข้าสู่ป่าอันอ้ากว้าง

๕. ศัตรูคู่พยาบาทที่แพ้อำนาจของมาคลี

๖. หมาป่าที่ตายแล้วในสายตาของหมาป่าอื่น ๆ

๗. ผู้ที่กล่าวร้ายว่ามาคลีเป็นลูกปีศาจ ลูกหมาป่า

๘. ผู้ที่เชื่อว่ามาคลีคือเด็กน้อยที่ถูกเสือโคร่งควบไปตั้งแต่เล็ก

๙. ผู้ที่เล่าเรื่องเสือโคร่งมีสิทธิ์ฆ่าคนในคืนหนึ่งได้

๑๐. ผู้ที่มีดอกร่านสืขาวบนหัว

๑.๓ เรียงลำดับเหตุการณ์ให้ถูกต้องตามเนื้อเรื่อง (เขียนเฉพาะหนาอย่าง)

๑. นาลู นาคีรา และค่า ตามไปช่วยเหลือมาคลีที่วังเย็น

๒. หมาป่าผัวเมียช่วยชีวิตเด็กน้อยจากเสือโคร่ง

๓. พญาหัตถีประการเขตแนวหินสันติ ห้ามสัตว์ผ่ากัน

๔. ผุ่งหมาป่ารับรองให้มาคลีอยู่ร่วมผุ่งด้วย

๕. อาเกล่าแก่ชราจนต้องเลือกจ่าผุ่งหมาป่าใหม่

๖. ผู้งดิ้งปาลักตัวเมาคลีไปเป็นหัวหน้าลิง
๗. เชียร์คานถูกฆ่าตาย
๘. หมู่บ้านชาวป่าถูกทำลายพังพินาศ
๙. ผู้ง茫ป้าขึ้นไปไม่ให้เมาคลีอยู่ร่วมผุ้งด้วย
๑๐. เมาคลีจากป้าไปอยู่กับนางเมสซั่วร์ที่หมู่บ้าน
๑๑. อาเกล่าจอมหมาป่าตายอย่างกล้าหาญในสังหารมันกับผุ้ง茫แดง
๑๒. ชาวบ้านขึ้นไปไม่ให้เมาคลีอยู่ในหมู่บ้าน
๑๓. เมาคลีได้รับยกย่องเป็นเจ้าป้าและพนักงานรักษาป่าไม้และสัตว์ป่า
๑๔. เมาคลีพบพญาเสือเพื่อกillที่ทำหน้าที่รักษาทรัพย์สมบัติ

๑.๕ ลองทำเสียงร้องของสัตว์ต่อไปนี้

ลิง หมาป่า ช้าง เสือดำ ควาย ฯลฯ

- ๑.๕ เน้นข้อความสั้นๆ แสดงความคิดของนักเรียนในเรื่องต่อไปนี้
(เลือกทำ ๑ ข้อ)

๑. นักเรียนชอบตัวละครตัวใดมากที่สุด ทำไม่เจ็บชอบ ยกเหตุการณ์ที่แสดงบทบาทของตัวละครกระทำ (ตอนที่นักเรียนชอบ) ประกอบประมาณ ๕ – ๕ บรรทัด
๒. นักเรียนชอบเหตุการณ์ต่อไปนี้ตอนใดมากที่สุด (เลือกเพียงหนึ่งเหตุการณ์) และวอนเหตุผลว่าทำไม่เจ็บชอบ มีแรงคิดหรือคติสอนใจอะไรบ้าง
๓. เมาคลีถูกผุ้งลิงปาลักพาตัวไป

- ข. สาเหตุที่เสือโคร่งมีสิทธิ์ฆ่าคนได้ในคืนหนึ่ง
- ค. การเลือกจ่าฝูงหมาป่าตัวใหม่แทนอาเกล่า
- ง. เมาคลีใช้แผนการสั่งสอนชาวบ้านผู้โดยเดียว
- จ. ขุนทรัพย์สมบัติที่วังเย็น

๒. ทำแบบฝึกหัดการใช้ภาษา

๒.๑ เลือกความหมายที่ถูกต้องของข้อความต่อไปนี้ (ทำในสนับ)

๑. การรับรองให้เข้าร่วมฝูงเหมือนลูกหมาป่าตัวอื่น ๆ หมายถึง
- ก. ยอมให้อยู่ในฝูงหมาป่า
- ข. ยอมเป็นลูกหมาป่า
- ค. รับว่าเหมือนลูกหมาป่า
๒. “ท่านกับเรานี้ล้วนมีเลือดเนื้อเดียวกัน” หมายถึง
- ก. มีโลหิตอย่างเดียวกัน
- ข. เป็นพี่น้องกัน
- ค. มีเลือดและเนื้อเหมือนกัน
๓. ฝูงลิงจึงยอมแพ้ประดุจลูกมนต์อันศักดิ์สิทธิ์สะกดให้อยู่นิ่ง
- ก. ญูใช้คากาสะกดให้ลิงอยู่นิ่ง
- ข. ลิงอยู่นิ่ง เพราะหวาดกลัวญู
- ค. ญูหวาดกลัวลิง

๔. น้ำในแม่น้ำคงคาซึ่งเปรียบเหมือนเส้นโลหิตใหญ่ในป่านี้
หมายถึง
- ก. น้ำในแม่น้ำคงคาสีแดงเหมือนโลหิต
 - ข. น้ำในแม่น้ำคงคาเป็นโลหิต
 - ค. แม่น้ำคงคำมีความสำคัญที่สุดต่อสิ่งมีชีวิต
๕. บาลูผอมเหมือนมะพร้าวแห้งทั้งเปลือก และเมาคลีผอม
เหมือนมะพร้าวแห้งที่ปอกเปลือกแล้ว หมายถึง
- ก. บาลูผอมเท่า ๆ เมาคลี
 - ข. เมาคลีผอมกว่าบาลู
 - ค. บาลูผอมกว่าเมาคลี
๖. ไอลายย่องตลอด หมายความถึง
- ก. เสือขึ้นลาด
 - ข. เสือมีลาย
 - ค. เสือสมิง
๗. การจองเรือไล่ติดตามมา หมายถึง
- ก. ผลัดกันทำร้าย
 - ข. ทำร้ายข้างเดียว
 - ค. ยกโทษให้กัน
๘. หมาป่าที่ตายแล้วในสายตาของหมาป่าอื่น ๆ มีความหมายว่า
- ก. หมดความสำคัญ
 - ข. หมดลมหายใจ

- ค. "ได้รับการนับถือ"
๙. "ข้าจะขอตัดขาดจากความเป็นเพื่อนองกับพวากเจ้า" หมายถึง
- ก. ใช้ของมีค่าตัดให้ขาด
 - ข. "ไม่ยอมเป็นหมาป่าอีก"
 - ค. "ไม่เกี่ยวข้องกับหมาป่า"
๑๐. บ้านเหมือนดั้งจันดักเสือในป่า
- ก. คือที่ดักเสือ
 - ข. เป็นที่กักขัง
 - ค. รูปร่างเหมือนจัน
๑๑. ความสองฝูงที่วิ่งราวกับกระแสน้ำบ่าพุ่งเข้าไปทະกันหมายถึง
- ก. วิงเร็วมาก
 - ข. วิงแข่งกับน้ำ
 - ค. วิงเป็นสายน้ำ
๑๒. มีสภาพเหมือนดั้งประเทศที่ขาดผู้ปกครอง
- ก. มีแต่ความวุ่นวาย
 - ข. สงบสุขเรียบร้อย
 - ค. สงบสุขบ้างวุ่นวายบ้าง
๑๓. เสียงดังราวกับผึ้งถูกข่าวรัง
- ก. เสียงดังสนั่น
 - ข. เสียงໄพเราะ
 - ค. เสียงกระหึ่มพร้อม ๆ กัน

๑๔. เหมือนหนูติดเกาะ Yam นำทัวม

- ก. สุขสบายนเหมือนหนู
- ข. ลำบากไม่มีทางหนีรอด
- ค. โชคดีมีเกาะให้อยู่

๑๕. เป็นปูโกรนฝ่าทรัพย์

- ก. ผู้ที่ฝ่าละบดิ
- ข. คนแก่ฝ่าบ้าน
- ค. ชื่อโสม นามสกุลฝ่าทรัพย์

๑๖. เสียงเพลงมรณะของอาเกล่า “ขอให้ลาโดยสวัสดิ” หมายถึง

- ก. เพลงแห่งความตาย
- ข. ชื่อเพลงของหมาป่า
- ค. หอนก่อนสิ้นใจ

๒.๒ เติมคำและกลุ่มคำต่อจากคำที่กำหนดให้ เป็นคำซ้อนและสำนวน
ภาษาที่พบในเรื่อง เช่น อบรน อบรนสั่งสอน (ทำในสมุด)

เจริญ	ปรัก	อ้วน
อบ	คลอก	ยโส
พูดจา	กระเซ้า	ตะลี
เมตตา	ตระหนาก	ยุยง
ระเกะ	ปาง	เสาไว้ลร
คำมั่น	คุยโน้ม	กระหิด

ละล้ำ	ใส่ร้าย	พ่อมด
ชิงดี	เก่งกล้า	ตัวสัน
ทารุณ	อุดม	ถินฐาน
พิทักษ์	เพชรนิล	เครัวสร้อย

๒.๓ เติมข้อความที่เป็นคดิเตือนใจจากที่ได้อ่านมา (ทำในสมุด)

๑. ผู้ประพฤติตนผิดจะต้องได้
๒. ให้ทุกข์แก่ท่าน
๓. กงเกรียน
๔. ความตาย ความพินาศเกิดจาก

๒.๔ หากำที่มีความหมายเหมือนหรือคล้ายคลึงกับคำที่กำหนดให้ (๓ คำ)

เช่น ร้อง - ญี่ ตะโภน แผลเสียง (ทำในสมุด)	
๑. โกรธ	๗. แห้ง
๒. ตาย	๘. กระเซ้า
๓. ตกใจ	๙. กลัว
๔. ชรา	๑๐. มิตร
๕. ทะเลาะ	๑๑. ป่า
๖. พิทักษ์	๑๒. ละโมบ

๒.๕ เจียนประโภคขายลักษณะของตัวละครให้ชัดเจนเหมือนกับ
ได้เห็นภาพนั้นจริง ๆ

เช่น เสือโคร่งเชียร์คาน - เสือโคร่งชราขาเปื้อศัตรูคู่พยาบาท
ของมาคลีซีอเชียร์คาน

๑. นาลูหมีเฒ่า	๔. วังเย็น
๒. นาคีรา	๕. คาดญาณุเหลื่อม
๓. พญาหัดสีช้างป่า	๗. อาเกล่าจ่าผุ่ง
๔. พญาญ่าเห่า	๘. มาคลีเจ้าป่า

๓. นักเรียนเลือกตัวละคร (หนึ่งตัว) จากเรื่องมาคลีลูกหมาป่า แล้ว
นำมานarratingเรื่องสั้น ๆ หรือนิทานผจญภัยของตัวละครนั้น ๆ ตามความ
คิดของนักเรียนเอง

ประมวลคำศัพท์

ก

กระเจ้ากระงด	อาการไม่พอใจเชิงศอว่าศอขาน งอน
กระจิจ (กระ - จิ - หริด)	เล็กน้อย ลูกเล็กๆ
กระตือรือร้น	รีบร้อน รีบเร่ง แสดงความสนใจมาก
กระตรวจสารสารณสุข	หน่วยงานที่ทำงานเกี่ยวกับอนาคตของประชาชน
กระวน	ถ่ายยา วิธีการ
กระมัง	คำแสดงความไม่แน่ใจ
กระสุน	คินเป็นเป็นลูกกลมๆ คำยินเหนียวแล้วหากแห้ง ใช้สำหรับ ยิง กอกเป็น
กระแตพระราชน้ำรัตน์	คำพูดของพระเจ้าแผ่นดิน
กระหยันมือเดียว	น้อยมาก
กลองเต็ง	กลองสำหรับใช้ตีแข่งกัน ลักษณะก้นสอบปลายบาน ไม่ตี มี ๒ อัน ปลายหุ้มตะกร้า หรืออะลูมิเนียม
กองสอดแนม	ผู้ลอบเข้าไปสืบความลับ
กะเหรียง	ชาวเขาเผ่าหนึ่ง
กัดฟัน	อกหน
กัดป่าวาน	ระยะเวลาอันยาวนาน
กางเกงขาตัวบ	กางเกง Jin Yang แค่ขา เวลาหุ่งข้มคงทนกางเกงหนึ่งไว้ ข้างหน้า
เกี๊ยงงอน	ไม่เต็มใจ ทำแต่งอนรังเกีย
เกี๊ยรติกุณ	ความคิดที่เลื่องลือ
เกี๊ยรติกัดดี	ฐานะที่ได้รับการยกย่องและสรรเสริญ
แก่งແย়েং	ชิงกัน ไม่ลงรอยกัน
แก่นแก้ว	ซุกซนมาก เกมนະเหρກ

ชนา	ชนิก ประเกท เรียงคู่กันไป
ชวัญเสิบ	กำลังใจไม่คี
ของกลาง	ของที่เจ้าหน้าที่บ้านเมืองยึดมาจากคนร้ายเพื่อประกัน การพิจารณาคดี
ขัด	เหน็บ กลั้ก
ชานไช	บอก อธินาย ชี้แจง
ชุ่นเก่อง	โกรธ
เหม่า	ละของสีคำที่เกิดจากควันไฟ
เหมือน	กินอย่างทะกระ
โขยกเขยก	อาการที่เกินไม่ถูกตัก
ไขหู	แกลังทำเป็นไม่ได้ยิน

ก

กกา	ไม้ตะบอง
กนช	คนที่อยู่ไม่เป็นที่
คลาบใจ	หมกห่วง
ความหลัง	เรื่องหรือเหตุการณ์ที่ผ่านมาแล้ว
ภานหาน	ทึนงอย่างหนึ่งมีความหมาย แคร
ภารນ	คำพูดที่คมคาย ฝีปากที่คมคาย
คำประพันธ์	ข้อความที่คล้องจองย่านแล้วไฟเรา
คำสัตย์ปฏิญาณ	การให้คำมั่นสัญญาโดยสุจริตใจ
เกรือ	เสียงสัน เสียงไม่แจ่มใส เถ้าไม้ ส่วนที่หวิดลัวยศกอญ
เคียงบ่าเคียงไหล	ท่านบางสิ่งบางอย่างคุ้ยกันคลอกเวลา
แคะค่อน	พูดกระหบ หาเรื่องว่า
โคงส์สุภาพ	ซื่อคำประพันธ์ชนิดหนึ่ง

ມ

ໂນໜກ ຜູປະກາຄ

ໂນໜພາຫວານເຂົ້ອ ກຳພູກທີ່ຫັກຫວານໃຫ້ຜູ້ຟັງມີຄວາມຄືກຄລ້ອຍການ

ຈ

ຈອແງ ຫັແຍ

ງານປັບນໜາຮາຫານຸສຣົນ ການວັນທີຮະດີກພະບາຫສມເກົ່າພະຈຸດຈາມເກົລ້າເຈົ້າຢູ່ຫວ້າ
(ຮັກລັດທີ ፫) ກຽງກັບວັນທີ ២៣ ຖຸດສຸກ ຂອງທຸກປີ

ຈ່າຍເໜືອນປອກກລ້ວຍ-
ເຂົ້າປາກ ຄໍາເປີຍບໍາເຫັນທີ່ທ່ານາງສິ່ງນາງອປ່າງໄກ້ຢ່າງສ່າຍຄາຍ

ຈ

ຈອນໂນຍ

ລັກຂໂນຍເກົ່າ

ຈອນເດັບ

ແມກທັພ ຜູ້ເປັນໃຫຍ່

ຈຸດ

ພົງ ຂອງທີ່ປັນ ຂອງທີ່ລະເບີຍກ

ເຈົ້າເນື່ອງ

ກໍາແໜ່ງຜູ້ປັກຄອງຫວ້າເນື່ອງກ່າງໆ ໃນສມ້ຍກອນ

ເຈົ້າສ້າ

ເກຣະວູຈິນ

ເຈືຍດ

ເກີບໄວ້ນາງສ່ວນ

ແຈ້ວ

ກະຈຳງ ໄສມາກ

ໂຈນກະເບັນ

ນ້ວນໜາຍຜ້າດຸງແລ້ວຮັງໄປເຫັນໄວ້ຂ້າງໜັງ

ນ

ນ້ອນດ

ໂກງໂກຍໃຊ້ອຸບາຍ

ເດີດດັນ

ງານ

ช

ชลประทาน (ชน - ละ - ประ - กาน)	การทคณ้ำและระบายน้ำเพื่อประโยชน์
ชั่วกปชั่วกลป	ในการเพาะปลูก
ชาญถมร	คลอกไป ระยะเวลาที่ยาวนาน
เชิงเทิน	เชี่ยวชาญ สามารถ รอบเก่ง
	คินที่พูนขึ้นสำหรับกันหรือต่อสู้ข้าศึก

ช

ชด	สูคน้ำเข้าไปในปาก
ชมชาน	ไปอย่างไม่มีจุดหมาย
ช้อนนาค	ผิกผู้จะบัวให้ห่องขนาดนาคและพิธีบัว ให้ปฏิบัติให้ถูก
	ต้องในวันบัวจริง
ชัดเจพเนจร	เรื่อง ไม่อยู่เป็นที่
ชัดทดลอง	โดยความผิดไปถึงผู้ที่เกี่ยวข้อง

ธ

ฐานปฏิบัติการ	ที่ศักดิ์ของหน่วยสั่งงาน
---------------	--------------------------

ณ

ณรงค์	การรบ
-------	-------

ด

ดล	ເພື່ອຢູ່ໃຫ້ເປັນໄປ
ดັ່ນດັ່ນ	ຝາໄປ

คินประสา	ของชนิดหนึ่งมักเกิดจากมูด (อุจจาระ) ค้างคาวใช้สำหรับทำคินปืน
คินปืน	สิ่งที่ทำให้เกิดการระเบิด ใช้ทำลูกปืน
โดยสังเขป	โดยย่อ

๑

ต้นสายปลายเหตุ	เรื่องราว ความเป็นมา
ต้นหูกวาง	รือกันไม้ชนิดหนึ่ง ใบใหญ่แทรกกิงเป็นชั้นๆ
ตรง peng	กรงพอกคี
ตะลง	มอบยาในที่นี้หมายถึงพมา (พจนานุกรมเขียนว่า ตะลง)
ตะแบงนาน	การห่มผ้าอ้อมคัวแล้วเอาร้ายหังสองไขว้ไปปููกที่ตันกอ
ตะไได	คอกไม้เพชรชนิดหนึ่ง ถัวyleek ฯ สำหรับใส่ขนม
ตั้ง	ที่สำหรับนั่งมีชา
ต่าหนักอตรลดารโหฐาน	ที่ประทับของพระเจ้าอยู่หัวองค์ปัจจุบัน (รัชกาลที่ ๙)
ติง	หักหัวง
ติดตอก	ทำทางหรือกำพูคที่ชวนขับขัน
ตีหน้าตาย	ศีสิน้ำเหมือนไม้รูเรืองหัง ฯ ที่รู้
ตุ่น	เอาของวางใส่ภาชนะบนน้ำร้อนเพื่อให้สุก
เต็มแก่	มากกว่าปรกติ
เตาผิง	เตาไฟสำหรับทำให้อุ่นยุ่น

๒

ถากถาง	พุกกระทบให้เจ็บใจ
--------	-------------------

ก

ทักษิลว	ผู้กล้าหาญ
ทองหลางน้ำ	กันไม้ชนิดหนึ่ง ใบรับประทานได้ หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่าทองหลางนาน
ห้องตรา	หนังสือคำสั่งที่ประทับตราเจ้ากระหลวง
ห้องฟ้าจำลอง	สถานที่ใช้แสดงคำแนะนำและการเคลื่อนที่ของความคิดเห็นในห้องฟ้าแทนของจริง
ทันการณ์	ทันเหตุการณ์
ทัศนศึกษา	การศึกษาอภิสถาณที่
ท้า	ยกข้าราชการฝ่ายในสมัยก่อน
ทำเนียบรัฐบาล	ที่ทำงานของนายกรัฐมนตรีและคณะ
ทิกหัก	คิดเอาเอง ตัดสินใจเอาเอง
เกิดทูน	ยกย่องสรรเสริญ

ก

ตรา	สายน้ำ
-----	--------

ก

นกรุง	เมืองราชบูรณะ
นคร	เมือง
นานาภาษา	ประเทศค่างๆ
นายจ่า	ยศทหาร
นายประกัน	ผู้รับรอง
น้ำป่า	น้ำที่ไหลมาจากคันน้ำซึ่งไหลเขียวมาก
บุญนวล	ไฟเราะ ชื่อนหวาน อ่อนโน้น

บ

บ่อน้ำดาด	หอยในญี่ปุ่นที่ขุดเอาคินออกจนถึงน้ำ
บ้อง	ลักษณะเป็นช่องคล้ายกระบวนการ
บันท้าย	ส่วนท้าย หมายถึง ก้น
นาดหมาย	ใช้ใจกัน
บ้านแต่กานแหรกราด	สภาพเกือครัวนานท่องผลักตรากรจากกัน
บุญมั่งไฟ	ประเพณีทำบุญเกือนหนกของชาวอีสาน
เบ้า	ในที่นี้หมายถึง กระบวนการ
โบราณกาล (โน - รา - โนย - กาน)	สมัยก่อน

ป

ปฐนกษตริย์	พระเจ้าแผ่นคินองค์แรก
ปรนปักษ์	ศึกษา
ประชิด	คิก
ประสนการณ์	เรื่องที่ได้พบมา
ปลงศพ	เผาศพ เผาผี
ปลอบขวัญ	ปลอบใจให้หายกลัว
ปลาจะโอด	ปลาเนื้ JACK ชนิดหนึ่งคล้ายปลาช่อน ครัวยามาก
ปลาต	หนูไป
ปลื้นใจ	ศิใจ
ประร่า	กีพักสร้างขึ้นชั่วคราว
ปากกาลูกดื่น	ปากกาที่ได้เป็นหมึกแห้ง
ปากแข็ง	ยินคำเดินไม่ยอมเปลี่ยน
ปั่นธารณี	ผู้เป็นใหญ่ในแผ่นคิน หมายถึง พระเจ้าแผ่นคิน
ปูนนำเหนือ	ให้ร่วงวัลความคึกความชอน

ແປ່ງນວນ	ເກລືອນທັພ
ແປ້ສີ	ເຜີຍບ ເຕີມທີ ມະກ
ໄປ	ໄມ

H

ມຄຸງ	ຮັກໜາໄວ
ມຊຸນ	ມຸຄລົງ ຄຳລົງ ຫຸບລົງ
ພັນ	ກລັບ ເປັນຍິນ ມມຸນ
ພ້າຂາວນ້າ	ຜ້າສໍາຫວັບຜັດກ້າວນ້າຂອງຜູ້ຂ່າຍ
ພ້າໃນ	ຜ້າເນື້ອທານາໃຊ້ກ່າວອງເທົ່າຫຼືກ່າວໜັກນັກແກດແລະຝັນ
ຜູ້ປະສານງານ	ຜູ້ກ່າວນ້າທີ່ເຊື່ອມໂຢງງານແກ່ລະຝ່າຍໃຫ້ຕົກຕ່ອກ້ານ
ຜູ້ພິທັກໝໍສັນຕິຣາມງົງ	ຄໍາຮວຈ
ຜູ້ອໍານວຍການ	ຄໍາແຫ່ງໜ້ວໜ້ວງງານ
ເພັງ	ຖຸກ ກຽງ ເສີຍັກໜັງເຊັນນັ້ນ

H

ພະກົ່ນໜັ້ງອັນຕະນາຄມ	ສຕານທີ່ເຄີຍໃຊ້ເປັນທີ່ປະໜຸນຮູ້ສກາ
(ອະ - ນັ້ນ - ຕະ - ສະ - ນາ - ຄມ)	
ພະບານນາຫາຮວງ	ພຣະຮວງຄັ້ງກ່ອນ ສວຍງານມາກ ທັງອຸ່ນໄກລ້ສ້ານາມຫລວງ
ພະບານຮູ່ປ່ອງນ້າ	ອນຸສາວີ່ຍໍຂອງພຣະບາທສມເຕົກພຣະຈຸລາມເກລົ້າເຈ້າຍຢູ່ຫ້ວ ຮັກກາລົກ ດີ
ພຣະຮາຊອະຫຼາ	ໄທຍທີ່ໄກຮັບຈາກພຣະເຈ້າແພັນຄົນ
ພຣັກພຣ້ອນ	ພຣ້ອມກັນ ກຣບດ້ວນ
ພວ່າ	ຫ້າໆ ຂາກໆ ປອຍໆ
ພ່ອຕາ	ຟອຂອງເມີຍ

พับเพียบ	นั่งพับขาให้ปลายเท้าไปทางเดียวกัน
พิกัด	แปลง ผิดปกติ
เพลี่ยงพล้ำ	ผิดพลาด พลังพลาด
ไฟรี	ข้าศึก
ไฟคาด	กว้างขวาง

พ

พื้อ	งาน
ฟาร์ม	สถานที่ทำการเกษตร เพาะปลูกหรือเลี้ยงสัตว์

ภ

ภคินี	น้อง
การกิจ	งานที่ค้องทำ
ภูเขาทอง	เจดีย์ที่สูงใหญ่ เป็นที่บรรจุพระบรมสารีริกธาตุของพระพุทธเจ้า เรียกอีกชื่อหนึ่งว่า “บรรณบรรพต” อยู่ในวัดกระเกék

น

นธุพจน์	คำพูดที่ໄพเราะอ่อนหวาน
นวล	หังปวง หังสิน
มหากาฬ	ในที่นี้หมายถึง ครัวย โหลรัย
มหากุศล	สิงคิงามอันยิ่งใหญ่
มหาราช	กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่
นัก	ชอบ (ภาษาถิ่นอีสาน)
นักขัก	อ้วนใหญ่ส่าสัน

นัมเกล	พิชชนิกหนึ่ง หัวอยู่ในคิน กินໄค
นาไม้ไหน	ไมรู้ว่าจะมาลักษณะไหน หรือใช้กลอุบายนแบบใด
นาครธูน	สิ่งที่ถือเป็นหลักเที่ยบกำหนด
นำน	ในที่นี้หมายถึงชนชาติพม่า
นิดฟ้ามัวดิน	มองไปทางไหนเห็นแต่ผู้คนเดินไปหมด
นือแข็ง	ไม่ยอมให้ไว้ใจง่าย ๆ
เมืองโนราอ	สถานที่ท่องเที่ยวซึ่งจัดสร้างโบราณสถานและโบราณวัตถุ จำลอง (อยู่ที่กีโลเมตรที่ ๓๓ ตำบลบางปู อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรปราการ)
แม่ทัพ	นายทัพ
ไม่ตรีอิต	ความเป็นมิตร
ไม่จากสาย	ไม่ขาดระยะ
ไม่ได้สด	ไม่รู้สึกคัว
ไม่เลินหูลืมตา	ไม่มีเวลาหยุด เช่นแผนกอย่างไม่เลินหูลืมตา

ย

ยุทธ์	ก่อสู้
เยง	เกรงกลัว
เข้าหาขัน	พุกแสคงกิริยาคุณูกรให้เจ็บใจ
แยกชัด	กลอุบาย
โขนตัว	ลอยสูงจากพื้น

ร

รน	ทำให้ตีคัมภีร์ความรู้
รรถเดศ	รถจักรและอร่อย

ร่องหนุน	ส่งเสียงสนับสนุน หนุน ส่งเสริม
ร่อขะรอ	น้อยลง
ระเนนระนาด	ลัมทับกัน
รัฐสภาพ	สถานที่ประชุมเพื่อร่วมกันออกกฎหมายปักครองประเทศ
รับกรรม	รับผลการกระทำซึ่งทุกคนเชื่อว่าเป็นการกระทำที่สมอง ผลร้ายที่ทำไว้
ร่าง	เจียน
ราชคฤห์	เมืองหลวงของแคว้นนคร ประเทศอินเดีย
ราชวงศ์จักรี	วงศ์กษัตริย์สมัยรัตนโกสินทร์ คือคังแ阁เณเก้าพระพุทธ ยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช (รัชกาลที่ ๙) เป็นต้นมา
ร้าวรัด	เง็บป่าค
ร้าวนาน	แยกสามัคคิกัน
ร่าวี	รบ
รำเข็ง	ร้องรำทำเพลงอย่างสนุกสนาน
เร้า	กระคุน เร่ง
เรือนต์	เรือที่แล่นไก่โดยใช้เครื่องยนต์
แรงร้า	สูกันควยกำลัง
โรมรัน	ก่อสร้างบุฟุ่งกัน

ล

ลงขอบ	ตีนสุก จบลง
ลดราวดอก	ยอมลงให้
ลดเลี้ยว	อ้อมไปอ้อมมา คดไปคดมา
ล้อ	เครื่องบรรทุกคล้ายเกวียน
ลักษ์เด็กขอนยน้อย	ช้อนหยิบของของคนอื่นเมื่อเจ้าของผลอ
ลา	สัค้วชนิกหนึ่งคล้ายม้า หางเป็นพวง

ลิต	ศัก เช่น สิคใบไม้
ลิต	หนี
ลิกชั่ง	แบบเนียน ลีกยิงนัก
ลุ่ม	ที่คำ
เล่นกล	การแสลงที่ลวงคนถูกให้เห็นเป็นจริง
เล่นงาน	ทำร้าย
เล่นตัว	ถือว่าคัวคิเมื่อยึกฝ่ายหนึ่งอนง้อกีไม่ยอม
เล่นลื้น	พูดเป็นสำนวนไม่ครงไปครงมา

๓

วัดพระแก้ว	วัดสร้างสมัยรัชกาลที่ ๑ เรียกอีกชื่อหนึ่งว่า วัดพระศรีรัตนศาสดาราม เป็นวัดที่ประคิษฐานพระแก้วมรกต
วงใจ	ใจไว้ก่อนทำ
วงแผน	คิดไว้ก่อนทำ
วิสาขบูชา	วันสำคัญทางพุทธศาสนาตรงกับวันขึ้น ๑& ค่ำ เดือน ๖
วิ่งทางจุกตูด	วิ่งหนีควยความกลัว
วิรกรรม	การกระทำของผู้กล้าหาญ
เวียนวน	เฝ้าคุณ

๔

ศักดิ์ศรี	เกียรติของคนเอง
ศิลปวิทยา	วิชาความรู้ทั่งๆ
เศษวัสดุ	ของเหลือใช้

๗

สถานีโทรทัศน์	สถานที่ส่งภาพและเสียงโดยใช้กระแสไฟฟ้าส่งไปตามบ้าน ที่มีเครื่องรับ
สถานเสือป่า	เนื้อที่บริเวณอนุสาวรีย์พระบาทสมเด็จพระปูเจดจอมเกล้า เจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ & (พระบรมรูปทรงม้า)
สมเด็จพระสังฆราช	หัวหน้าของสงฆ์ในประเทศไทย
สมบัติพัสดุ	ทรัพย์สินเงินทอง
สมควรโน่น	ร่วมแรงร่วมใจกัน
สมุดบันทึก	สมุดสำหรับเขียนเรื่องราวของคนเอง
สมบ	ยอมแพ้
สาวนิภัย	ป่อนน้อม
สังคม	กลุ่มคนที่อยู่ร่วมกัน
สัญจร	ผ่านไปมา
สัญชาต	นิสัยที่คิดคั่งมากแต่เกิด
สัมฤทธิผล	ประดับความสำเร็จ
สารทิค	ทั่วทุกภาคของประเทศไทย
สารวัตรใหญ่	กำราบผู้เป็นหัวหน้าโรงพักประจำอำเภอ
สำทับ	ช้ำเติม ชูเชิญ
สัมคิด	หมกปัญญา
สัมชีว	สิ้นใจ คือ ตาย
สุภาษิต	คำพูดที่ให้ข้อคิด
สุริย์ครี	พระอาทิตย์
สู	คำเรียกผู้ที่พูดค่วย (ภาษาถิ่นใต้)
เสี้ง	แข่ง (ภาษาถิ่นอีสาน)
เส่นห'	ลักษณะอย่างหนึ่งในค้วนที่ทำให้คนอื่นชอบ
เสี่ยวติเกิด	เกิดมาไม่ได้ทำประโยชน์ให้บ้านเมือง

ເສີຫຼູ
ເສື້ອກລ້ານ
ເສື້ອແພນກະບນອກ
ແສດມນີ

ຮູ່ໃນທັນ ແພ້ຮູ່
ເສື້ອຍືກໄນມີແພນສ້າຫວັບຜູ້ຮ້າຍໄສເປັນເສື້ອຫັນໃນ
ເສື້ອແພນຍາວປ່າຍແພນປ່າຍລົຍສ້າຫວັບຜູ້ທົງສາມ
ກວງກາທີໃຊ້ປຶກເປັນກ່າວກາຍີ "ປ່າຍຜົມຍາກ"

ໜ

ໜ້າວກຫຼູ	ເສີຍອື້ອື້ອົງຄັ້ງລັນທໍາໃຫ້ຮ້າຄາງໝູ
ໜ້າວຍກ້ອກກາກ	ໜ້າວຍຮ້າກກາກທີ່ທ້ານນ້າທີ່ຊ້າຍເລືອທ້ອງດິນທີ່ບັງໄມ້ເຈົ້າຢູ່
ເກລືອນກໍ່ (ນໍ້າກ.)	
ໜ້າຈ້ອຍ	ໜ້າສົລຄ
ໜ້ານ້າກນເປັນຈານເຊີງ	ກົງຍາກທີ່ແສກງອອກຖາງໃນໜ້າ ເນື້ອໄກ້ຮັບຄໍາໜ້າໂຮງເມື່ອ ຮູ່ສຶກພອໃຈນາກ
ໜ້ານ້າກ	ຜູ້ນັກຕົກຕ່ອໂຄຍມີເລີ່ມທີ່ເລີ່ມໃນການພຸກຊັກຊວນໃຫ້ກົນທົດເຊື່ອ ໜ້ານ້າມາກ
ໜ້າວໜ້ນ	ໜ້າວກສ້າຫວັບຂ້າວາຈກການໃນຮາຍສ້ານັກທີ່ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າແພັນຄົນ ໃຊ້ສົວມເປັນເກົ່າງປະກັບ
ໜ້າວກກຽນຫາດເລືອກ	
ໜ້ານ້ຳໄສ	ຮູ່ສຶກໄໝ່ຮອບໃຈ
ໜ້ຳ	ໄລດ້ໄມ້ຫາກສາຍ
ໜ້ອງເນື່ອງ	ກໍາແນ່ນ່ຳຂ້າວາຈກການສົມມັກອົນ
ໜ້ຳນົນ	ຈາກທີ່ວາງເຫັນເມື່ອມເປັນຫັນໆ ບນເວທີທັງໝໍາຍແລະຂວາ
ໜ້ວດ	ຝາກ
ໜ້ວຍ	ສ້ານ້າກໍໃຫດຈາກກູ່ເຂາ
ໜ້ກ້ອັງ	ກວຍກ
ໜ້ວແໜ່ງ	ດີໂລ ໄນຍອນກໍາຄາມ
ໜ້ວໂຈກ	ໜ້ວໜ້າກຄຸນທີ່ປະພັດຕິແປລກໄປຈາກຄົນເຢືນ
ໜ້ວຊຸກໜ້ວກຸນ	ໜີເພື່ອເອາກ້ວວອກ

หัวเราะร่า	หัวเราะเต็มที่
หาเช้ากินค่ำ	คนยากจน
หูเบา	เชื่อง่าย
เห็น	หันกลับ
เหมาจะจะ	เหมาสาม
เหตือขอ	เด็กที่ปักครองยาก
ไหวกเหวอก	ตะโภนเสียงกัง
ไหล่อห่อ	เกินเอาไหหล่อหึงสองกุ้มข้างหน้า

๐

อปริหารนิยธรรม	ธรรมที่นำมาซึ่งความเจริญ
อภิบาล	บำรุง รักษา
อยากเป็นหนี้ให้เป็น-	การเป็นเจ้าหนี้เจ้าทรัพย์บอร์ของการกระทำของผู้อื่น
นายหน้า อยากเป็นขี้ข้า	จะได้รับความสำราบก
ให้เป็นนายประกัน	
อลงกรณ์	เชิงแซ คัง กอง
อะเก้อ	งาม
อากาศเลว	อากาศไม่ปลดปล่อย
อาทิตตย์สัญญาณ	เครื่องหมายที่ได้นักหมายกันไว้
อาทิต	กัวเอ雍
อาหารสำเร็จรูป	อาหารที่ปรุงเสร็จแล้วเก็บบรรจุกล่องหรือกระป๋อง ใช้รับประทานได้เลย
อ่ำແດງ	คำนำหน้าหอยิงสมัยก่อน
อ่านมาดย	ข้าราชการ ข้าเฝ้า ที่ปรึกษา
อ้อ	รู้สึกไม่เสียงกังอู้ๆ อยู่ในทุ ทางให้ຄืนไม่ชัด

อุด	ปิดให้แน่น
อุทกภัย	อันตรายที่เกิดจากน้ำท่วม
อุทาหรณ์	ท้าอย่าง การอ้างอิง
อุร่า	ใจ
เอ'	หนึ่ง ทกแศ่ง (ภาษาถิ่นอีสาน)
ເອົກເຕີກ (ເອົກ - ກະ - ເຫຼືກ)	ครິກຄິວິນ ສຸນກສນານ
ໂອດກຽມ	ร່າໄໝ ຄ່າຄຽມ
ໂອດໂອຍ	ร້ອງຄ້ວຍຄວາມເຈັບປາກ
ໂອນ	ກອກອ້ອມຄ້ວຍແ xen ຕັ້ງສອງ ຍາກກອງກຳລັງກິງລົ້ມ

๔

ຂຶກເຫັນ	ກຶກຄະນອງ
ຂຶກຂັກ	อาการไม่พอใจ
ເຂໂດ	ເສີຍກນຽວ້ອງພຣ້ອມฯ ກັນຊະນະທີ່ວິ່ງໄປ

คำสั่งกระทรวงศึกษาธิการ
ที่ วก ๑๓๕/๒๕๒๒

เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการจัดทำหนังสือเรียนภาษาไทย
ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕

ตามที่กระทรวงศึกษาธิการได้ประกาศใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช ๒๕๒๑ แล้วนั้น เพื่อให้สื่อการเรียนด่าง ๆ สอดคล้องกับหลักสูตรดังกล่าว จึงแต่งตั้งคณะกรรมการจัดทำหนังสือเรียนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ ดังมีรายนามด่อไปนี้

๑. นายสมาน แสงมลิต	ที่ปรึกษา
๒. นายเอกวิทย์ พ ถลาง	ที่ปรึกษา
๓. นายสวัสดิ์ คงกล	ที่ปรึกษา
๔. นางวัลลีร์ ปราสาททองโอสถ	ที่ปรึกษา
๕. นายสมพงษ์ พะสุวรรณ	ที่ปรึกษา
๖. นางสาวสมพร จารุนัย	ที่ปรึกษา
๗. นางสาวกฤทณา ตินไซย	ที่ปรึกษา
๘. นางรัชนี ศรีไพรวรรณา	ประธานกรรมการ
๙. นายสุเจตน์ อิงคะสุวนิชย์	กรรมการ
๑๐. นางสาวจินดา ใบกาชาดี	กรรมการ
๑๑. นายสมาน บุญลั่น	กรรมการ
๑๒. นางนิตยา จันทร์ผลสูติ	กรรมการ
๑๓. นางสุชาดา วัยวุฒิ	กรรมการและเลขานุการ
๑๔. นางสาววันเพ็ญ พงษ์จินดา	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
๑๕. นางสาวพุนศรี อินประไฟ	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

สั่ง ณ วันที่ ๓๐ มีนาคม ๒๕๒๒

(นายรังสรรค์ เขาดน์ศิริ)
ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

พิมพ์โดยพิมพ์ครุสภากาดพร้าว นายพจนอม แก้วกำเนิด ผู้พิมพ์และผู้โฆษณา พ.ศ. ๒๕๗๘

รายชื่อหนังสือเรียนสำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ ของ
กระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งกำหนดให้ใช้ในโรงเรียน ตามกำหนด
กระทรวงศึกษาธิการ ที่ ว.g. ๓๘/๒๕๓๗ ลงวันที่ ๑๙ มกราคม
๒๕๓๗ และจัดพิมพ์จำนวนม่ายโดยกองกิจการก้าวของครุสภาก

๑. หนังสือเรียนภาษาไทย เล่ม ๑
๒. หนังสือเรียนภาษาไทย เล่ม ๒
๓. แบบฝึกหัดภาษาไทย
๔. หนังสือเรียนคณิตศาสตร์
๕. หนังสือเรียนนarrัองเสริมประสบการณ์ชีวิต
หนังสือเรียน ENGLISH IS FUN BOOK 1
๖. หนังสือเรียน ENGLISH IS FUN BOOK 2

01125010023

พิมพ์โดยพิมพ์ดุรุษภานุคพารา
๒๕๓๗ แม่รำแพน ผู้ดูแลและรักษา

๓๕๐๐๔๖๐ (๑)